

ЕРАТРИЛЪР

ВСИЧКИ ВИНОВНИ

РОБЪРТ ДУГОНИ

РОБЪРТ ДУГОНИ ВСИЧКИ ВИНОВНИ

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

„Всички виновни“ възражда трилъра и му връща старата слава на жанр с непредвидими обрати и неочакван край, но без нагласени ситуации и жокери, извадени в последния момент.

Дейвид Слоун е най-добрият адвокат по наказателно право в Сан Франциско. Няма изгубено дело през последните петнайсет години от кариерата си. Но всяка победа в съдебната зала засилва у Слоун усещането, че дължи професионалните си успехи не на необикновени адвокатски умения, а на рядката дарба да влияе върху решенията на съдебните заседатели.

Въпреки бляскавата адвокатска кариера Слоун е обсебен от кошмар от детинство, който несъзнателно избягва да си спомня.

Една сутрин получава писмо от висш държавен служител. Секретният документ крие тайна, за която никой не подозира. Но скоро след това източникът на информация е открит мъртъв, а властите разпространяват версията за самоубийство...

В търсене на истината за своето минало Слоун получава помощ от двама непознати мъже: Чарлз Дженкинс — бивш агент на ЦРУ, и Том Моли — детектив, който не се спира пред никого и нищо, дори пред Министерството на правосъдието. Тримата попадат на трийсетгодишен коварен заговор, оплел в мрежите си поколения „достойни“ мъже.

Развръзката предстои... ако оцелеят.

„Всички виновни“ е сложен, мащабен високооктанов роман, в който резонира увереният глас на нов талант в съвременния криминален жанр.

На баща ми Уилям, най-добрият човек, когото познавам. На майка ми Пати, която ме вдъхновяваше.

На скъпия ми приятел Ед Вендити — Бог твърде рано прибра една добра душа.

Бях се загубил, но вече се намерих.

Бях спял, но прогледнах.

*„Удивителна
добрината“*

Джон Нютън, 1799

1.

Сан Франциско

Влязоха плахо в съдебната зала като дванайсет бездомници — свили рамене, навели глави, сякаш оглеждаха тротоара за изпуснати монети. Дейвид Слоун седеше, опрял лакти на масивната дъбова маса, пръстите му бяха събрани като пирамидка, чийто връх докосваше устните му. Изглеждаше, сякаш медитира, но внимателно следеше всяко движение на съдебните заседатели. Седмината мъже и петте жени се върнаха по местата си в издигнатата по-нависоко махагонова ложа, навеждаха се, за да вземат бележниците си от тапицираните столове или сядаха, свели глави. Сетне един по един вдигнаха очи, погледите им се плъзгаха покрай Слоун към изтъкнатия джентълмен на съседната маса — Кевин Стайнър. Когато съдебните заседатели отбягват да те гледат в очите, това е лош знак за адвоката и неговия клиент. Ако пък гледат само към адвоката на ищеца, присъдата е сигурна.

След всяка от четиринайсетте последователни победи на Слоун в съдебната зала и нарастващата му известност противниците му наемаха все по-способни адвокати. Кевин Стайнър бе най-добрият от всички. Един от най-способните юристи, удостоявали с присъствието си съдебна зала в Сан Франциско, той бе с оредяла прошарена коса, усмивката му можеше да стопи масло, а ораторските му способности бяха усъвършенствани в изучаване на Шекспир. Заключениевата му пледоария беше истински шедевър.

Въпреки че бе предупредил клиента си, Пол Абът, да не прави нищо, когато съдебните заседатели влизат, Слоун усети, че той се навежда към него. Скъпият костюм на Абът се отърка в евтиния син блейзър на адвоката. Клиентът допусна и още по-грубата грешка да вдигне пластмасовата чаша с вода към устните си в жалък опит да ги прикрие.

— Свършено е — прошепна, сякаш бе прочел мислите на Слоун.
— Никой не ни поглежда. Никой.

Слоун остана като статуя, сякаш нищо, което се случваше наоколо, не го засягаше. Абът обаче не беше свикнал да го игнорират. Остави чашата и престана да се преструва:

— Не ви плащам по четиристотин долара на час, за да загубя, господин Слоун.

Дъхът му миришеше на евтино вино, което бе пил на обяд. Една вена на врата му — която изпъкваше, когато се ядосаше — се очерта над яката на бялата му риза като придошла река.

— Единствената причина да ви наема е, че Боб Фостър обясни на дядо ми как вие никога не губите. Съветвам ви да се понапънете и да разбийете тоя нещастник, че да не стане лошо.

След като изрече заплахата си, Абът допи водата, облегна се назад и приглади копринената си вратовръзка.

Слоун запази каменно изражение. Идеше му с премерен удар с лакът да събори Абът на земята и да си излезе от залата, но беше абсурдно да го направи. Не можеше да изостави така внука на франк Абът, близък приятел и голф партньор на Боб Фостър, изпълнителния директор на адвокатска кантора „Фостър и Бейн“. Благодарение на потеклото си и обстоятелствата двайсет и девет годишният Пол Абът бе наследил многомилionenната охранителната фирма „Абът Секюрити“. Този тип клиенти бяха най-лошите за Слоун.

Абът явно забравяше, че се намира в съдебната зала по собствена вина. През краткия период като изпълнителен директор на „Абът Секюрити“ с некадърността си той беше съсипал голяма част от онова, което дядо му бе създал за четирийсет години. Без да си направи труда да го проучи, Абът наел служител, съден три пъти за шофиране в нетрезво състояние. Алкохоликът се напил и в работно време, когато трябвало да пази фоайето на небостъргач в Сан Франциско. Така допуснал в сградата да влезе Карл Санда, два пъти осъждан за изнасилване. Санда обикалял сградата, докато попаднал на останалата до късно в адвокатската си кантора Емили Скот. Пребил я, изнасилвил я и я удушил. Година след трагедията съпругът на Скот — от свое име и от името на шестгодишния си син — съдеше „Абът Секюрити“ за причиняване на смърт по небрежност и искаше обезщетение от 6 милиона долара. Слоун посъветва Абът да сключи споразумение, особено след като стана ясно, че директорът на

охранителната фирма е назначил и други служители, без да провери досиетата им. Абът обаче отказа и нарече Браян Скот „използвач“.

С крайчеца на окоето си Слоун наблюдаваше как Стайнър посреща погледите на съдебните заседатели, как едва забележимо кима. Макар че бе твърде голям професионалист, за да издаде задоволството си с усмивка, той бавно затвори бележника си и го пъхна в куфарчето, осеяно с белези от трийсетгодишната му кариера. Стайнър бе свършил работата си и Слоун го знаеше. „Абът Секюрити“ губеше по всички параграфи — и единственият виновник за това бе изпълнителният директор, който пренебрегна всички съвети на Слоун, включително предупреждението още преди предварителното изслушване да не носи шити по поръчка костюми за две хиляди долара в съдебна зала, пълна със съдебни заседатели от простолюдието, настроени да го лишат от наследствените пари на дядо му.

Седнала под големия златен герб на щата Калифорния, главен съдия Сандра Браун бутна настрана купчина документи и избърса челото си с кърпичка, която държеше скрита в ръкава на черната си тога. Сложната климатична инсталация в новата модерна сграда на съда се беше развалила в продължилата цяла седмица невиждана жега, обхванала града. Навсякъде тичаха служители от поддръжката, разнасящи вентилатори и оранжеви удължители. От съчувствие съдия Браун бе дала десетминутна почивка след заключителната пледоария на Стайнър. За Слоун това бе само временна амнистия от нейна милост, която сега щеше да му бъде отнета.

— Господин Слоун, имате думата за заключителна пледоария.

Слоун благодари на съдията. След това за кратко погледна драсканиците в бележника си.

Всичко беше представление.

Заклучителната му реч не беше записана в бележника. След изказването на Стайнър Слоун бе прибрал записките си в куфарчето. С нищо не можеше да обори обратното описание на колегата си за последните минути от живота на Емили Скот, да отрече крещящата небрежност на охраната или да омаловажи емоционалния апел на Стайнър към съдебните заседатели. С нищо не можеше да „разбие този нещастник“.

Умът му беше изключил.

Отзад зрителите на делото, седнали като богомолци на лятна проповед в Южната баптистка църква, си вееха енергично с бели листа. Преносимите вентилатори бръмчаха като невидими насекоми.

Слоун бутна стола си назад и се изправи.

Сякаш мълния блесна пред очите му — ослепителна бяла светлина като с кинжал прободете мозъка му. Той се хвана за ръба на масата, затвори очи и познатото видение отново изплува — жена, просната на под от пръст в кървава локва. Слоун с мъка запази спокойното си изражение, прогони видението и отвори очи.

Съдия Браун се клатеше със стола си, който поскърцваше ритмично, сякаш отмерваше секундите. Стайнър също гледаше безучастно. На първия ред отзад седеше Патриша Хансън, майката на Емили Скот, с другите си две дъщери. Държаха се за ръцете като демонстрантки пред полицейски кордон. За момент майката отмести хладните си светлосини очи от Слоун и се втренчи в съдебните заседатели.

Адвокатът се изправи в цял ръст. Бе висок, едър мъж и макар че от деня на встъпителната си реч бе отслабнал с пет килограма, нищо в държането му не издаваше душевното и физическо изтощение, неизбежно след пет седмици хранене по закусвални, недоспиване и постоянен стрес. Имаше цял гардероб с костюми, подходящи за колебанията в теглото му. Съдебните заседатели не биха могли да забележат промяната. Той закопча сакото си и се приближи към тях, но те още се преструваха, че не го забелязват като нежелан родственик — сякаш се надяваха, че ако го игнорират достатъчно дълго, той просто ще изчезне.

Слоун мълчеше. В тихата зала ясно се чуваха поскърцвания и потропвания, въздухът бе наситен с миризма на потни тела.

Съдебен заседател номер четири, счетоводителят от Ноу Вали, който прилежно си водеше записки по време на целия процес, беше първи. Заседател пет, русокоса транспортна работничка, го последва. Номер девет, чернокожият строител, също вдигна очи, макар че все още стоеше с предизвикателно скръстени пред гърдите ръце. Последваха ги заседател десет, три, седем. Падаха като плочки от домино, един подир друг вдигаха глави, докато и дванайсетимата го погледнаха.

Слоун разпери ръце и бавно ги спусна с вдигнати нагоре длани като свещеник, поздравяващ паството си. Непонятен отначало, жестът постепенно им стана ясен — той идваше пред тях с празни ръце, без преструвки и трикове.

Слоун отвори уста. Беше сигурен, че думите сами ще излязат, както винаги ще се подредят като мъниста на огърлица, една след друга, плавно.

— Кой не си е представял този кошмар? — Събра ръцете си отпред. — Вкъщи сте, миете чиниите в кухнята, къпете детето си, гледате мач по телевизията — ежедневни, обичайни занимания.

Направи няколко крачки наляво и заседателите завъртяха очите си да го проследят.

— Неочаквано някой чука на вратата. — Слоун замълча за миг. — Избърсват ръцете си, казват на детето да не пуска горещата вода, отивате към входната врата, без да отмествате очи от телевизора.

Закрачи надясно, погледна в очите заседател номер седем, учителка от квартал Сънсет, за която беше убеден, че най-строго осъжда клиента му.

— Отваряте вратата.

Тя преглътна тежко.

— На прага стоят двама мъже с безлични сиви костюми, зад тях — униформен полицай. Казват пълното ви име и питат дали сте вие. Виждали сте го многократно по телевизията и вече се досещате.

Учителката кимна едва забележимо.

Слоун продължи да крачи пред тях. Счетоводителят допря върха на химикалката до бележника си. Строителят отпусна ръцете си.

— Предполагате, че е имало катастрофа. Мислено се молите да ви кажат, че тя е добре, но по израженията им и факта, че са тук, разбирате, че нещо лошо се е случило.

Импровизираните ветрила от бели листа застинаха неподвижно. Стайнър изпъна краката си и се наведе напред. По лицето му се изписа недоумение. Патриша Хансън пушна ръцете на дъщерите си и постави своите на парапета отпред като гостенка на сватбена церемония, която има възражения срещу брака.

— Казват ви го направо, делово. Без заобикалки. „Жена ви е била убита.“ Не можете да повярвате, объркан сте. За момент изпитвате абсурдно облекчение. Сигурно има грешка. Сбъркали са адреса.

„Имате грешка“ — казвате им. Те свеждат очи. „Съжالياваме, но няма грешка.“ Изскачат на верандата. „Не. Не жена ми. Вижте къщата ми. Вижте колата в двора — посочват улицата. — Вижте съседите ми. Вижте квартала ми. Тук никой не убива хора. Затова живеем тук. Защото е безопасно. Децата ни карат колела на улицата. Спим на отворени прозорци. Не! Сигурно е грешка!“

Слоун замълча, чувстваше, че ги е грабнал, с вторачените си погледи те го молеха да продължи, копнееха да чуят утешителния му глас, думите му бяха като наркотик.

— Само че няма грешка. Не е било нещастен случай. Не. Било е извършено умишлено от превъртял престъпник, на когото точно тази вечер, точно в този момент му е скимнало да убие човек.

Слоун разпери ръцете си, не смяташе да облекчава скръбта им, нито да улеснява трудната им задача.

— Искан ми се тук да разисквахме ужасяващото, безсмислено убийство на Емили Скот. — Цитат от заключителните думи на Стайнър. — Сигурен съм, всички сме на мнение, че то може да се окачестви само по този начин.

Заседателите закимаха.

— Искан ми се да обсъждахме дали съпругът и детето й са страдали и продължават да страдат заради престъплението на Карл Сандаал. — Плъзна поглед по лицата им. — Сигурно никой от нас не може да си представи такава мъка. — Гласът му се сля в хипнотичен ритъм с бръмченето на вентилаторите. — Не това обаче са въпросите, на които трябва да отговорите. Дълбоко в себе си всеки от вас го знае. Точно това е трудното. Това ви измъчва. Отговорът не изисква емоции. Трябва да отговорите с разума си, макар че в този казус няма разум. Няма разум в стореното от Карл Сандаал. Не може и да има.

По лицето на русата транспортна работничка потекоха сълзи.

Слоун погледна заседател номер пет, автомонтьора от Ричмънд, и в този момент без капка колебание разбра, че този човек ще бъде избран за председател на групичката.

— С цялото си сърце искам да имаше начин да предотвратим безумните, жестоки престъпления, които извършват такива изверги. С цялото си сърце искам никой да не научава от непознати новини като онази, която е получил Браян Скот. С цялото си сърце ми се иска да можем да предотвратим стореното от Карл Сандаал.

Чувстваше го, вече бе един от тях, те го приветстваха в редиците си.

— Но не можем. Дори да живеем в постоянен страх, да барикадираме вратите и прозорците си, да живеем в клетки като животни... не можем.

Слоун сведе очи, сякаш ги освобождаваше. Те бяха отворили вратите си, бяха го посрещнали в домовете си. За момент Слоун даже си въобрази, че е сигурен в успеха си. Все едно не се налагаше да казва нищо повече, а „Абът Секюрити“ беше спасена.

С цялото си сърце съжаляваше, че не е успял.

2.

Блумбъри, Западна Вирджиния

Седнал в патрулната кола, скрита под дебела топола в Чарлстаун, Западна Вирджиния, полицаят Бърт Купърман стискаше копчето на радиостанцията между палеца и показалеца си като рибар, готов да реагира при най-слабото потрепване на кордата. Колкото и да се стараеше, рибата не се хващаше, Купърман вече си мислеше, че я е изпуснал.

Не слушаше централата. Днес дежурен беше Кей, а никой средно интелигентен американец не можеше да сбърка заваления му западновирджински акцент с гласа, който сега се чуваше от радиостанцията. Възможно бе да са рейнджърите — черният път бе в подножието на планините Блу Ридж, на самата граница на националния парк „Блек Беър“ — но парковата охрана не предаваше на тази честота. Радиостанцията беше нагласена на косъмче след 37,280 мегахерца, дяволски близо до полицейската честота на Чарлстаун. Точно това го озадачаваше.

Купърман наведе глава към радиостанцията и продължи да гали копчето, мъничко надясно, съвсем леко наляво.

— Хайде, кажи нещо.

По дяволите, щеше да е доволен на каквото и да е. Течеше десетият час на дванайсетчасовата му нощна смяна в петък, пиеше вече десета чаша кафе, а клепачите му тежаха като олово. Проклетото пълнолуние му беше дало напразни надежди. Можеше да е суеверие, но откачените винаги излизаха по пълнолуние. А когато се появят, дванайсет часа минават като дванайсет минути.

Не и тази вечер.

Тази нощ му се струваха като дванайсет години. Поне през уикенда щеше да почива. Жена му с новороденото им бебе бе на гости при родителите си в Южна Каролина. Това му даваше шанс да поспи необезпокоявано и да отиде на лов, което вече доста дълго отлагаше. Само тази мисъл и гласът от радиостанцията го държаха буден. Дойде

изневиделица, докато Купърман дъвчеше сандвич с яйчена салата, на която вонеше цялото купе.

— ... жарен път... осем мили на... очно до... еката.

Ето, ето — съвсем слабо, рибата кълвеше. Проклет да е, ако я остави да се измъкне.

— ... под храст... брега... над кръста.

Някой бе открил нещо в храстите. Купърман напрегна слуха си.

— ... без съмнение... мъртъв.

— Мамка му! — Купърман подскочи и удари по кормилото. — Нещастниците от санитарната служба са намерили прегазено животно.

И за това ли трябваше да предават по радиостанцията? Ама че скапан късмет! Той запали двигателя и понечи да потегли от чакълестия банкет.

Радиостанцията изпращя.

— Човекът е мъртъв...

Купърман натисна спирачките. От чашката се разплиска кафе и опари крака му. Той се навдигна от седалката, набързо хвърли под себе си няколко салфетки и един вестник, после пак хвана копчето на радиостанцията — наляво, надясно.

Нищо.

— Не... не... не. Връщай се! Връщай се!

Купърман изхвърли останалото кафе през прозореца и се облегна назад. Пълната луна сякаш го гледаше, дразнеше го. Една мисъл го порази внезапно като тежката ръка на баща му по врата, когато направеше някоя глупост.

„Ами ако човекът не е мъртъв, Куп? Ако още е жив?“

Тревогата и кофеинът изостриха сетивата му.

— Мамка му!

„Ако сега бере душа?“

Настъпи газта, но му хрумна друго.

— По дяволите, може да е навсякъде.

Да намери умирац с огнестрелна рана — все едно да търси игла в купа сено.

„Трябва да направиш нещо.“

— Знам, по дяволите. Знам.

„Какво каза онзи по радиостанцията? Помисли! Какво чу, Куп, какво достигна до изветрелия ти мозък?“

— Мисля, мисля.

Но не мислеше. Не можеше. Единствената му мисъл бе за провала и поредното конско от Дж. Рейбърн Франклин, началника на полицията в Чарлстаун. Щяха завинаги да го закотвят на тази длъжност, осъден да скита по нощите като вампир.

„Противопожарен път.“

Купърман се сепна.

— Противопожарен път. Точно така. Определено искаше да каже „противопожарен път“.

„Това може да е навсякъде в планината, глупако.“

Той се почеса по врата.

— Какво друго? Какво?

„Осем мили.“

— Да, оня каза „осем мили“.

Той бавно си припомни разговора.

„Където се вливат реките.“

— Където се вливат реките.

„Шенандоа и Потомак.“

Купърман хвана скоростния лост, но се спря.

„Не, не Шенандоа и Потомак. Прекадено далече е.“

— Трябва да е по-близо. Кое е по-близо?

„Евитс Рън.“

Мисълта изплува в съзнанието му като надут балон.

— Противопожарната просека. Мамка му, той е там. Там трябва да е. Бинго!

Купърман изхвърли остатъците от яйчената салата през прозореца, натисна копчето и сините и бели сигнални лампи на покрива му засвяткаха, пулсираща светлина озари клоните на близките дървета. Направи обратен завой и даде газ.

* * *

След четири минути, шофирайки с една ръка, Купърман остави микрофона на радиостанцията на мястото му. Току-що бе съобщил на диспечера местоположението си край шосе 27. Според правилника трябваше да поиска подкрепление, но знаеше, че цяла вечност ще

мине, докато оперативния отдел се свърже с парковата охрана, и още време, докато оттам изпратят човек.

Това бе неговият шанс — може би първият му труп.

Сънливостта и смъденето на очите изчезнаха. Той почувства прилив на енергия като след серия от десет изтласквания от лег. Мамка му, как харесваше това трескаво препускане! Погледна към луната и нададе вой като вълк.

— Пълнолуние, екшънът започва!

Натисна газта до край, рязко завъртя волана и влезе косо в завоя. Не се страхуваше, че може да не улучи противопожарния път, щеше да го намери и със затворени очи. Евит Рън преминаваше почти перпендикулярно, преди да се влее в Шенандоа. През февруари и октомври, когато ловно-рибарското дружество зарибяваше реката с пъстърва и мряна, пътчето се оживяваше. През останалото време бе пусто, само някой турист или ловец минаваше на път към Блу Маунтинс. Всяка година имаше по един-два случая, когато някой по невнимание си отнасяше пръст или прострелваше спътника си със сачми в задника. Купърман предполагаше, че човекът, когото бе засякъл с радиостанцията си, точно се е обаждал в полицията, поне така му прозвуча. Също като онзи случай с Том Моли. Чарлстаунският детектив разправяше как засякъл по радиостанцията разговор между мъж и жена, правещи телефонен секс, заповядвали си един друг да извършват какви ли не извратени неща. Звучеше като пълни фантасмагории — Мол обичаше да си измисля всякакви небивалици, но този път им донесе статия в „Поуст“ за някаква джаджа от безжичните технологии, позволяваща на полицейските радиостанции да засичат телефонни разговори, както антените хващат радиосигнали.

Купърман се ухили:

— Е, може да не си подслушвал телефонно чукане, Мол, ама само чакай да разкажа на момчетата за това.

Можеше дори да спаси нечий живот, да стане герой. Дж. Рейбърн Франклин щеше да рече: „Дяволски добра полицейска работа, момче“, както обичаше да поощрява младите си подчинени. Вероятно щяха да напишат статия за Купърман в „Духът на Джеферсън“, местния седмичник. Мамка му, дори можеше да види името си в „Поуст“.

Задницата на колата поднесе, гумите вдигнаха чакъл от края на шосето. Купърман даде газ, после натисна спирачки и завъртя

кормилото, за да влезе в следващия завой.

— Също като в академията, Куп.

Взе следващия завой, видя познатия жълт знак, отразяващ светлината от фаровете, натисна силно спирачките, за да завие надясно, завъртя бързо кормилото, изправи задницата и пак даде газ. Колата подскочаше и друсаше по черния път, вдигаше пръст и камъчета с гумите. На последния завой колелата от едната страна се вдигнаха и тя се приземи с трясък, фаровете осветиха горичка от ясен и клен. Купърман зави рязко надясно и спря. Фаровете му осветиха брадат червенокос мъж, застанал до очукан бял пикап. Приличаше на уплашена сърна.

— Спокойно, приятел, идва помощ.

Купърман вдигна ръчната спирачка и изскочи навън, с две тренирани движения пъкна гумената си палка в колана и извади фенера си. Адреналинът го караше да действа, макар че вътрешният глас му крещеше да си спомни правилата от академията, да спре и да помисли. Краката му не слушаха.

Докато се приближаваше, извика:

— Вие ли подадохте сигнала?

Рижавият вдигна ръка да закрие очите си от светлината. Купърман насочи фенера към земята.

— Вие ли се обадихте за трупа? — повтори.

Рижавият се обърна към камиона. Купърман насочи фенера в същата посока и освети тила на друг човек, както и подставка за пушки, на която имаше две едрокалибрени карабини. Полазиха го тръпки, той измъкна пистолета си и едва се сдържа да не стреля.

„Помисли. Използвай главата си. Винаги!“

Рижавият носеше дънкови панталони и яке, тежки обувки — ловджийско облекло. Добре. Щом са ловджии, нормално е да имат пушки. Двама мъже. Две карабини. Добре. Регистрацията на камиона бе от живописната Западна Вирджиния, отдолу бяха изписани познатите думи: „Дива и красива“. Добре. Явно бяха двама приятели, дошли в планината да половуват.

Вратата се отвори и от камиона слезе набит тъмнокос мъж с рунтава брада. Купърман насочи фенера към него.

— Аз съм полицаи Бърт Купърман, Чарлстаунска полиция. Вие ли подадохте сигнал за труп?

Мъжагата с рунтавата брада кимна и се приближи, като му показва клетъчен телефон. Точно както беше казал Мол.

— Да, господин полицай, току-що се обадох. По дяволите, адски бързо дойдохте! Изненадахте ни.

Говореше с ясен западновирджински акцент. Звучеше задъхан.

— Засякох разговора ви с радиостанцията. Патрулирах наблизо.

Рунтавата брада посочи храсталака, откъдето се показваше задницата на черен лексус.

— Стори ни се странно как е оставена — добави и тръгна към колата. — Помислихме, че е изхвърчал от пътя. Празна е. Вътре има само едно сако. Решихме да огледаме, от любопитство. — Рунтавата брада посочи малко встрани към гората. — Трупът е малко по-надолу. Не чухме нищо, но изглежда, че съвсем наскоро го е направил.

Купърман се приближи бързо.

— Какво е направил?

Рунтавата брада спря над стръмния склон. Отдолу Шенандоа се виеше, черна като асфалтиран път в нощта.

— Гръмнал се е в главата. Поне така изглежда.

— Мъртъв ли е? — попита Купърман.

— Тялото още е топло. Тъй де, не сме доктори, не разбираме, но...

Купърман надникна над ръба на насипа.

— Мислите ли, че може да е още жив?

— Ето краката му, вляво от големия храст. На двайсетина метра. Виждате ли ги?

Купърман насочи фенера, лъчът се плъзна по буйни храсталаци и червени конски кестени, след това го върна бързо и го фокусира върху нещо зловещо не на място в този пейзаж: крачол на панталон, подаващ се от бурените. Труп. Мамка му, истински труп. Разбира се, точно това очакваше да види, но сега, когато го виждаше... беше първият му труп...

Събитията сякаш се сливаха, мислите му преминаваха през главата му като кадри от детска видеоигра. Купърман тръгна надолу, но спря.

„Обади се за подкрепления. Може да е жив. Тялото още е топло.“
Тръгна, пак спря.

„Дори да е жив, сигурно се нуждае от помощ, каквато не можеш да му дадеш. Повикай линейка.“

Качи се отново на пътя, тръгна към колата си, но реши да каже на ловците какво става и се обърна.

— Сега ще...

Купърман изпусна фенера си, който се изтърколи и лъчът освети ярко черната обувка на Рунтавата брада.

— Колегите ми всеки момент ще дойдат.

Тъмнокосият се усмихна:

— Благодаря за важната информация, господин полицаи.

Вече не говореше с акцент. Нямаше го и мобилния телефон. Вместо това държеше едрокалибров пистолет.

Дулото сочеше Купърман.

3.

Национален парк „Йосемит“, Калифорния

Крясъкът проехтя между гранитните стени като призрочно стенение. Слоун, плътно увит в спалния чувал, се опита да седне. Освободи едната си ръка от намачкания плат, опипа земята за гумената дръжка и извади големия назъбен нож. Изскочи от чувала, приклегна, огледа се уплашено. Пулсът кънтеше в ушите му. Задъхваше се.

Ехото заглъхна, оттегли се в планината, оставяйки обичайните нощни шумове — щурците, симфонията на насекомите, и приглушения ромон на далечен водопад. Разтреперан и настръхнал, Слоун се върна към сковаващата, жестока действителност.

Беше сам. Ехото бе от собствения му крясък.

Той остави ножа и приглади косата си. Зрението му се нагоди към тъмнината, страховитите сенки се превърнаха в дърветата и скалите, край които лагеруваше.

След като съдебните заседатели обявиха решението си, той побърза да се махне далеч от съдебната зала, да забрави, да се оттегли в планината, за да се успокои, както винаги. Остави Пол Абът в съда, а мобилния телефон, лаптопа и куфарчето — в апартамента си. Пресече долината Сан Хоакин с отворени прозорци и надут до дупка „Роден да бяга“ на Спрингстийн, горещият въздух го лъхаше с миризма на лук и кравешка тор от пасищата. С всеки километър, с който се отдалечаваше от Емили Скот, оптимизмът му, че върви напред, че се е измъкнал от кошмара, се засилваше.

Само че грешеше. Кошмарът го преследваше.

Трябваше да се досети. Надеждата, че ще се измъкне, бе породена не от разума, а от отчаяние. Толкова искаше да забрави, че реши да пренебрегне пропуските в разсъжденията си, да измисли несъществуващи факти — опасна грешка за един адвокат. Сега, като тлеещите въгленчета на лагерния огън, оптимизмът му гаснеше, оставяйки само непреодолима тревога.

Болката го прониза внезапно и стегна главата му. След кошмара почти винаги получаваше пристъп на мигрена, както гръмотевицата винаги следва мълнията. Слоун грабна фенера си и, препъвайки се, тръгна по килима от борови иглички, без да обръща внимание на камъчетата, забиващи се в петите му. Раницата му висеше на един клон, където дивите животни не можеха да я достигнат. Болката стискаше главата му като с пипала; пред очите му проблясваха искри като в дискотека. Той се наведе за пръчката, с която бе вдигнал раницата и болката прониза корема му, Падна на колене и с няколко силни напъна освободи стомаха си от сухата храна. Болката се засилваше, можеше временно да загуби съзнание. Тази мисъл го накара да се мобилизира и той се изправи. Извади пластмасово шишенце от предния джоб на раницата и глътна две от светлосините хапчета с малко вода. Фиориналът щеше да притъпи болката; не можеше обаче да облекчи тревогата му.

— Стига! — изкрещя той към пълната луна в осеяното със звезди небе. — Стига вече, по дяволите.

Слоун седеше в бледата светлина от огъня, разрови въглените и сложи още клонки. Боровите иглички запращяха с ярък жълт пламък. Бе събрал багажа си — необходимостта да се махне като че ли надделяваше над гласа на разума, който го караше да изчака до разсъмване. Разумът губеше битката. Макар че не се отдалечаваше много от скучните градчета, с които бе осеяна долината Сан Габриел в Южна Калифорния, Слоун бе намерил в Сиера Невада необичайно място за почивка от работата и проблемите.

Уви, то вече не му помагаше.

Онова, което го преследваше в съня му, не оставаше като мебелировка в пустия му дом. То съществуваше независимо от делото срещу Емили Скот, свободно и непредсказуемо, живо. Каквото и да беше, не искаше да се махне и той не можеше да се скрие от него. Преследваше го безпощадно, решително.

Слоун се изправи и започна да ритя пръст върху огъня, за да го изгаси.

Време беше да се маха.

4.

Национален парк „Блек Беър“, Западна Вирджиния

Детектив Том Моли разбута храстите и спря, докато преодолее отвращението, което би накарало всеки човек с нормална професия да повърне наденичката и двете филии, които бе излапал набързо, тичайки към колата си. Трупът лежеше на една страна, вероятно както е паднал — едър мъж с бяла риза и вратовръзка, опръскани с кафеникавочервено и сивкаво мозъчно вещество. Близо до стиснатите пръсти на дясната му ръка, частично скрито в гъстата трева и храстите, стърчеше оребреното дуло на трийсет и пет калибров колт „Питон“.

Сериозна работа.

Моли приклепна, за да огледа по-добре. Куршумът, трийсет и пет калибров „Магнум“ или трийсет и осем калибров „Специален“, бе преминал през мозъка на жертвата като дерайлирал товарен влак, отнасяйки и значителна част от главата му.

— Дано никога да не свикна с тези гледки.

Моли пропъди една муха с ръката си. Времето се затопляше и скоро щяха да се съберат още. Той изскубна стрък див лук и лапна луковицата, като плюеше пръст. Вкусът на растението щеше да позамаскира миризмата на смърт, но нямаше да ѝ попречи да попие в дрехите му и да го преследва дълго след като си тръгне от местопрестъплението.

— Колт „Питон“. Вероятно три пет седем. Сериозен патлак. Тоя не си е играел.

Все едно говореше на трупа. Служителят от парковата полиция Джон Торп стоеше малко над него на склона и удряше по високата трева с фенерчето си; беше тъп като дърво.

Моли се изправи и се огледа.

— Тревата скрива много улики. При толкова голяма изходна рана куршумът сигурно е някъде наоколо, едва ли ще го открием, но...

Детективът замълча. Дори да владееше членоразделна реч, Торп пропусна още една златна възможност да го покаже.

Моли избърса челото си с кърпичка и погледна нагоре по стръмния склон. Макар да не ги виждаше, бе сигурен, че следователи от парковата полиция и агенти на ФБР се събират около черния лексус като мухи на мед, както винаги — с малко закъснение след репортерите. Торп не се беше сетил да закрие номера на колата и скоро самоличността на жертвата щеше да стане известна на всички от новините. Когато Моли дойде, двама униформени от шерифството вече заграждаха черния път, за да спрат тълпата от репортери.

Моли свали якето си, наметна го на раменете си и продължи да бърше челото си. Може би вина за това имаха и многократните качвания и слизания по стръмния склон, но утринното слънце — вече нажежено до бяло в безоблачното синьо небе — го изгаряше. Предвид прогнозата — 35 градуса и 90 процента влажност — сигурно цял ден щеше да се поти като прасе.

— Проблемът не е в жегата, а във влажността — измърмори.

Роден и израснал в Южна Калифорния, това бе едно от нещата в Западна Вирджиния, което най-много го тормозеше.

— От друга страна, кой издържа на трийсет и пет градуса, без да се поти, а, Джон? Жегата си е жегата, каквато и да е влажността.

Торп го погледна, сякаш страдаше от запек.

„Тия малоумници с конкурс ли ги избират?“ — запита се Моли.

Разхлаби вратовръзката си, разкопча три копчета; ризата му вече бе намачкана. Маги обичаше да казва, че дори да го изпрати с най-безупречно изгладените дрехи, докато излезе на улицата, вече ще е намачкан, сякаш става от леглото. Дължеше се на синдрома на едрия мъж. Макар че никога не бе строен, на млади години теглото му беше разпределено като при спортист — в раменете, краката, гърдите. Когато мина четирийсетте обаче, земното притегляне надделя и всичко като че ли се събра в корема и задника му, сланини, които Маги обичаше да хваща и наричаше „любовни дръжки“. Дрън, дрън. Тумбакът му изглеждаше като резервна гума и все повече се надуваше. За диети и дума не можеше да става — той обичаше да яде, едно от основните удоволствия за типичния италианец. И ако единствената алтернатива бе да става в ранни зори, за да тича, предпочиташе да си остане дебел. Тази сутрин, когато се качи чисто гол на домашния кантар, беше на четирийсет и три и тежеше сто и два килограма.

Пъхна кърпичката в задния джоб на панталоните и намери един от войниците на Конфедерацията, които бе купил от музея в Гетисбърг за сина си Ти Джей.

— Ще се задоволим със следите от барут по кожата — продължи да си говори, приемайки, че няма да могат да открият куршума. — Сигурен ли си, че не си видял никого от нашите?

Торп сви рамене:

— Не съм.

Моли знаеше друго. Според диспечерите Бърт Купърман се обадил малко след 3:30 часа, за да докладва, че тръгва по сигнал за намерен труп. Това бе последното му обаждане. От управлението уведомили парковата полиция, а Кей вдигна Моли от леглото с дълбок южняшки акцент, който би могъл да те възбуди. Но Кей не търсеше любов. Моли бе дежурният детектив. Процедурата беше рутинна, само дето на местопроизшествието Моли завари Торп, който обяви, че случаят е негов, и се разпореждаше, сякаш гората му е бащиния. Заведе детектива при черния лексус, където намерил синьо-бялата ламинирана карта, станала причина за появата на всички тия федерални агенти със сини шлифери и жълти надписи, суетящи се наоколо като разлютени пчели. Мъртвият бе Джо Браник, близък приятел и довереник на американския президент Робърт М. Пийк.

Торп сви рамене:

— Както и да е, тук е бил извън вашата юрисдикция, детективе. Това е федерална собственост.

Моли прехапа език. Мразеше териториалните спорове между полицейските служби. Дж. Рейбърн Франклин, началникът на Чарлстаунската полиция, неведнъж го бе предупреждавал да се държи внимателно с колегите си, защото всички работели за една кауза и прочее глупости. Моли обаче не беше свикнал да си мълчи, а точно сега нещо стягаше корема му и причината не бе в наденичката, а в двайсетгодишния му полицейски стаж. Нещо не беше наред.

— Прав си, Джон, но тук имаме вероятно убийство.

— Убийство? — изкиска се Торп. — Едва ли, детективе. Прилича ми на обикновено самоубийство.

Тази насмешка бе голяма грешка. Заедно с любовта си към хубавата храна Моли бе наследил и горещия италиански темперамент,

който като живак в термометър трудно спадаше, качи ли се веднъж. Прие насмешката като предизвикателство.

— Може би, Джон, но Купърман не е имал как да знае, преди да дойде на място, нали?

— Ами...

— А ако е убийство, случаят вече е под юрисдикцията както на парковата, така и на местната полиция. При това положение вие духате супата.

— Как така?

— Купърман автоматично става първи полицай на местопроизшествието.

Торп продължи отегчено да блъска с фенерчето по тревата, но в погледа му вече личеше безпокойство. Беше се върнал в храсталака и не се печеше на слънцето от желание да прави компания на колегата си. Тревожеше се за тлъстия кокал, който бе намерил, и се навърташе наоколо като куче, пазещо плячката си.

— Не знам какво е направил, детективе, но го няма. Ние сме тук — натърти, имайки предвид парковата полиция. — Поне ще се освободите за остатъка от сутринта. — Потърка се с длан по темето. — Имате късмет. Няма да се печете на това слънце.

— За съжаление ще се пека — отвърна Моли, отхвърляйки това завоалирано предложение за примирие.

Смяташе да нанесе неочакван удар, който нямаше да се хареса на никого, особено на пчеличките горе. Нямаше да му е за пръв път, тъй че не му дремеше. Сега най-важно бе предчувствието, което караше стомаха му да се свива.

— Ще поема юрисдикция над трупа.

Торп застина.

— Какво?

— Поемам юрисдикция над трупа. Първият полицай на местопроизшествието поема юрисдикцията.

— Аз бях първи.

— Не. Бърт Купърман е първият пристигнал на местопроизшествието. Чарлстаунска полиция. Трупът отива за аутопсия в окръжната морга.

Торп се намръщи:

— Купърман го няма. Аз бях първи на местопроизшествието, детективе.

— Кой ти се обади, Джон?

— Как кой?

— От диспечерската служба на парковата полиция, нали?

— Да...

— Кой, мислиш, че се е обадил на тях?

— Ами...

Торп посърна, виждаше как му отнемат тлъстата хапка под носа.

— Трупът отива при окръжния патологоанатом. Такива са правилата.

— Правилата ли? — Торп посочи нагоре и пак се изкиска. —

Нали не смятате да го кажете на тях?

— Не — поклати глава Моли.

— Бих се учудил.

— Ти ще им го кажеш.

Торп се извъртя рязко.

— Какво!?

— Ти ще им кажеш.

— Как пък не!

— И още как. Бил си изпратен от вашите диспечери. Те са получили сигнал от Чарлстаунската полиция. Трупът отива при окръжния патологоанатом. Ако федералните го искат, да подадат заявление по реда. Дотогава ще следваме процедурата. Ти си длъжен да го разпоредиш. Нали ти си оградил местопроизшествието, ти отговаряш за него.

Моли се усмихна.

— Не говориш сериозно?

— По-сериозно не може да бъде.

Торп имаше навик да затваря очите си като дете, което си мисли, че така ще накара всичко лошо да изчезне. При това клепачите му затрептяха. Приличаха на две големи пеперуди.

— Хайде, Джон. Не е трудно. Нали не искаш да рискуваш с толкова важно нещо? Пресата ще те разкосте като пуйка в Деня на благодарността. И не ме плаши с федералните. Ако нарушиш процедурата, ще поискат да знаят защо. Ще те затрупат с въпроси и ще изпишеш декари хартия.

Торп стисна устни, сякаш да преглътне стотиците неща, които му идваше да каже, но нито едно от тях не беше „грешеш“. Без да продума, той се извъртя рязко и се заизкачва. Моли тръгна след него. Може би когато се върне в участъка, щеше да завари Бърт Купърман във физкултурния салон да вдига тежести, което толкова обичаше да прави след смяна. Новобранеът може би щеше да признае, че се е уплашил, защото е бил извън юрисдикцията си — типична грешка за новак. Да, това бяха две възможни обяснения. И при аутопсията може би щеше да се установи, че Джо Браник, сподвижник и приятел на президента, е решил да си пръсне черепа с личния пистолет. Моли обаче имаше предчувствие, че тези две възможности са толкова вероятни, колкото майка му да се отрече от католицизма.

Когато се качи на хълма и вдигна очи, за да прокълне слънцето, забеляза блед силует, все още видим в утринното небе.

Пълната луна.

5.

Пасифика, Калифорния

Сякаш напук на лятото от Тихия океан се беше вдигнала влажна мъгла и обгръщаше крайбрежното градче като вълнено одеяло. Уличните лампи сияеха в бледооранжево, единствения друг цвят освен металическисивото, простиращо се до безкрая — едноцветен пейзаж, в който бе невъзможно да познаеш кое време на деня е. Най-студената зима според Марк Твен била едно лято в Сан Франциско, но само защото не бе посмял да отиде на четирийсет и пет километра по на юг, в крайбрежното градче Пасифика. Тук лятната мъгла можеше да те смрази до мозъка на костите.

Чистачките се движеха равномерно. Валма от мъгла забулваха двуетажната сграда като декор от филм на ужасите. Като повечето неща в живота на Слоун, постройката бе запусната и се нуждаеше от ремонт. Кедровите плочки на покрива бяха побелели от постоянната влага и морския въздух. Алуминиевите прозорци имаха следи от ръжда и плачеха за сменяне. Боята на покритата тераса се белеше, а навесът за коли беше изгнил на места. Преди осем години по съвет на агента за недвижими имоти Слоун вложи част от растящото си богатство в ниското блокче с осем апартамента и прилежащия празен парцел. Строителните предприемачи плащаха добри цени за такива съборетини по крайбрежието и издигаха на тяхно място големи комплекси. Икономиката обаче тръгна надолу, лихвите спаднаха и Слоун остана с една мъртва инвестиция. Когато един апартамент се освободи, той се нанесе, за да спести пари, макар че не очакваше да му хареса. През следващите години обаче се привърза към сградата като към беззъбо старо куче, от което ти е жал да се отървеш. Спеше при отворени плъзгащи се врати към балкона на спалнята и бученето на вълните го унасяше. Ритмичното пулсиране на този часовник на природата го успокояваше и му напомняше, че времето не спира.

Слоун изключи двигателя и остана неподвижно в колата.

„Това е наказание... за онова, което направи със съдебните заседатели.“

Думите на Патриша Хансън в съдебната зала още го преследваха. В практиката си Слоун си беше изградил навик бавно да събира бележниците и експонатите си след дело, за да си тръгне последен от залата. Въздържаше се от поздравителни потупвания по гърба и ръкостискания. За близките на убитата една присъда в полза на ответника беше като съживяване на духа на обичания човек и с право или не в техните очи Слоун бе по-черен от дявола. Той предпочиташе да си тръгне тихомълком, сам. Майката на Емили Скот не смяташе да му позволи този лукс.

Когато той се обърна и понечи да си тръгне, Патриша Хансън още седеше на първия ред, притиснала някакъв вестник до гърдите си. Когато Слоун се насочи към вратата, тя стана и се изпречи пред него в коридорчето между скамейките.

— Госпожо Хансън...

Тя вдигна ръка:

— Замълчете. Не смейте да ми обяснявате колко ми съчувствате. — Едва шепнеше, звучеше по-скоро отпаднало, отколкото ядосано. — Не знаете нищо за мъката ми. Ако разбрахте какво ми е, никога нямаше да направите това, което сторихте. — Замълча за миг, но явно още не беше свършила. — Какво направи Карл Сандак? Почти мога... — Преглътна сълзите си, решена да не издава мъката си пред Слоун. — Почти мога да го разбера. Той е психопат. Луд. Нали така го нарекохте? Но стореното от него бледнее пред това, което причинихте на моята Емили в тази съдебна зала... на нашето семейство, на думата „правосъдие“. Не трябваше да го правите, господин Слоун. Знаете, че не трябваше.

— Само си върша работата, госпожо Хансън.

Патриша Хансън се хвана за думите му като актриса, на която са подали идеалната реплика.

— Работата ли? — изсумтя презрително и се втренчи в него с хладните си сини очи. — Така се самоуспокоявате, господин Слоун, и може би, ако повтаряте тази лъжа достатъчно дълго, един ден наистина ще си повярвате. — Разгъна вестника, за да сравни снимката в него с човека пред себе си. — Имате дарба, господин Слоун... омаяхте съдебните заседатели. Не знам как го постигнахте, как ги убедихте. Те

не искаха да ви вярват. Видях го на лицата им, когато се върнаха в залата. Вече бяха решили. — По бузата ѝ се търкулна сълза, но тя сякаш не усети. — Помислете за това, господин Слоун. Моята Емили е мъртва и внукът ми никога няма да види майка си. Това няма как да промените с думите си.

Удари го с вестника по гърдите. С ръце, заети с папките и куфарчето, Слоун само го изгледа как падна на земята, снимката му го зяпаше от пода.

В поредицата си от победи, все в защита на ответници при дела за причинена по невнимание смърт, първоначалното му предчувствие за онова, което съдебните заседатели ще решат за клиента му, понякога, противно на собствената му преценка, се превръщаше в твърдо убеждение. Слоун знаеше, че е загубил, още преди да започне заключителната си пледоария. Знаеше, че съдебните заседатели смятат „Абът Секюрити“ за виновни. Знаеше, че според тях охранителят е проявил небрежност. Знаеше, че мразят клиента му. Както всичките си колеги, знаеше, че дело не се печели само със заключителна пледоария — такъв драматичен обрат има само по телевизията. Знаеше, че по елементарната логика няма с какво да промени решението им.

Но все пак успя.

Отсъдиха в полза на „Абът Секюрити“ за по-малко от два часа. Убедил ги бе до един в нещо, в което сам не вярваше. Още по-обезпокоително беше, че го постигна с пледоария, за която сам не подозираше какво ще съдържа, че каза точно тези думи, от които те се нуждаеха, за да разсее съмненията им, да премахне тревогите им. Само дето тези думи не бяха неговите. Той говореше със своя глас, но изричаше думи, които сякаш друг му подсказваше.

За да не мисли повече за това, Слоун отвори вратата на джипа. Навън силен вятър донасяше далечно бучене и миризма на море. Слезе и усети болка в десния глезен. Беше го навехнал на връщане по пътеката в тъмното и по пътя към дома той се поду. Слоун взе раницата си, праметна я през рамо и закуцука към сградата. Познатият прозорец на първия етаж светеше като фар, приветстващ кораб, който се връща у дома след далечно плаване. Темето на Мелда обаче не се виждаше. Портиерката, украинка, ставаше всяка сутрин в четири и половина, стар навик от работата на полето в родината ѝ. Сигурно щеше да се разтревожи, когато чуе някого в апартамента над нея. Слоун

планираше да остане в планината още два дни. Реши да остави раницата си и да слезе при нея на чаша чай. Пиенето на чай с Мелда бе като балсам за душата и сега той имаше нужда от нещо такова.

Извади голяма връзка ключове, за която и училищен портиер би му завидял, намери ключа за пощенската си кутия и посегна към ключалката. На нейно място сега имаше малка дупка. Пъхна ключа в дупката и отвори вратичката. Ключалката се оказа вътре. Другите седем пощенски кутии на блока бяха съвсем здрави, ключалките им си бяха на местата. Слоун взе своята и я огледа. Сигурно се беше разхлабила и паднала, когато Мелда е вземала пощата му. Още една задача в ставащия все по-дълъг списък.

Прибра ключалката в джоба си, намести раницата си и се качи по стълбите, като се придържаше за парапета. Докато куцукаше по коридора, видя светла ивица върху бетона. Вратата на апартамента му бе открената. Мелда имаше резервен ключ, явно беше влязла въпреки ранния час... но тя би затворила вратата, за да не изстива жилището. Може би не беше заключила добре и вратата се бе отворила от течението. Не, едва ли. Мелда много внимаваше. Щеше да изпробва дръжката, след като заключи.

Слоун смъкна раницата от рамото си, посегна към дръжката, но веднага дръпна ръката си при трясъка от счупването на нещо. Въпреки че му идеше да нахълта веднага, той изчака няколко секунди, след което внимателно бутна вратата. Пантите изскърцаха като старчески стави. Слоун прекрачи прага и надникна вътре.

Холът му изглеждаше, сякаш през него е минал тайфун.

Килимът, заемащ целия под, бе покрит с разхвърляни предмети: книги, компактдискове, дрехи и съборени мебели. Възглавничките на дивана бяха разпорени, съдържанието им — разхвърляно из стаята като големи памучни кълба. Уредбата и телевизорът му бяха разбити, чарковете им — разпилени по килима като вътрешности на изкормени риби.

От кухнята се чу трясък на счупено стъкло.

Слоун прекрачи над преобърнатата масичка, притисна гръб до стената и се промъкна до кухненската врата. Спря при ъгъла, пое си въздух и влезе. Под краката му изскърцаха стъкла. Тъмен силует скочи от кухненския плот и се вмъкна в хола.

Бъд, котаракът му.

Слоун погледна счупената чиния в краката си, която допреди секунди бе стояла на купчината със съдържанието на шкафовете и хладилника му. Бъд явно се бе покачил отгоре, за да ближе локвичката сироп, разлят върху плота. Това обясняваше трясъка от счупено стъкло. Не обясняваше обаче хаоса. Мисълта му хрумна точно когато чу шума.

Тихи стъпки зад гърба му.

Понечи да се обърне, но твърде късно — нещо тежко го фрасна по тила.

6.

Западното крило на Белия дом, Вашингтон

Паркър Мадсън огледа една от лъснатите черни обувки. Четири чифта стояха върху оригиналните си кутии, подредени като войници на парад. Мадсън носеше петия чифт — имаше по един за всеки ден от седмицата, груби обувки, не много елегантни, но трайни. Според един военен лекар Мадсън замятал крака си, когато стъпвал. Хрумна му, че по износването на гумените токове може да определи най-тежкия си ден от седмицата. Досега не беше забелязал такава връзка.

Всеки втори и четвърти четвъртък на месеца един служител занасяше обувките до Ню Йорк авеню, на ветеран от Виетнам, който наистина разбираше израза „лъснати до блясък“. Адютантът на Мадсън донасяше обувките в петък сутринта заедно с дрехите му от химическо чистене: бели ризи и тъмносини костюми с по три копчета. Вашингтонските журналисти обичаха да казват, че пенсионираният генерал е сменил маслинозелената униформа с тъмносиня, ирония, която Мадсън приемаше като комплимент. Той нямаше нито време, нито желание да се занимава с облеклото си. Униформите пестяха усилия, които би могъл да използва за по-полезни неща. Военните го разбираха добре. Айнщайн — също.

Мадсън остави обувката върху кутията до другата от чифта, извади четирийсет и пет калибровия си пистолет от кобура, скрит под сакото, сложи го на горната полица в долното шкафче и затвори вратичката. Прекрачи над червения си доберман, Екстър, свит на кълбо върху покрита с филц възглавничка, и отиде при бюрото си, където осем грижливо сгънати вестника чакаха да им обърне внимание. Помощниците му махаха страниците, предназначени само да дават обем — за спорт, развлечения, готварски съвети и реклами — и подчертаваха важните статии. След това секретарката му подреждаше вестниците по точно определен начин: най-отгоре, разбира се, „Вашингтон Поуст“, после „Вашингтон Таймс“, „Уолстрийт Джърнал“, „Ню Йорк Таймс“ (който той наричаше либерален парцал),

„Лос Анджелис Таймс“ (за колорит от западното крайбрежие), „Чикаго Трибюн“, „Далас Морнинг Нюз“ и „Бостън Глоуб“. Обикновено в 9:00 Мадсън вече бе прегледал пресата, но днес беше изключение.

Той натисна копчето за вътрешната линия на телефона.

— Госпожице Бек, пуснете заместник главния прокурор да влезе.

Облегна се назад и изтръска пращинка от ръкава си. Тя се понесе в светлия лъч, проникнал през големия плъзгащ се прозорец отзад. Мадсън предпочиташе да седи с гръб към гледката от Южната морава, макар че нарочно си бе поискал точно този кабинет. По традиция началникът на канцеларията в Белия дом се помещаваше от другата страна на улицата, в старата изпълнителна сграда на президентството, само на петдесетина метра разстояние от Западното крило, но на километри, ако се измерва в престиж и власт. Големите клечки бяха в Западното крило. Мадсън си издейства стая само през няколко врати от Овалния кабинет.

Когато вратата се отвори, Екстър вдигна глава. Мадсън щракна с пръсти, преди кучето да излае, но доберманът остана нащрек, зорко следейки заместник главния прокурор на САЩ. Ривърс Джоунс вървеше, сякаш стъпваше на кокили, движеше крайниците си рязко като робот, а заради изпъкналите си лакти и колене изглеждаше по-висок, отколкото беше. Едноцветният сив костюм, бялата риза и виненочервената вратовръзка много отиваха на характера му — скучен, безличен, равнодушен.

Мадсън стана.

— Благодаря, че се отзовахте толкова бързо, Ривърс. Заповядайте, седнете.

— Господин генерал.

Джоунс се пресегна над бюрото, за да се ръкува, след което разкопча сакото си и седна насреща като ученик пред училищния директор. Мадсън нарочно бе поръчал да скъсят краката на стола с няколко сантиметра. Никой не можеше да седи по-високо от началника на канцеларията в собствения му кабинет.

— Гледахте ли пресконференцията ми? — Мадсън веднага заговори по същество.

Джоунс кимна, личеше си, че се чувства неловко.

— Гледах я тази сутрин, докато се обличах.

— Сигурен съм, че доста главни редактори са се зарадвали. Не всеки ден можеш да замениш безполезната бизнес страница с материал за убийство на вътрешен човек в Белия дом. Джо Браник ще продаде големи тиражи.

Джоунс поклати глава. С остър нос и фина коса, стърчаща на всички страни като наелектризирана, той приличаше на бостанско плашило.

— Това е постъпка на страхливец — измърмори.

Мадсън го погледна изпитателно:

— Стреляли ли сте някога, Ривърс?

Джоунс се смути:

— Не...

— Е, аз съм стрелял. И мисля, че за да допреш дулото на зареден пистолет до слепоочието си и да натиснеш спусъка, е нужен адски много кураж. — Мадсън поглади устните си с ръка и добави с по-мек тон: — Защо хората правят такива неща, Ривърс? Ако знаех, щях да имам мек диван в кабинета и диплома на стената.

В тази връзка, Мадсън нямаше нищо по стените. Нито картини, нито семейни снимки или дипломи, макар че беше трето поколение възпитаник на Уест Пойнт. Нямаше витрина, на която да изложи многобройните си медали от Виетнам до „Пустинна буря“, нищо, което да го разсейва от задачите му. Третираше вещите като излишно бреме.

— За съжаление, нямам време да размишлявам за това. Както знаете тази сутрин тук се струпаха безброй проблеми, а моментът е много, много неподходящ. Сега не мога да ви дам подробности, но това е поредната пробойна в трюма, а вече затискам осем дупки. Скоро няма да ми стигат пръстите, Ривърс.

— Тук съм, за да помагам, генерале.

Мадсън стана, заобиколи бюрото, опря се на ръба и скръсти ръце; костюмът му се опъна на гърба и раменете. Втренчи се в Джоунс със светлокафявите си очи, гледащи от загоряло и набръчкано като стар пергамент лице.

— Трябва да се справим с този проблем бързо и ефективно. Колкото и да е трудно, президентът трябва да преодолее мъката и да продължи да върши работата, за която народът го е избрал. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Пресата обожава тези гадости; по дяволите,

какво ви обяснявам? Слуховете ще плъзнат като огън в суха трева. Докато се усетим, ще нарекат случая „Винсънт Форстър Две“. Трябва да разберете.

— Няма да има проблеми, генерале.

Мадсън вдигна вежди:

— Когато един от най-близките съветници на президента посяга на живота си, това е проблем, Ривърс. Когато този съветник е и добър приятел на президента, това е адски голям шибан проблем. — Обикновено Мадсън не използваше вулгаризми, смяташе ги за признак на беден речник, но сега искаше да наблегне на думите си. — Да бъда ли искрен с вас?

— Разбира се.

— Колкото повече хора участват в разследването, толкова по-голям е рискът от грешки, а в този случай всяка грешка може да е фатална. Знаете ли как действат в армията, Ривърс?

— Как, господин генерал?

— Военните действат на групички от по трима души. Знаете ли защо? Защото е установено, че три е оптималният брой за постигане на максимална ефективност. Ако са повече, става размиване на отговорността. Ако са по-малко, няма достатъчно капацитет. Искам да сформирате тричленен екип, Ривърс. Избрах единият от участниците да сте вие. Погрижих се да ви включат.

Джоунс се понадигна.

— Няма да ви разочаровам, генерале.

Не прозвуча пресилено или заучено, макар че беше. Мадсън бе избрал Ривърс Джоунс, защото знаеше всичко, което можеше да се знае за него, включително това, че предпочита слипове пред боксерки. Трийсет и девет годишен, женен, но без деца, Джоунс редовно изневеряваше на жена си с елитна проститутка в Маклейн. Макар да беше роден в католическо семейство, по политически причини твърдеше, че е протестант — не смяташе да остане завинаги в Министерството на правосъдието. Като всеки друг във Вашингтон, Джоунс имаше политически амбиции. Стремеше се към кариера в Сената или Камарата на представителите, за да може цял живот да се прехранва от държавното виме и подаянията на крупни бизнесмени. Джоунс добре съзнаваше колко е важно да имаш съюзници в този град на политици, затова се беше оженил за дъщерята на Майкъл

Карпънтър, говорителя на парламента. Не можеше да става дума за любов. Най-вулгарно казано, Джоунс бе подлизурко и знаеше точно чий задник да целува.

Мадсън се изправи и отново заобиколи бюрото.

— Говорихте ли с парковата полиция?

Службата за охрана на Белия дом бе получила обаждането в 5:45 часа. Веднага уведомиха Мадсън в дома му. Оттогава бяха минали точно четирийсет и две минути. Най-напред Мадсън телефонира в прокуратурата и поиска да говори с Джоунс. Откри го у дома му и го събуди с новината, че ще оглави разследването за смъртта на Джо Браник. Понеже Браник беше служител на Белия дом и трупът му бе открит в държавен национален парк, случаят беше под юрисдикцията на федералната власт и по-специално на Министерството на правосъдието. Джоунс трябваше да уведоми за това парковата полиция и да им отнеме разследването.

— Разговарях с тях веднага щом ми телефонирахте.

— Съгласиха ли се да ви изпратят материалите? — поинтересува се Мадсън.

— Съгласиха се, но случаят не е под тяхна юрисдикция, генерале.

Мадсън притисна с длан един стърчащ кичур на косата си. В армията подстригваше късо непокорния си перчем, но когато навлезе в политиката по настояване на имиджмейкъра си пак го беше пуснал да расте.

— Как така не е под тяхна юрисдикция?

— Оказва се, че първият полицай на местопроизшествието е бил служител на Чарлстаунското управление. Сега техен детектив е поел случая в свои ръце и за нищо на света не се отказва. — Джоунс извади малък бележник от джоба си и погледна записките си. — Някой си детектив Том Моли. Наредил е трупът да бъде откаран в градската морга. — Вдигна глава. — Теоретично има пълно право.

Мадсън не скри неудоволствието си от този непредвиден развой на нещата.

— Обадете се на окръжния патоанатом и му наредете незабавно да ни изпрати трупа.

— Незабавно?

— Аутопсията ще бъде извършена от хора на министерството.

Джоунс го погледна озадачено:

— Господин генерал...

Мадсън се втренчи в него. Джоунс се смути, затвори бележника и прибра химикалката в джоба си.

— Не искам да уронвам престижа на покойника, Ривърс... — Мадсън отвори едно чекмедже на бюрото си. — Но както казах вече, случаят трябва да се разреши възможно най-дискретно. — Подаде му плик и продължи да говори, докато Джоунс го отваряше и вадеше съдържанието му. — Предположих, че в хода на разследването ще изискате запис от телефонните разговори на господин Браник, затова си позволих волността аз да ги взема. Ще откриете едно обаждане до Белия дом в 21:13. Онази нощ Джо Браник е разговарял с президента. Президентът ми каза, че господин Браник не звучал добре, бил пийнал. Наистина, имаше слухове за злоупотребяване с алкохол, но президентът не иска във вестниците да се тиражират непроверени слухове. Естествено, загрижен за приятеля си, той предложил да се срещнат насаме. Джо Браник е дошъл в Белия дом в 22:12. Името му фигурира в книгата на посетителите заедно с часа на идване и тръгване.

Мадсън изчака, докато Джоунс преглеждаше документите.

— Дватама служители от охраната, които тогава пазели Западния вход, са потвърдили, че господин Браник е бил неспокоен. Президентът го е приел в личната си квартира, сам. Каза ми, че Джо Браник не изглеждал добре. Бил сприхав.

— Спомена ли каква е била причината?

Мадсън закрачи напред-назад в светлото петно от плъзгащия се прозорец, в дъжда от блестящи пращинки; приличаше на силует в черно-бял филм.

— В Белия дом работата се върши на нощни приеми и коктейли; знаете добре, Ривърс. Не съм свикнал с този начин на действие, но когато си сред вълци, трябва да виеш като вълк. — Сви рамене. — Ако моята Оливия беше жива, едва ли би одобрила.

— Какво да одобри, господин генерал?

Мадсън спря да крачи и се обърна към прокурора.

— Съпругата на Джо Браник мразеше тези игри, Ривърс. Рядко се появяваше. Предпочете да живее в провинцията. Според президента в резултат на това отношенията им били обтегнати и това не се

харесвало на господин Браник. Бил депресиран. — Мадсън се приближи до бюрото, взе лист хартия и го подаде на Джоунс. — Преди четири седмици Джо Браник е подал молба за разрешително да носи огнестрелно оръжие. Позволих си да изискам копие и от този документ.

Джоунс погледна заявлението.

— Накратко, Ривърс, проблемите са лични. Президентът не желае реномето на приятеля му да бъде оцапано във вестниците. Съгласен съм с него, но по други причини. — Мадсън се върна пред бюрото и застана пред Джоунс. — Онова, което ще се отрази зле на Джо Браник, ще се отрази зле и на президента, Ривърс, следователно ще навреди на управлението. Колкото и цинично да прозвучи, аз няма да го допусна. Като приятел на Джо Браник, президентът ще се почувства виновен. Ще се пита дали не е могъл да предотврати нещастията. Аз не изпитвам чувство за вина. Изгубил съм много храбри мъже под мое командване. Почитаме паметта им и продължаваме напред, но не защото сме ги забравили, а точно обратното. Те не са забравени. Просто трябва да си вършим работата. Президентът има работа за вършене, Ривърс. Най-добрият начин да почете паметта на приятеля си е като си свърши работата, и то добре. Аз ще се погрижа да си я върши — още шест години, дай боже.

Джоунс се изправи.

— Разбирам.

— Хубаво. — Мадсън се обърна с гръб. — Съветвам ви да започнете разследването от кабинета на господин Браник. Наредих да бъде запечатан.

— Запечатан ли? Мога ли да попитам защо?

Мадсън пак се обърна.

— Защото не знам дали има нещо важно за правителството или националната сигурност. Господин Браник беше довереник на президента, Ривърс. — След кратка пауза добави: — Но ви уверявам, че от този момент вие командвате разследването.

7.

Пасифика, Калифорния

Мракът се смени с бледа светлина. Размазани сенки танцуваха и се въртяха около него. Слоун лежеше по гръб, с очи към флуоресцентните лампи на тавана в кухнята. Инстинктивно се опита да седне, но му прилоша. Стаята се разлюля пред очите му като атракция в лунапарк и той пак се просна на пода. Някой докосна гърдите му. Пред погледа му се появи лице, което бавно престана да се върти и спря на едно място.

Мелда.

— Господин Дейвид? — Тя го плесна по бузата и избърса челото му с мокра кърпа. Говореше трескаво: — Много съжалява, господин Дейвид. Много се уплашила. Чула шум и помислила, че не сте вкъщи. Нали казал: „Мелда, ще дойда неделя вечер!“.

Закри устата си с ръка, едва се сдържаше да не заплаче. Слоун седна и потърка тила си. В краката на Мелда лежеше масивен чугунен тиган. Всичко му стана ясно. Въпреки добродушния си нрав украинката беше бойно селско момиче. Много сериозно се отнасяше към задълженията си на портиерка. Беше видяла силуета му в тъмното и решила първо да бие, пък после да пита. За щастие, минала шейсетте и нисичка, не можеше да удря силно. Успяла бе да го повали, но мебелите в кухнята свършиха останалата част от работата. Слоун си спомни, че вдигна ръце да се предпази, но пак удари челото си в кухненския плот.

Той стисна ръката ѝ.

— Няма нищо, Мелда. Правилно постъпи; наистина се прибрах малко предсрочно. Извинявай, че те стреснах.

Вдовица, без деца, Мелда на практика бе осиновила Слоун. Грижеше се за него, когато си беше у дома, и поддържаше сградата, когато го нямаше. Прибираше пощата му, хранеше Бъд — котето, което бе прибрал от улицата — и слагаше храна на рибките. Освен това му переше, чистеше и оставяше пластмасови купи с домашни гозби в

хладилника му — грижи, за които Слоун се бе опитал да ѝ плаща, но това само я разстрои. От осем години не беше повишавал наема ѝ. Всичко, което получаваше от нея, инвестираше във влог и на Коледа ѝ показваше разпечатка за лихвите, като ѝ казваше, че са дивиденди от някаква компютърна фирма, в която ѝ бил купил акции.

Слоун огледа зеещите шкафове и празните полици; съдържанието им бе разпръснато навсякъде: хранителни продукти, чинии, чаши, прибори. Въздухът беше наситен с остра миризма на оцет.

— Какво е станало тук?

Тя продължи да бърше челото му с мократа кърпа.

— Ограбили са ви — отбеляза и очите ѝ се разшириха. — Ужасна бъркотия, господин Дейвид.

Той се хвана за ръба на плота и се надигна, подхлъзна се на нещо.

Мелда се изправи.

— Ще извикам лекар.

— Не, няма нужда. Добре съм. Само малко съм замаян.

Тя избърса ръцете си в една кърпа.

— Голяма бъркотия, господин Дейвид. Навсякъде е разхвърляно.

Той влезе в хола, като се държеше за плота. Мелда беше права. Навсякъде бе разхвърляно. Килимът беше осеян със стъкла. Кинескопът на телевизора бе гръмнал. Една книга плуваше в аквариума. Дори капациите на отдушниците бяха изтръгнати. Мелда хлипаше.

Слоун се обърна и я прегърна; женицата трепереше.

— Няма нищо, Мелда. Всичко ще се оправи. — Продължи да ѝ говори нежно, докато тя се поуспокои. — Би ли направила чай?

— Ще направя чай — каза тя, сякаш идеята беше нейна, и влезе в кухнята за чайника.

Слоун обиколи апартамента, не знаеше откъде да започне.

— Не чу ли нещо, Мелда? Не видя ли някого?

Не можеше да повярва, че при този погром портиерката не е видяла или чула нищо.

Тя напълни чайника на чешмата.

— Нищо не чула, но ме няма в четвъртък... заради танци. — Участваше в пенсионерски състав към кварталната католическа

църква. — Тази сутрин дошла да почисти и видяла това. Върнала се долу да извика полиция. Когато се качила пак, ви видяла в кухня, но било тъмно... Ох, господин Дейвид, много съжалявам.

Слоун спря в средата на стаята и огледа потрошените си вещи, опита се да си спомни къде са били. Обхвана го любопитство. Влезе в спалнята и запали лампата. Дюшекът му бе разпорен като дивана, гардеробът — изпразнен. Но не това го вълнуваше. Интересуваше го онова, което беше на нощното шкафче до леглото, подарък от признателен клиент.

Златният часовник „Ролекс“.

8.

Министерство на правосъдието, Вашингтон

Ривърс Джоунс седеше, удобно разположен в мекото кожено кресло, поклащаше се ритмично и въртеше изкривено кламерче между палеца и показалеца си, докато чакаше да го свържат. Хвърли в кошчето сандвича, който жена му бе приготвила, и една пластмасова чашка със студено кафе и взе нахапаната си поничка. Спря погледа си върху дипломите с красиви рамки на стената на безличния си кабинет. „Ш. Ривърс Джоунс IV“.

Отдавна се беше отказал от „Ш“–то, съкращение от „Шърман“, и от римските цифри, които изглеждаха твърде претенциозно освен в най-южните щати. Е, вече не дружеше със старите приятелчета, които за забавление караха джипове по калните пътища и плюеха тютюн между предните си зъби, и нямаше намерение да се връща. За нищо на света. Копнееше за деня, когато нямаше да му се налага да гледа двата големи листа на стената, напомняне за кариерата, която баща му бе избрал. Джоунс не се съмняваше, че ако не се беше гътнал от масивен инфаркт, сега негодникът щеше да се наслаждава на дипломите в кабинета си с изглед към центъра на Батън Руж, Луизиана.

Джоунс отчупи парче поничка и се наведе, за да не сипе трохи по костюма си. Паркър Мадсън го беше вдигнал от сладък сън. За разлика от генерала той не ставаше в тъмни зори да прави гимнастика и дълбоки разсъждения. Сутрин имаше време само колкото да се изкъпе и обръсне — „голямата работа“ се отлагаше за по-късно — за да не закъснее за Западното крило. Мадсън държеше на точността. Беше голям куку с тия военни маниери, но във Вашингтон генералът се спрягаше като републиканския кандидат за партньор на Робърт Пийк при следващите президентски избори. Това автоматично го правеше претендент за най-високия пост в недалечно бъдеще. Нищо чудно, че толкова му се стягаше задника от случая „Джо Браник“. При това главоломно спадане на икономиката, растежа на безработицата и инфлацията, терористичните заплахи за САЩ, неочакваното

самоубийство на човека, известен като най-близкия довереник на президента, беше сериозен проблем. Генералът се стремеше към пост номер едно и Джоунс нямаше нищо против. За него не беше от значение на кой влак ще се качи, стига да пътува в желаната посока.

Джоунс току-що бе разговарял с главния патоанатом на окръг Джеферсън. Доктор Питър Хо не се опъваше. Нищо чудно. Повечето държавни служители са мързеливци. Хо сигурно се зарадва, че няма да прави аутопсия през уикенда. Сега Джоунс се канеше да съобщи същата новина на чарлстаунския детектив, който вероятно също с удоволствие щеше да се отърве от досадното разследване. Проблемът скоро щеше да се разреши и Джоунс да има още един влиятелен съюзник във властта.

Секретарката прекъсна мислите му да каже, че вече има връзка. Докато вдигаше слушалката се чудеше как думата „конгресмен“ или „сенатор“ ще изглежда пред името му в рамка на стената.

* * *

Клей Бодуин се приведе, подметките му изскърцаха върху линолеума. При всеки неуспешен опит за връзка започваше да натиска по-бързо копчетата на телефона. Секретарката на заместник главния прокурор ясно бе казала, че шефът ѝ не иска да говори с гласова поща. Бодуин погледна бялата дъска, на която с триещ се маркер бяха изписани имената на всички служители в управлението. Обикновено оранжевият магнит в графата „Присъства“ срещу някое име означаваше, че съответният човек трябва да вдигне проклетия си телефон, но това не важеше, ако името беше Моли. Том Моли редовно забравяше да означа присъствието си на дъската и Бодуин имаше чувството, че паметта му изневерява нарочно.

Изправи се, присви очи, когато болката прониза парализирания му десен крак, и опъна жицата на телефона, за да погледне през щорите на прозореца. Разбира се, Моли беше наред оперативната стая и забавляваше Марти Банто и двама униформени с жестове и гримаси, подходящи повече на възбудена ученичка.

Бодуин изкрещя през стъклото:

— Мооол!

Том Моли се сепна, погледна го и му махна.

Бодуин посочи слушалката:

— Търсят... те... по... телефона.

Моли постави ръка на сърцето си и размърда устни:

— И... аз... те... обичам... Клей.

Банто и униформените се закискаха.

„Копеле“ — помисли си Бодуин.

— Вдигни проклетия телефон, Моли!

Детективът отиде при бюрото си и взе слушалката.

— Мамка ти, Мол, тук не е цирк — изсъска Бодуин вече по телефона. — Вдигай си проклетия телефон!

— Не разбрах какво правиш, Клей. Помислих си, че се упражняваш да играеш ирландски народни танци. Пак ли си започнал да потропваш с крак?

Бодуин спря да тропа с крак.

— Нищо не правя с крака си... Освен това съм англичанин, не ирландец. Какво според теб правя? Има обаждане за теб.

— Обаждане. Бога ми, Болди, да не е кралицата?

Бодуин изсъска тихо. Знаеше, че полицаите обичат да съкращават имената, но прякорът, с който Моли току-що го нарече, много добре се връзваше с броя косми на главата му, който с всеки изминал ден намаляваше.^[1]

— Търсят те от Министерството на правосъдието.

— Леле, Болди, защо не каза веднага? Стига празни приказки. Да не караме хората да чакат. Свържи ме веднага.

— Нали ти казах...

— Да не губим време, Клей.

Бодуин си спомни предупреждението от кабинета на прокурора и бързо се върна при бюрото си, за да прехвърли разговора.

* * *

Том Моли вдигна палец към Клей Бодуин в знак, че всичко е наред, и взе слушалката.

— Детектив Том Моли.

— Детектив Моли — отговори женски глас, — готов ли сте да говорите със заместник главния прокурор на Съединените щати Ривърс Джоунс?

Беше едно от онези странни южняшки имена и вероятно това бе причината за толкова официалничене! Моли се изкуши да отвърне на жената: „Да, кажете му да ми се обади“ и да затвори, но реши да не го прави.

— Да, свържете ме.

Седна при бюрото си, което изглеждаше, сякаш не е подреждано от години.

— Детектив Моли?

— Как е днес в министерството, Ривърс? Прохладно ли е, или ви пече под задниците като при нас?

Моли се облегна назад и вдигна краката си на ъгъла на бюрото, като събори няколко листа и папки на изтъркания линолеум. Малък преносим вентилатор бръмчеше върху старо метално шкафче в кабинет, предназначен да побере две бюра, но наблъскан с три. От листовите снимки на жени и деца почти не се виждаха, а на стените висяха всевъзможни обяви за издирване, формуляри и други подобни. По средата на едната стена бе закачена мишена с човешки силует с дупка от куршум точно в челото и многобройни следи от дартс. Две стрелички стърчаха от нея, трета се търкаляше на пода при бюрото на детектива.

— Добре е, детективе. Имаме климатици.

— Е, радвайте се, защото дочух, че и днес ще е жежко.

— Вие ли работите по случая „Браник“, детективе?

— Самоубийството ли имате предвид?

— Да, детектив Моли, самоубийството имам предвид.

Джоунс говореше вяло, приспивно.

— Още няма официален доклад, но аз работя по случая. Късметчето е мое. Миналата седмица се скъсах от бачкане. Работа де...

Моли свали краката си, взе стреличката от пода и я хвърли към мишената — улучи я в рамото. Разрови документите на бюрото.

— Случаят изглежда ясен. Човекът е бил на двеста метра от колата си. Една-единствена рана от куршум в слепоочието. Държал е пистолет. Една празна гилза. Стрелба от упор. Вероятно няма да

намерим куршума при този терен. Следи от барут на дясната ръка и слепоочието... дрън-дрън-дрън. Наредих балистична експертиза. Случаят е ясен.

Ясен, само дето още нямаше новини от Бърт Купърман и макар да му бяха казали, че Куп е излязъл в отпуск, от дома му никой не отговаряше, колата му я нямаше пред къщата, а сега Министерството на правосъдието проявяваше странен интерес към едно обикновено самоубийство. Тежестта в корема на Моли бе преминала в болка, а пакетът ментови бонбони и двете глътки от шишенцето пепто-бисмал, което винаги държеше в чекмеджето си, не я облекчаваха.

— С чие разрешение наредихте балистична експертиза, детективе?

Моли се изсмя:

— Разрешение ли? Това виц ли беше, Ривърс? Имаме труп. Имаме пистолет. Имаме мъртвец, който *държи* пистолет. Наредих да бъде извършена балистична експертиза. Не ми трябва разрешение за това. — Чу, че Джоунс си пое дълбоко дъх. — Астма ли имате, Ривърс? И аз страдам от сenna хрема по това време на годината.

— Сигурен съм, че сте спазили стандартната процедура, детектив Моли...

— Мол.

— Моля? — Джоунс прозвуча раздражено.

— Наричайте ме Мол. Не съм чувал „детектив Моли“ от години. Всеки път като кажете „детектив Моли“, се оглеждам за баща си. Ще се зарадвам да го видя, макар че сигурно ще ми изкара ангелите... че е покойник от шест години.

— Да, детектив Моли. Както казах, сигурен съм, че балистичната експертиза е стандартна мярка, но този случай... Този човек... беше служител в Белия дом и близък приятел на президента.

— Да, мисля, че прочетох някъде.

— Така е.

— Ами, кажете на президента да не се притеснява, Ривърс. Лично съм се заел със случая.

Последва кратка пауза.

— Сигурен съм, че вършите работата си съвестно, детективе...

Моли усети, че следва едно „но“ или, както се изразяваше синът му Ти Джей, „голямо лайно“. Заместник главният прокурор не го

разочарова.

— ... но този път положението е по-особено. Министерството на правосъдието ще поеме случая. Нарещдам незабавно да прекратите разследването и да ми изпратите всички материали.

— С цялото ми уважение към президента, Рив, но трупът...

— Детектив Моли, „Рив“ ли ме нарекохте преди малко? Нека да ви обясня нещо. Аз нямам прякор. Имам титла. Аз съм заместник главен прокурор на Съединените щати. Работя в Министерството на правосъдието. Там трябва да изпратите материалите по разследването. Ясно ли се изразих?

Моли бе готов да извини Джоунс, да приеме, че е натоварен с работа и стресиран като повечето хора във властта и просто е забравил добрите маниери, но адски мразеше да му се перчат с титли и постове. Баща му обичаше да казва, че титлата е като задник — всеки си има. Във Вашингтон някои хора имаха по две, което ги правеше двойни задници.

— Доста пламенна реч, Ривърс. Сигурен ли сте, че климатикът ви работи? Защото звучите твърде разпалено тази сутрин.

— Както казах...

— Всъщност, Ривърс, аз бях започнал да казвам нещо и вие ме прекъснахте. Не за пръв път, бих добавил. Искях да кажа, че при цялото ми уважение към президента, трупът беше намерен в Западна Вирджиния от чарлстаунски полицай. Това прави случая проблем на местната полиция, а по-специално — тъй като аз имах щастието да ме изритат от леглото в ранни зори — мой проблем.

— Вече не — изсъска Джоунс. — Министерството на правосъдието е по-висша инстанция и от Белия дом ме назначиха лично да поема това разследване. Всеки опит от ваша страна да се месите ще бъде наказван най-строго. Ясен ли съм, детективе?

— Какво разследване?

Последва така наречената „напрегната пауза“, но Моли го наричаше „шикалкаване“. Ривърс Джоунс, заместник главен прокурор на Съединените щати, мълчеше, за да спечели време да обмисли отговора си.

— Моля?

— Казахте „разследване“, Ривърс. За какво „разследване“ става дума?

— Ако съм казал „разследване“, било е грешка на езика. По навик. Искан да кажа „случай“. Ще се заемем с този случай.

Слабо изпълнение.

— Не беше грешка. Казахте, че от Белия дом са ви натоварили лично да поемете това разследване. На два пъти го казахте. Съвсем ясно, бих добавил.

Последва нова пауза. Сега Джоунс щеше да се ядоса, което също беше предвидимо. Когато разбиеш оправданието на някого, той или си подвива опашката, или започва да крещи. Прокурорът и този път оправда очакванията.

— Детектив Моли, вие ебавате ли се с мен? Защото ако е така, изобщо не ми е забавно. Нямам време за това. Заповедите идват директно от президента на шибаните Съединените щати. Ако тези заповеди важат за мен, със сигурност важат и за вас.

Моли свали молива си иззад ухото, наведе се напред и го забодде в нахапания сандвич, положен върху парче мазна амбалажна хартия. Подхвърлил бе примамката и Джоунс не се оказа достатъчно хитър, за да я избегне. Когато крият нещо, хората или се опитват да шикалкавят, или стават агресивни. В случая с Джоунс — и двете. При това бе допуснал две грешки: издаде пред Моли, че има разследване и че Белият дом е замесен. Предчувствието никога не го лъжеше.

— Чуйте ме сега, господин заместник главен прокурор Ривърс Джоунс. Аз съм обикновен полицейски детектив, който се опитва да си върши работата. Преди двайсет години съм дал клетва да го правя с цялото си старание. Затова, докато получавам заповеди от *моите* началници, ще водя моето *разследване* в интерес на народа на шибания... окръг... Джеферсън.

— Кой е началникът ви, Моли?

— Главен инспектор Дж. Рейбърн Франклин... трети — отвърна Моли и в следващия момент Ривърс Джоунс тресна слушалката.

[1] Boldy, плешивко (англ.). — Б.пр. ↑

9.

Адвокатска кантора „Фостър и Бейн“, Сан Франциско

Слоун слезе от асансьора и бързо закрачи през фойето, обзаведено с италиански мрамор, персийски килими, кожени кресла и произведения на изкуството по стените. Подобна обстановка посрещаше клиентите на всеки от петте етажа на „Фостър и Бейн“; скъп декор, напълно подходящ на кантора с близо хиляда адвокати, носещи годишни приходи от 330 милиона долара, в клонове из целите Съединени щати, Европа и Хонконг.

Слоун закъсняваше; полицаите се бяха забавили. Когато дойдоха в апартамента му, не проявиха особен интерес, зададоха му само задължителните въпроси, от което стана ясно, че разследването ще приключи дотам. Слоун нямаше представа кой е разбил апартамента му и тъй като нищо ценно не беше откраднато, дори ролексът му, едва ли можеше да се извлече някаква информация от заложените къщи. Изтърпя досадната процедура, защото знаеше, че първият въпрос, който задават застрахователите, е дали потърпевшият е подал жалба в полицията. Сега, след като случаят бе регистриран, трябваше да подаде молба за покриване на щетите, а държеше застрахователната полица в кабинета си.

Часът приближаваше единайсет и в кантората кипеше работа. Това означаваше, че всеки ще се интересува какво човек, който за пръв път от пет години си взема отпуск, прави тук. Слоун реши да не се впуска в подробности и да казва, че просто иска да свърши нещо малко, преди да се махне от града.

Мина покрай рецепцията на двајсет и деветия етаж, зад която се откриваше гледка към залива на Сан Франциско, от Ейнджъл Айлънд до моста „Бей“, и надникна зад ъгъла. Коридорът беше празен, но от кабинетите се чуваха гласове — съдружниците уреждаха „тарифни часове“. По-ценни от златото, тарифните часове бяха мярка за продуктивността на съдружниците и съпричастността им към фирмата — да не говорим за парите, които смъкваша от клиентите.

Тина Скоколо го хвана, когато минаваше покрай остъклената ѝ кабинка.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Прозвуча по-скоро раздражено, отколкото любопитно.

Слоун постави пръст пред устните си, без да забавя крачка, вперил поглед към заветната си цел в края на коридора — вратата на ъгловия си кабинет.

— Няма ме. Не си ме видяла.

Тя излезе иззад стъклото, когато Слоун я подминаваше.

— Да разбирам ли, че не сме водили този разговор? — извика след него.

— Да. Няма ме.

— Куцаш.

Той отвори вратата на кабинета си, направи половин крачка напред и се закова на място като турист пред червеното въженце около музееен експонат. Втренчи се в табелката с името си на стената: „Г-Н ДЕЙВИД СЛОУН“.

Не позна собствения си кабинет. Материалите, трупани от близо четиринайсетгодишна адвокатска практика, бяха изчезнали като с магия. На мястото на купищата жалби, бележници и съдебни експонати, които се бяха въргали по ъглите с години, имаше само две саксии с фикуси. За пръв път забеляза, че кафявият килим имал мотив на сивкави ромбчета. Няколко листове бяха подредени на скромна купчинка върху бюрото до кутията му за входяща поща, която беше празна. Последният път, когато си спомняше да е виждал дъното на кутията, бе в първия му работен ден. Слоун се почувства едновременно насилен и освободен. Като при повечето адвокати купищата боклуци му действаха успокояващо, той се обгръщаше с тях като с одеяло. Сега не си спомняше защо тези документи са били толкова важни и се почувства, сякаш от плещите му е паднал огромен товар.

— Тина?

— Извинявай — извика тя в отговор, — не те чувам. Нали те няма.

Той се усмихна и влезе, прокара ръка по бюрото си, надуши миризма на лак и лимонов ароматизатор. Дори беше изправила абстрактната картина над шкафа, до стената с дипломите му. Там видя

и друго — бяха сложили статията в рамка и я бяха закачили между сертификатите, сякаш по неизвестна причина са искали да я скрият. Заглавието тръбеше арогантно: „Най-добрият адвокат в Сан Франциско“.

Снимката му отдолу — онази, която Патриша Хансън бе ударила в гърдите му — беше по-зле и от заглавието, ако изобщо бе възможно. Бяха го монтирали до масивна маса, наклонен напред като кулата в Пиза. Беше се подстригал наскоро и косата му стърчеше на места като бодли на таралеж, а от гела, нанесен в последната минута, изглеждаше не кестенява, а катраненочерна, замазана като на пластмасова карнавална маска. Светлината от матовия прозорец хвърляше сенки като коловози на черен път върху изпъкналите му брадичка и скули и го състаряваше с десет години. Изглеждаше на четирийсет и седем. Тъмният тен, рунтавите вежди и пълните му устни обикновено смекчаваха чертите му, но с мрачните сенки и стоящата като пластилин коса лицето му бе като на злодей от комиксите.

В тон с помпозното заглавие и снимката, статията беше хвалебствено слово за „най-способния адвокат по дела за причинена по небрежност смърт в Сан Франциско“. Боб Фостър бе настоял Слоун да даде интервю — адски досадно — и засипа репортера с цитати, целящи привличане на повече клиенти в кантората, разсейващи и най-малката надежда, че Слоун може да притежава дори частица скромност. След публикацията той имаше чувството, че всички го гледат като извънземен. Делата му се удвоиха и трябваше да се откаже от всяка надежда за постигане на споразумение по някои от тях. Клиентите му твърдо вярваха в шансовете си за успех, а колегите му от противната страна се съревноваваха кой ще стане адвокатът, бутнал надмения кучи син от високия му пиедестал.

Слоун свали рамката от стената и тъкмо се обърна да я остави на бюрото, когато вратата се отвори и в кабинета му нахлу тълпа адвокати, стажанти и нисш персонал начело с Тина, която закрещя: „Изненада!“ и започна да пръска конфети. Някой наду панаирджийска свирка на ухото му. Тина носеше преполовена торта с две свещи във формата на „1“ и „5“, но при по-внимателно вглеждане Слоун видя, че единицата е грубо издялана от „3“. Шестимата съдружници, които работеха в екипа му, се наредиха около него като деца на училищно тържество, които искат да се покажат пред родителите си, а онези,

които все още бяха само кандидати да се включат в „защитната машина на Слоун“, както вече я наричаха, побързаха да стиснат ръката му.

Тина му поднесе тортата. Слоун остави рамката със статията на бюрото и изтръска няколко сини и златисти звезди от раменете си, свали няколко цветни ленти от косата си. Буквите, изписани върху глазурата, приличаха на недовършена кръстословица.

тит
ЖДЕН ДЕН

— Кой има рожден ден?

Тина сякаш не чу въпроса.

— Духни свещичката — нареди; сложи тортата на бюрото и започна да я реже. — Бях запланивала празненството за понеделник, когато каза, че ще се появиш. Извинявай, но това беше най-доброто, което успях да спретна за толкова малко време.

Подаде му картонена чинийка с парче торта.

— Какво става, по дяволите?

С глас, пресипнал от двата пакета цигари, които пушеше на ден, Боб Фостър прозвуча като стар двигател, който се опитва да загрее в студена утрин. С шита по поръчка синя риза с бяла яка, ониксови ръкавели и ръчно боядисвана вратовръзка изглеждаше като последен бастион срещу модата на ежедневното обличане, въведена от компютърните специалисти и неохотно възприета в много адвокатски кантори. Тълпата се раздели пред него като водите на Червено море пред Моисей.

Фостър спря пред Слоун.

— Два часа? Позволи им да умуват цели два часа? Така ли съм те учил? — сгълча го престорено, при което другите се разсмяха; стисна ръката му. — Браво, Слоун. Не вярвах, че този път ще ни измъкнеш от кашата. Франк Абът ми се обади тази сутрин. Много е доволен. Този уикенд дори може да ми позволи да го бия на голф.

Слоун се усмихна пресилено:

— Чудесно.

Фостър се наведе към него и прошепна съзаклятнически:

— Знам, че малкият негодник е таралеж в гащите, това не е тайна за никого, ама какво да се прави с такъв дядо? Пък и докато Пол Абът върти „Абът Секюрити“, фирмата ще се зарине с дела като прасе с помия, което е добре за нас. Уволнил е всичките си адвокати и ще ни изпрати още седем отворени жалби.

На Слоун му прилоша.

— Да се надяваме, че случаят „Скот“ няма да промени много обичайната практика в кантората.

Фостър се изправи и пусна ръката на Слоун. Погледна шлифера му, шапката с щампа на „Джаянтс“ и дънките му, сякаш сега ги забелязваше.

— Какво всъщност правиш тук? Не си излизал в отпуск, откакто косата ми започна да побелява. Не трябваше ли да се катериш някъде по чукарите?

— Дойдох да уредя няколко дреболии.

Фостър вдигна вежди:

— На стар краставичар краставици ще продава. Една-две дреболии в петък правят половин работен ден. После решаваш да свършиш още нещо, за да си освободиш уикенда, но в крайна сметка не излиза нищо, защото телефонът се скъсва да звъни, все някой колега кисне в кабинета ти и нямаш време дори да се изпикаеш. Докато се усетиш, вече е неделя и жена ти се обажда да каже, че иска развод и половината ти състояние... знаеш как е.

Другите в стаята се разсмяха, но в думите на Фостър имаше доста истина. Половината партньори във „Фостър и Бейн“ имаха поне по един развод, Фостър — два. Той погледна часовника си.

— Давам ти петнайсет минути. След това лично ще те изритам оттук. — Обърна се към другите. — Хайде, хора, лапайте тортата и се залавяйте за работа, та човекът да си кара отпуска.

Сложи голямо парче в една чинийка, облиза пръстите си, излезе и закреця на звънящия телефон в кабинета му:

— Идвам де, идвам!

Колегите на Слоун постепенно се разотидоха, като по още веднъж стиснаха ръката му и го поздравиха. Накрая остана само Тина.

— Нали днес щеше да си в почивка? Каза, че отиваш на планина.

Слоун се приближи до бюрото и взе най-горния лист от документите.

— Исках да подредя бюрото си, но сега май няма нужда. Благодаря, че си почистила.

— Изхвърлих два самосвала боклук.

Той кимна към фикусите:

— Растенията са добра идея.

— Реших, че имаш нужда от повече кислород.

— Само тук или по принцип.

— Ще използвам правото си да мълча.

— На какво мирише?

— На свеж въздух.

Тя се обърна и затвори вратата. На трийсет и три години, Тина Скоколо беше с четири години по-млада от Слоун, но понякога се държеше с него като майка, може би по навик — имаше деветгодишен син от провалил се брак. Това означаваше, че на двайсет и четири е била самотна майка — може би затова се държеше като мъжко момиче. Слоун знаеше, че не излиза с мъже, но не поради липса на възможности. На празненствата в кантората, когато адвокатите се напиваха и общуваха твърде фамилиарно, тя бе като бяла врана. Беше висока, със спортна фигура — стройни крака, яки рамене и тънка талия — и макар че не можеше да се нарече чак красива, имаше чар. Светлокестенявата ѝ коса стигаше до раменете, кожата ѝ бе светла, а няколкото лунички в основата на носа ѝ придаваха младежки вид. Когато се засмееше, сините ѝ очи заблестяваха, а ако ѝ беше тъжно, ставаха хладно сиви. Винаги отклоняваше неприличните предложения, като поставяше самонадеяния ухажор на мястото му с някоя хаплива забележка — обикновено свързана с бившия ѝ съпруг — или си тръгваше от празненствата, преди алкохолът да развърже езиците.

— Добре ли си?

Скръсти ръце — строга учителка, очакваща истината.

— Добре съм.

— Изглеждаш уморен.

— Уморен съм. Това е неизбежно след тежко дело. Изтощавам се.

— Да не си болен?

— Мечтай си.

Тя се приближи и се вгледа в лицето му.

— Каква е тази цицина на челото ти?

Той нахлупи шапката си.

— Цицина. Ударих си главата.

— Катерил ли си се? — неодобрително попита Тина.

— Още не.

Слоун свали шлифера си и седна на коженото кресло, но Тина не се отказваше. След толкова години заедно добре знаеше номерата му и не се колебаеше да го разобличи, когато лъже.

Слоун се предаде:

— Добре де. Някой е разбил апартамента ми и е потрошил всичко. Цяла сутрин се занимавам с това.

— Ужасно. Обади ли се...

— На полицията ли? Да. Дойдоха и пуснаха дописка, но няма да се стигне по-далеч, защото няма заподозрени и нищо ценно не е откраднато.

— Ще подадеш ли...

— Ще подам иск за възстановяване на щетите от застрахователната компания. Това е една от причините да дойда.

— Имаш ли...

— Дали имам представа кой може да го е направил? Не, сигурно е някой, който ме мрази.

Тя се намръщи:

— Добре, така да бъде.

Обърна се да си тръгне.

Слоун остави писмата.

— Тина?

Тя го погледна.

— Извинявай. Малко съм уморен и разстроен. Не исках да бъда груб.

— Приемам извинението. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Умееш ли да избираш мебели по каталог?

— И мебелите ли са разбили?

— Трябват ми диван и кресло в един цвят, кожени. Едноцветни, обикновени. Също телевизор, уредба и нов матрак.

— Откраднали са ти матрака?

— Само са го разпорили.

— Защо?

Слоун сви рамене:

— Това е въпросът. Намери някоя фирма, която извършва и доставката. Плати с кредитната ми карта.

— Даваш ли ми картбланш?

— Гледай да не изхарчиш цялата ми сметка. А, и можеш ли да намериш застрахователната ми полица за сградата?

Изчака я да излезе и да затвори вратата, след което се извъртя със стола към безкрайното кристалночисто небе над сивите води на залива Сан Франциско. Някакъв самолет бе оставил тънка бяла диря като мацнато с четка петно върху синьо платно.

След пет минути Тина пак влезе.

— Дейвид, какво гледаш?

Той се обърна.

— Реших просто да се насладя на гледката за момент.

Тя се приближи до прозореца.

— Защо?

— Как „защо“? Защо не?

— Защото от десет години съм тук и никога не съм те виждала да го правиш. — Подаде му три розови бележки и четири неподписани писма. — Препратих останалите съобщения към гласовата ти поща.

След главозамайващия му успех сега тя преглеждаше електронната му поща и съобщенията му. Слоун изчете първите две и веднага ги категоризира като „могат да почакаат“. Третото име не му беше познато.

— Кой е тоя Джо Браник?

10.

Чарлстаун, Западна Вирджиния

— Мооол!

Гласът на Дж. Рейбърн Франклин проехтя в помещението като тътен от лавина; чаши с кафе се разплискаха, документи се посипаха от бюрата. Марти Банто подскочи, удари коляното си в стола и изруга:

— Мамка му, пак ли?

Появата на Франклин винаги започваше апокалиптично. Той бе единственият, с когото Том Моли не можеше да се мери по глас. Гласът му подходдаше повече на дебел политик, ходещ винаги с пура в уста, или на гимназиален учител по физическо. С кръгли очилца и слабо, винаги напрегнато лице Франклин приличаше на страдащ от запек счетоводител в края на данъчния сезон. Дълбокият му баритон бе като дар от Бог, единствено оръжие в на пръв поглед празен арсенал.

Заместник главният прокурор Ривърс Джоунс явно не си губеше времето.

Франклин гневно дръпна очилата си, металната рамка се закачи за едното му ухо и той се опита да го освободи, което още повече го ядоса. Беше се задъхал, макар че кабинетът му бе на не повече от двайсет метра.

— Би ли ми обяснил как в петминутен телефонен разговор си успял да изкараш от нерви заместник главен прокурор на САЩ и да нанесеш обида на президента?

— Мамка му, Рейбърн, само му казах...

Франклин вдигна ръка.

— Не ме интересува какво си казал или искаш да кажеш. Интересува ме какво е трябвало да кажеш. Нима изпитваш някакво извратено удоволствие да ми усложняваш живота?

— Рейбърн...

— Нямах ли си хоби да се занимаваш?

— Шефе...

— Защото, ако нямаш, ще те посъветвам бързо да си измислиш.
— Франклин се наведе над бюрото му и вдигна ръката си с палец и показалец, раздалечени на няколко милиметра. — Толкова ми остава да изхвърча от поста си и ако това стане, гарантирам ти, че и ти ще ме последваш.

— Тоя тип беше абсолютен задник, Рей. По дяволите, дори внимавах да не ти докарам проблеми.

Франклин се усмихна, но изглеждаше повече, че се мръщи.

— Внимавал бил. — Изправи се и разпери ръце, стиснал очилата си в едната. — По дяволите, защо не каза от самото начало? Явно съм сгрешил. Може би трябва да ти благодаря.

— Иронизираш ли ме?

— Не, Мол, защо да те иронизирам? Ти току-що си пратил един прокурор, обаждащ се от името на президента на Съединените щати...

— ... шибаните Съединени щати.

— Какво?

— Така се изрази той, „шибаните Съединени щати“.

— Не ми дреме как се е изразил. Току-що ми прочетоха такова конско, че една шибана седмица ще ми държи влага.

Франклин изрече последните думи в лицето на Моли; няколко кичура от оредялата му коса, която заресваше на път и приглаждаше назад, паднаха пред очите му.

— Май наистина ме иронизираш.

Франклин се отдръпна.

— Хайде, Мол, за бога, престани да правиш проблеми.

Моли заговори бавно, сякаш успокояваше дете:

— Той го нарече разследване, Рей. Защо мислиш, че ще разследват обикновен случай на самоубийство?

Франклин примигна, сякаш не вярваше на това, което чуваше, а може би за да възвърне самообладанието си, но Моли предполагаше, че не е нито едно от двете. Това примигване бе израз на гняв, примесен с любопитство. Колкото и да ядосваше шефа си, Моли беше най-добрият му детектив и рядко се лъжеше в предчувствията си.

— Не ме интересува как го е нарекъл. Не ми дреме дори да го е нарекъл „Тайната вечеря“. Интересува ме само да запазя работата си. Предполагам, че теб също, а може би имаш тайно богатство, за което да не знам?

— Това не ми харесва, Рей. Стомахът ми ме тревожи.

— При твоя начин на хранене нищо чудно. Ядеш боклуци, които и прасе не би помирило.

Франклин си сложи очилата, приглади косата си назад и избърса дланите си в бедрата, докато се успокои. След кратка пауза попита:

— Добре, какво те тревожи?

— Още нямаме новини от Куп.

— Куп си взе свободна седмица. Преди две седмици си подаде молбата.

— Не отговаря...

— У дома ли? Знам. Така е, защото жена му е в Южна Каролина, отишла е да покаже бебето на родителите си и той използва намалението, за да отиде на лов или за риба. Тя е взела колата му, затова Куп ме помоли да използва патрулката. Аз му позволих. Каза ми, че ще тръгне веднага след като му изтече смяната. Ние с теб бихме ли тръгнали на лов след двайсет и четири часова бърхане? Не, вече не сме на двайсет и пет, Мол.

— Ами случаят в парка? Как може да си заминеш от местопроизшествието, без да ни изчака?

— Куп е новак, Мол. Новобранците вършат глупости, знаеш го. Вероятно се е уплашил, когато е осъзнал, че това е извън нашата юрисдикция, пък и не му се е идвало да си губи времето с попълване на формуляри. Самият ти си привърженик на максимата, че е по-добре да молиш за извинение, отколкото за разрешение. Мамка му, дори ми се струва, че ти си я измислил. В понеделник Куп ще дойде на колене да моли за прошка. Тогаво хубаво ще го насоля. Колкото до тоя случай с Браник, мисля, че Министерството на правосъдието има достатъчно ресурси да се справи. Затова, за да няма неясноти, ще ти го кажа бавно: затвори... тази... папка. Прекрати всякаква работа по случая.

— Какво да правя с папката?

Моли обичаше да оставя последната дума на Франклин. Така успокояваше самолюбието му.

Франклин реагира предсказуемо:

— Вземи папката, сложи я на стола си... и... си... намести... задника... отгоре. — Франклин тръгна да излиза. — Сериозно приказвам, Мол. Не искам да чуя дори слух, че работиш по случая.

Моли вдигна ръце, сякаш се предаваше:

— Дадено. Имам си достатъчно работа.

— Понякога не съм убеден.

Франклин се отдалечи, шумът от стъпките му по линолеума заглъхна. Когато влезе в кабинета си, погледна през матовото стъкло в оперативната зала. Моли се изправи, затвори картонената папка, сложи я внимателно на стола си и седна отгоре.

11.

„Фостър и Бейн“, Сан Франциско

Тина взе листчето от ръката на Слоун и го погледна, сякаш се съмняваше, че почеркът е неин. Върна му го.

— Не знам.

Слоун се засмя:

— Да разбирам ли, че не е оставил съобщение?

Тя отново взе листчето, огледа го и пак му го върна.

— Къде пише, че е оставил съобщение?

— Добре, кой е този човек?

— Откъде да знам? Може би е някой нахакан младок, който пробутва предложения за инвестиране в ценни книжа. Получаваш по пет такива обаждания на седмица.

Слоун се усмихна:

— Можем да проверим.

— Ами обади се.

Той вдигна вежди.

— А, разбрах. „Да проверим“, означава „аз да проверя“. — Тя взе листчето, завъртя очи и излезе, като си мърмореше.

След по-малко от минути пак влезе.

— Много си бърза.

— Не чак толкова. Даян се обади току-що. Негова светлост иска да обсъдите срещата ти с „Трансамерикан Иншурънс“ в понеделник. Искаш ли в близките три часа да отклонявам всичките ти обаждания?

Слоун не беше в настроение за разговор с Боб Фостър.

— Ти какво й каза?

— Извъртях въпроса, казах й, че си в тоалетната. Ако пак се обади, мога да й кажа, че си се измъкнал, преди да успея да ти предам.

Тина се усмихна съзаклятнически.

Слоун грабна шлифера си от облегалката.

— Ти си гениална, благодаря ти.

— Не се храни с благодарности. Искам повишение.

— Ще видя какво мога да направя. Но не искам да излезеш лъжкиня пред Даян. Приятни празници.

Тя постави ръката на гърдите си, подаде му папката със застрахователните документи, вътре пъкна три писма и химикалка.

— Изчакайте още минутка, господин Най-добър от най-добрите. Може ли един автограф?

Той набързо надраска името си и ѝ върна писмата.

— Какво подписах.

— Нищо особено. Парична издръжка за Тина. Платена ваканция за Тина. Позволих си да оформя документите вместо теб.

Той ѝ върна химикалката.

— Как беше тази година?

— Отлично, както винаги.

— Браво.

Той пъкна сгънатото листче с бележката в джоба си, почука по картината на стената и като намигна на Тина, бързо излезе и закрачи по коридора.

12.

Чарлстаун, Западна Вирджиния

Том Моли изчака до късния следобед, когато Клей Бодуин нямаше да заподозре нищо нередно в ранното му търговане. Дори премести проклетия магнит от колоната „ПРИСЪСТВА“ в колоната „ОТСЪСТВА“, което винаги му късаше по нервите.

Подозираше, че дъската за присъствията е идея на Франклин, шурей на Бодуин. Франклин обичаше да следи подчинените си, особено Моли. След двацет години, през които идваше и си тръгваше когато поиска, детективът не харесваше някой да му държи сметка, освен може би жена му, която си беше заслужила това право, след като двацет и две години вече го търпеше. Затова бойкотираше дъската.

Когато се качи в смарагдовозеления си шевролет, модел от 1969 година, Моли отново си припомни разговора със заместник главния прокурор на САЩ Ривърс Джоунс. Бе поставил няколко клопки за Джоунс, за да види дали ще изскочи нещо интересно.

Излязоха доста неща. Думата „разследване“ не беше грешка на езика. Министерството на правосъдието разследваше обикновено на пръв поглед самоубийство, очевидно по нареждане от Белия дом. Защо? Имаше само едно логично обяснение — някой не беше убеден, че е самоубийство, а това автоматично правеше случая проблем на Том Моли.

Той зави по Шесто авеню, отби в една уличка, спря зад двуетажна тухлена постройка с опушени стъкла и слезе. Над напечения асфалт на паркинга въздухът трепереше.

Моли се изпоти още преди да отвори металната врата и да се качи по задното стълбище. Служителите вече трябваше да са си тръгнали. Когато отвори вътрешната врата на горния етаж, бе посрещнат от прохладен въздух и песен на „Ю Ту“. Мина през чакалнята, влезе в тесен коридор и усети миризма от извършвана в момента аутопсия, което му напомни за вкуса на черен дроб.

Доктор Питър Хо седеше на столче с колелца, приведен над труп, все още частично увит с тъмнозелен найлонов чувал. Между зъбите си стискаше силно лазерно фенерче, за да може с две ръце да мести щипците и пинсетите, държащи настрани кожата. Хо бе олицетворение на върховното съсредоточение, само дето от време на време удряше с хирургическите инструменти по ръба на една метална тавичка в ритъм с песента на любимия му състав.

Моли се промъкна безшумно зад него и рязко го сграбчи за раменете.

Патоанатомът подскочи като изстрелян от катапулт, столчето се търкулна на няколко метра встрани. Хо изплю лазерното фенерче в разрязания гръден кош. Рефлекторът на челото му се килна, очилата му паднаха от носа и увиснаха на верижката си.

Хо изохка, едва си пое въздух.

— Мамка ти, Мол, помолих те да не правиш така!

Моли вдигна столчето, като се превиваше от смях.

— Да не си помисли, че някой от пациентите ти е оживял и е дошъл да си отмъсти, а, Питър?

Този номер отдавна би му писнал, ако не беше бурната реакция на Хо. Тлъстият азиатец никога не би го признал, но Моли можеше да се закълне, че главният патоанатом на окръг Джеферсън се бои от смъртта. Все едно робот да се страхува от коли.

— Ако продължаваш така, ти ще станеш един от пациентите ми.
— Хо отново издиша тежко. — Ще ми докараш инфаркт.

— Не мога ли да дойда да поздравя стар приятел?

— Ако искаш да ме посещаваш, влизай през главния вход като нормален човек, за да чуя проклетото звънче.

Хо намести рефлектора на главата си. Моли вдигна ръка срещу силната светлина.

— Задната врата е по-близо до паркинга. Освен това никога няма да чуеш звънчето при този шум, пък и двамата знаем, че не съм нормален.

— „Ю ту“ не е шум, но съм съгласен, че не си нормален.

Моли седна на столчето до покритата с кърпа глава на трупа.

— Трябва да заключваш задния вход, Питър. Може да си навлечеш неприятности. Има опасност някой да се промъкне.

Взе един остър инструмент и го размаха, за да наблегне на думите си.

Хо взе щипците.

— Много смешно. Благодаря, това беше стерилно. — Пусна инструмента в една метална табличка. — Отсега нататък лично ще следя Бети да заключва проклетата врата всяка вечер, преди да си тръгне.

— Дано да си вземе поука. — Моли знаеше, че Бети никога не заключва. Вдигна кърпата от главата на трупа. — Този човек не изглежда много добре. Мисля, че вече не можеш да го спасиш.

Хо пак дръпна кърпата.

— Имай малко уважение към мъртвите. И ти няма да изглеждаш по-добре, ако те надупчат с дванайсеткалиброви сачми.

— Ловна злополука?

— Битов инцидент. Поне така твърди жената. Явно е чисто съвпадение, че го е застреляла същия ден когато научила, че кръшка с продавачката в местната бакалия.

Моли наклони главата си на една страна и изцъка с език.

— Комплексно обслужване в кварталния магазин. Това се казва стандарт.

Хо изпълни кратко соло на ударни върху една метална тавичка.

— Бум-бам-бум. Не напускай работа. Ще умреш от глад. Шерифът каза, че се прибрала вкъщи и го простреляла, както си ядъл сандвича. — Хо посочи ризата на трупа. — Още имаше майонеза, когато го докараха. — Свали гумените си ръкавици и ги избърса в престилката си. — Благодаря за тазсутрешния труп, приятел. Някой ден ще ти върна жеста... мога да те заразя с хепатит или нещо подобно.

Когато Моли остави трупа на Джо Браник сутринта, Хо още не беше дошъл на работа.

— Защо, станало ли е нещо?

— Станало ли е нещо? — имитира го Хо. — Както казах, ще умреш от глад. — Отиде при белия порцеланов умивалник и изплакна ръцете си. — Някои хора се опитват да ми вгорчат живота, това е станало. Само не ми казвай, че не знаеш за какво говоря.

— За Министерството на правосъдието ли?

— Не само. Досаждаха ми и близки на жертвата. И репортери.

Хо избърса ръцете си с хартиена кърпичка, хвърли я в кошчето и развърза престилката си. Закачи я на една кука и се скри в кабинета си.

След няколко секунди музиката спря и Хо се върна с картонена папка в ръка и фланелка с щампа на певеца на „Ю Ту“, Боно.

— Получих това срещу подпис. — Подаде на Моли факса с печат от Министерството на правосъдието и побутна нагоре очилата си с полукръгли стъкла. — Браник, Джо. Трупът трябва да бъде освободен без преглед от патологоанатома. Дрън, дрън, дрън. — Затвори папката и погледна детектива над очилата си. — Имат предвид мен. Това означава никаква аутопсия. Означава, че мога да гледам бейзболния мач на Джейсън.

— Тази вечер ли играят?

— Маги ме помоли да ти напомня. Защо поне не си вземеш календар?

— Мислиш ли, че този човек се е самоубил?

— Откъде да знам? Не съм припарвал до трупа. Пък и не се налага.

— Още ли е тук?

Хо посочи вяло зад гърба си към стоманен хладилник с големи чекмеджета.

— На студено е. Утре сутринта ще дойдат да го вземат. Документите са подписани.

Отиде при една масичка под етажерка с дебели учебници по патология, анатомия, токсикология и съдебна медицина.

— Като си знаел, че ще ти вземат трупа, защо изобщо си отворил документацията?

— Не смятах да го правя, но от Бостън се обади сестрата на мъртвеца. Влиятелна адвокатка. Започна да ми крещи. Искаше да знае точната причина за смъртта, *точната*. Затова започнах с документацията. След това ми позвъни господин Джоунс и ме накара да прекратя всичко. Предполагам, че и на теб ти се е обадил, защото ти беше следващият в списъка с хората, които смяташе да дари с обичта си.

— Чакай малко. — Моли стана от стола. — Сестрата е поискала спешно резултатите. Каза ли защо?

— Не.

— След това от Министерството на правосъдието ти заповядват да прекратиш всичко.

— Да.

— Но пак без обяснение.

— Да. — Хо изгаси лампите в кабинета си. — Предполагам, че нямат доверие на един провинциален лекар.

Хо беше от Филадельфия, „провинциалист“ като Моли.

— Ти обади ли ѝ се пак?

— На сестрата ли? — Хо отиде в другия край на помещението и изгаси лампите над металната маса. — Не ме интересува. Друг да си къса нервите с нея.

— Защо е този интерес от министерството, Питър?

Хо сви рамене:

— Бил е приятел на президента.

— Да, така твърдят. Но се държат, сякаш не става дума за обикновено самоубийство. Джоунс си изпусна нервите пред мен...

— Защо не съм изненадан?

— ... и спомена за „разследване“. Защо ще разследват обикновено самоубийство?

Хо изгаси още една лампа и мина покрай него.

— Не знам.

— Освен това Джоунс каза, че заповедта била дадена лично от президента.

Хо спря.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

Хо махна с ръка:

— Били са приятели. Президентът има личен интерес в този случай, а роднините по принцип трудно приемат, че близкият им човек е посегнал сам на живота си. Знаеш го.

— Нещо ме гложди в корема.

— Гложди те, защото се тъпчеш с боклуци. Надявам се никога да не ми се налага да те аутопсирам. Вероятно ще намеря консервени кутии и регистрационен номер на автомобил.

— Тази нощ никой не се е обаждал на диспечерите, Питър. Изобщо не е имало подаден сигнал за труп. Проверих.

Хо се замисли.

— Добре, как тогава е разбрал Куп?

— Уместен въпрос. Имам предположение, но нека за момент да приемем, че не е трябвало да разбира. Че се е натъкнал на нещо, което не е трябвало да вижда. Това ни навежда на съвсем други изводи за разговора ми с Джоунс, нали?

На лицето на Хо се изписа напрегнато изражение, сякаш пресмяташе сложно математическо уравнение и това му бе адски противно. Тръсна глава, сякаш да пропъди неприятна мисъл.

— Правиш си прибързани заключения. Нямах факти... Хайде стига, Министерството на правосъдието? Защо ще се занимават с нещо... Смешно е.

— Същото казвам и аз. Нямах да се занимават, ако е било самоубийство, нали?

Моли се стареше всячески да събуди любопитството на Хо. Аутопсията беше единственият начин да се провери дали е самоубийство.

— Много лесно може да се разбере.

— Така ли?

— Да, ако исках да разбера, но не искам.

Хо облече лек шлифер с надпис „Детски отбор по бейзбол, Чарлстаун“ над думата „Доджърс“.

— Не ти ли е любопитно? — попита Моли.

Хо се приближи до масата и затвори ципа на чувала, преди да прибере трупа в хладилника.

— Не достатъчно, за да си рискувам главата, Мол. Предупреждението беше ясно, предполагам, че и към теб. Нека в министерството да се занимават. Ако не се е самоубил, съвсем скоро ще научим.

Моли заговори на гърба му:

— Може би си прав. Може би няма нищо странно. Може би е обикновено съвпадение, като с тоя пич и едрокалибрените сачми. — Обърна се и тръгна по коридора. — Този уикенд съм свободен. Обади се, ако искаш. Можем да заведем децата за риба.

Хо издиша тежко и шумно.

— Копеле... Защо ми го причиняваш? Знаеш, че сега трябва да проверя.

Моли се усмихна. Хо беше от онези хора, които не могат да започнат роман, без да го дочетат до края.

— Може ли да стане, без никой да разбере, Питър?

— Какво ти дреме?

— Просто не искам да събуждаме подозрения.

Хо се замисли за момент.

— В известна степен може. Няма да е трудно при толкова голяма огнестрелна рана. Може да се вземе образец от кожата около дупката, от пръстите, следи от барут под ноктите, да се провери траекторията на куршума, да се вземе малка кръвна проба за химичен анализ. Няма гаранция, но е сравнително безопасно. Никой няма да забележи, че с трупа е правено нещо.

— Колко време ще отнеме. Ако решиш да го направиш?

— Ще дойдат за трупа утре сутринта. Толкова ли е важно, Том?

— Може би.

Хо свали шлифера и се върна при умивалника за престилката си, като ругаеше приглушено. Звучеше леко престорено.

— Ти ще обясняваш после на Джейсън. — Насапуниса ръцете си, сякаш се опитваше да отмие собствената си кожа. — Ще побеснее, че не съм гледал мача му.

— Ще се обадя на Маги да го запише на видеото. След колко време ще излязат резултатите?

Хо взе няколко хартиени кърпички.

— Ще оставя кръвта в лабораторията утре. Резултатите ще излязат най-рано след два дни, но може да се забавят и десет. Искаш ли да го пусна като спешна поръчка?

Моли поклати глава:

— Не. Ще почакам. Търпението е злато, нали така?

— Само дето ти го нямаш.

— Благодаря, Питър. — Моли понечи пак да излезе, но спря на вратата. — Под какво име ще пуснеш пробите? Не можеш да използваш истинското му.

Хо си нахлузи ръкавици, разкопча чувала на трупа, върху който работеше досега и погледна жълтия етикет, завързан за палеца на единия му крак.

— Дънбар, Джон. — Погледна Моли. — Трябва ми балистичната експертиза. Без нея от изследването на следите от барут няма голяма

полза.

— Ще се постарая да го уредя.

Моли закрачи по коридора.

— И следващия път използвай главния вход! — изкрещя след него Хо.

След това се върна в кабинета си, отново наду музиката, отиде при стоманения хладилник и извади чекмеджето с етикет „Браник, Джо“.

13.

Пасифика, Калифорния

Слоун се облегна на кедровата каса на вратата си, за да си поеме дъх. Анцугът му беше мокър, от челото и слепоочията му капеше пот. През две врати от неговата бърмчеше бормашина, монтираха нова ключалка на шести апартамент. Наемателите бяха чули за разбиването на жилището му и се тревожеха. Затова Слоун реши да сложи допълнителни ключалки на всички апартаменти.

Отвори вратата, остави МРЗ-плейъра и миниатюрните си слушалки на плота, разделящ кухнята от хола, и извади кана със студена вода от хладилника. Отпи жадно и се покапа. На плажа долу мъж и жена хвърляха парчета хляб във въздуха и около тях се въртеше ято чайки. Крясъците на птиците долитаха през отворените плъзгащи се прозорци на стаята.

След като тръгна от кантората, Слоун изпита нужда от физическо натоварване. Глезенът още го болеше, но главно когато го въртеше. Като че ли му мина, докато тичаше по брега, а Мик Джагър и „Ролинг Стоунс“ стенеха в ушите му. Мислеше си за хора, с които не се беше срещал и говорил от цяла вечност; лица от детството и ученическите му години преминаваха пред очите му като на филмова лента. Толкова се улиса, че когато спря, установи, че е пробягал над седем километра, а има само един път за връщане.

Пак запуши каната и я върна в хладилника. Мелда бе оставила покрита пластмасова купа, под която имаше бележка:

За ваше връщане у дома. Много се радвам.

Мелда

Той вдигна капака, взе с пръсти две парчета пилешко с малко гъбен сос и ориз и ги лапна. Бъд скочи на плота. Слоун му подаде

пръстите си. Котаракът ги подуши, обърна се равнодушно и се отдалечи.

— Типично. Преди две години ядеше от контейнера. Сега си претенциозен.

Слоун върна купата в хладилника. Взе плик с лед от фризера и отвори едно чекмедже под плота, за да потърси тиксо. Влезе в хола и пусна храна на рибките, груперът се стрелна пред рибата-ангел и започна да лапа мъничките скариди. Слоун бе купил аквариума спонтанно; рибите му се сториха много подходящи домашни любимци за ерген, живеещ на брега на океана. Остави плика с леда и откъсна парче тиксо. Искаше да оправи, доколкото можеше, дивана, за да има къде да седне и да охлади глезена си. От вратата се чува три познати почуквания.

Мелда носеше купчина писма.

— Донесох ваша поща, господин Дейвид. Този път не е много. Само сметки и листовки.

Той цяла година се беше опитвал да я накара да му говори на „ти“, но тя не искаше да променя навика си. Писмата му напомниха за пощенската кутия.

— Забеляза ли, че пощенската ми кутия е счупена, Мелда?

Тя го погледна изненадано:

— Счупена? Как счупена?

— Вратата беше отворена. Ключалката... — Той се опита да обясни. — Ключалката беше бутната вътре.

— Бутната?

— Паднала. Ключалката беше паднала. — По изражението ѝ личеше, че няма представа за какво става дума. — Както и да е. Ела да пийнем чай.

Тя поклати глава и се усмихна:

— Направила щрудел. Довечера ще донеса парче след бингото.

Мелда правеше щрудел, за да се успокои. Слоун знаеше, че тази сутрин много се е притеснила. Той поглади корема си, все още стегнат, макар и не както на младини.

— Сигурно имаш шесто чувство, Мелда. Всеки път, когато реша да изгоря малко калории, правиш нещо сладко.

— Не искате ли? — разочарова се тя.

— Някога да съм се мръщил на сладкишите ти?

Тя пак се усмихна:

— Значи довечера. Отивам на бинго, после донасям щрудел. — Тръгна да слиза, но спря и се удари по челото. — Съжалявам. Вече не спомням добре.

— Още нещо ли има?

— Телефоните, оправили ги.

— Оправили? Да не ти се е развалил телефонът?

Тя поклати глава:

— Не. Ваш телефон.

— Моят ли? Какво му е имало на телефона?

Тя сви рамене:

— Дошъл човек и казал, че телефон счупен и трябвало да оправи.

— Каза ли какво му има?

Тя поклати глава:

— Не разбирам тез неща. Проблем бил транс... нещо. Само му показала телефон.

— В апартамента ми?

Телефонната централа на цялата кооперация беше в един килер над навеса за колите. Слоун достатъчно добре разбираше от тези неща и знаеше, че ако има проблем, той няма да е ограничен само в един апартамент — особено в неговия, понеже го нямаше въщи, за да подаде сигнал за повредата.

— Казал, че нещо за проверка на телефони. Аз го гледала.

Слоун вдигна слушалката от кухненския плот. Имаше сигнал.

— Някой оплакал ли се е за проблеми с телефона?

Тя поклати глава:

— Не. Няма проблеми.

— Този човек поиска ли да му отвориш килера?

— Не — отговори тя по-колебливо.

— Провери ли други телефони?

— Не, само ваш. — Мелда го погледна тревожно. — Да не направила нещо лошо?

Адвокатът в него вече бе направил връзката между разбиването на апартамента и телефонния техник. Ако беше прав, значи разбиването не е било случайно.

— Господин Дейвид? Да не направила нещо лошо?

Слоун поклати глава:

— Не. Няма проблем, Мелда. Сигурна ли си, че беше от телефонната компания?

Тя кимна.

— Показа ли ти служебна карта или друг документ?

Тя поклати глава.

— Каза ли името си?

— Не име... Бил много мил. Любезен.

— Значи всичко е наред.

Слоун реши да се обади в телефонната компания още в понеделник сутринта. Щеше да попита дали някой е подал сигнал, но мислеше, че вече знае отговора. Почуди се дали е бил някой роднина на жертва от случаите му, някой, който е искал да му отмъсти.

— Би ли ми описала този човек? Как изглеждаше?

Тя се замисли за момент.

— По-нисък от вас. — Сви ръцете си и се прегърби. — Дебели мускули.

— Ами лицето му? Как изглеждаше?

Тя прокара ръка по темето си.

— Къса коса. Плоска отгоре... А! И имал птица на ръка.

— Каква птица?

— Орел. Знаете. — Мелда се намръщи. — Тази ли думата? Цветове... — Посочи от долната страна на предмишницата си. — ... с игла.

— Татуировка ли?

— Да. Татуировка. С орел.

Сякаш по знак, телефонът иззвъня.

— Май вече работи — отбеляза Слоун.

Тя се усмихна:

— Ще се видим довечера.

— Няма да забравя.

Той затвори вратата и вдигна слушалката.

— Дейвид? Божичко, уплаши ме до смърт. — Беше Тина. — Какво правиш у вас? Нали си в отпуск?

— Промених си планове. Защо се обаждаш, щом не очакваш да съм у дома? — попита той; веднага си даде сметка, че е петък вечер. — Май наистина си решила да си издействаш повишение.

— Не ми е за парите. Има и по-важни неща.

Звучеше напрегнато.

— Какво има?

— Щях да ти оставя съобщение, ако не те намерех. Не исках да те изненадам неприятно в понеделник.

— Не ми звучи добре.

— Не е добре. Както в поговорката, злото не идва само. От „Абът Секюрити“ са изпратили документи по седем случая. Пол Абът е уволнил другите си адвокати и иска ти да поемеш всичко. Голям късмет.

— Знам. Боб Фостър ми съобщи добрата новина тази сутрин.

— Така ли? Негова светлост съобщи ли ти, че едното дело е насрочено за... понеделник?

— Този понеделник ли?

— Този понеделник.

Слоун се изсмя нервно:

— Трябва да получим отсрочка.

— Няма да получим. Този следобед Ейми Доусън е подала молба в съда на Сан Матео и съдия Марголис ѝ е отказал. Абът за трети път сменя адвоката си по това дело. Голям задник. Напомни ми да изгубя адреса му, когато изпращам поздравителни картички за Коледа на клиентите. Съдия Марголис споменал за някакъв много добър адвокат на ищеца, тъй че се готви. Абът те търси три пъти днес и накрая поиска номерата на мобилния ти телефон и на домашния. Не беше никак учтив.

— Сериозен ли е случаят?

— Ейми каза, че не изглежда добре. Един от служителите на Абът ограбил бижутерияния магазин, който трябвало да охранява. Бил е осъждан за друг грабеж. Тия наемат само най-добрите, не мислиш ли?

Слоун се почуди дали да не си измисли оправдание, но да се оправдаваш пред Тина бе все едно да проповядваш пред църковния хор. Адвокатската професия е като брака, в добро и в лошо трябва да работите заедно.

— Най-добре да проверя колко дълбока е водата. Кажи на Ейми, че идвам. Би ли поръчала някаква китайска храна?

Той затвори и започна да се подготвя психически за тежка нощ. Прибра пощата си в кюфарчето — при толкова време, което прекарваше в кантората, повечето му сметки и без това попадаха там — съблече мокрия си анцуг и влезе в банята за бърз душ.

14.

Остров Камано, западен Вашингтон

Чарлз Дженкинс погледна калните си ботуши, свали кожената ръкавица от ръката си и избърса челото си с ръка, като размаза частички пръст по кожата си. Макар че навън беше прохладно, анцугът му бе мокър от пот на гърдите и гърба. На гаснещата вечерна светлина над главата му прелиташе ято канадски гъски, „У“-образна формация в лятното небе. На юг се издигаше Маунт Рейниър, ледниците бяха като позлатени.

Дженкинс отново сложи ръкавицата си и продължи да плеви домати, растящи в миризливата тъмнокафява почва сред оборски тор и гнили листа, да ги чисти от клонки и камъни. В пасището зад него белите арабски жребци препускаха, хвърляха къчове и с пръхтене и наведени глави гонеха Лу и Арнолд. Любимото занимание на кучетата, освен яденето, бе да дразнят четиристотинкилограмовите коне. Постоянният им лай не пречеше на никого просто защото нямаше съседни. От запад и север четирийсетдекаровото пасище на Дженкинс беше оградено със стара гора от кедри, канадски ели и кленове. На изток граничеше с говедовъдна ферма — безкрайни зелени поля, покриващи като килим облите хълмове. Пъгит Саунд бе на около километър на юг, самотна бяла талашитена църквица на двулентовия път, който обикаляше острова.

Настъпи неочаквано затишие. Дженкинс се изправи и се огледа. Арабските жребци може би най-после бяха наказали досадниците. Лу и Арнолд още бяха живи и здрави, стояха, наострили уши, и душеха въздуха.

Дженкинс също беше нащрек, макар че бе получил предупреждение от друго място. Когато отиде в Стануд по-рано този следобед, за да купи мрежи срещу птиците, вредящи на скъпите му зеленчуци, Гас от железарията му каза, че някой питал за него. Тогава Дженкинс видя и заглавната страница на „Сиатъл Поуст-Интелидженсър“.

Колата дойде от изток, забави при църквата — явно някой я бе посочил на шофьора като ориентир. За миг машината се загуби от поглед, когато минаваше зад талашитената постройка, пак се появи от другата страна и отби по чакълестия път. Бавно се заизкачва, пак се скри между къпиновите храсталаци, маркиращи синора между църковния имот и неговия. Нямаше значение. Той познаваше пътя като линиите на дланта си. Скоро чакълът щеше да свърши и да премине в черен път с коловози и дупки. На разклона, където друг къпинов храсталак заплашваше да погълне порутената му барака за инструменти, шофьорът щеше да завие надясно, защото това разклонение изглеждаше по-широко и следователно — по-често използвано. Щеше да кара, докато стигне реката, през която нямаше път, след това трябваше внимателно да се върне на заден ход. Лявото разклонение беше толкова тясно, че храстите щяха да драцят по колата, докато стигне навеса — полуразпаднало се съоръжение, долепено до тристайната дървена къща. Най-смелите посетители дори слизаха от колите си и чукаха на вратата. Тази вечер никой нямаше да отвори. Собственикът бе коленичил в градината и плевеше доматиите си.

При звука от затръшване на врата Лу и Арнолд се втурнаха през храсталака, като се хапеха и боричкаха по пътя. Внезапната им поява и големината им — два шейсеткилограмови песа родезийска порода с настръхнала козина на гърбовете — щеше да стресне гостенина. Но бързо щеше да разбере, че са безобидни по махането на опашките. Дженкинс се съмняваше в чистия им произход. Твърдеше се, че тази порода е специално създадена в Южна Африка за лов на лъвовете, но неговите псета не можеха да хванат и катеричка.

Той се наведе и продължи да размесва компоста с почвата. След няколко минути чу как Лу и Арнолд тичат възбудено през високата трева; по честите им спирания и смени на посоката личеше, че водят някого. Приблжиха се и, провесили езици, започнаха да обикалят около Дженкинс. Той свали ръкавиците си, взе мотиката и се изправи. С ръста си от метър и деветдесет и сто и десетте си килограма той се извиси над земята като гигантското растение в „Джак и бобеното стъбло“. Изтри пръстта от дясната си ръка в левия крачол на панталона си, посегна, като че ли да повтори движението, но вместо това рязко се извъртя назад и замахна с мотиката.

15.

„Фостър и Бейн“, Сан Франциско

Слоун върна дебелия папка на полицата, затвори очи и стисна носа си в основата. Очният му лекар го беше предупредил, че на четирийсет вече ще има нужда от очила за четене, но напрежението, което чувстваше, показваше, че може би е избързал от графика. Все пак имаше добра новина. Оказа се, че както при повечето юридически проблеми, страшният ураган, който Тина му обрисова по телефона, е обикновена морска буря. Предчувствието на Слоун бе правилно — съдия Марголис искаше да ги принуди на споразумение, и с право. Случаят не беше за съдебна зала. След едночасов телефонен разговор най-после убеди Абът да приеме, но все пак се наложи да го заплаши, че ако откаже, ще престане да представя „Абът Секюрити“. Абът също не си спести заплахите, но накрая склони.

При обичайни обстоятелства на Слоун щеше да му е достатъчно наполовина по-малко време, за да прегледа материалите. С годините бе развил способност да се абстрахира от всичко, което го разсейва. Работата му беше като терапия, терапия за забравяне може би, но все пак помагаше.

Случаят не беше такъв.

Той постоянно си мислеше за странични неща, за разбиването на апартамента му и разкритието на Мелда за телефонния техник, който идвал преди това. Логично бе да има връзка, след като нямаше друго обяснение и жилището му беше станало арена и на двете събития. Седна при бюрото си, взе клечките и довърши телешкото с подправки от една картонена кутия, което изпълваше стаята с аромат на червен пипер, пресен лук и чесън; прокара последната хапка с бира „Цинтао“. Нямаше доказателства, че двата инцидента са свързани, но все още го измъчваше чувството, че нещо му се губи, нещо важно, което ще му покаже връзката. Това бе нещастieto на адвоката: всеки два факта трябва да са свързани по някакъв начин. Винаги има нещо подмолно.

Нищо чудно, че адвокатите бяха сред най-големите параноици, които познаваше.

„Имате ли врагове, господин Слоун?“

Пред очите на Слоун отново изплува образът на полицаая, който дойде в апартамента му да разследва влизането с взлом. Той му зададе този въпрос, докато оглеждаха щетите.

— Явно сте ядосали някого. Имате ли врагове, господин Слоун?

Слоун отговори, че при тази професия може би доста хора го мразят.

— Защо питате?

Полицаят го заведе при входната врата и му показа бравата:

— Ключалката е разглобена, не е разбита.

— Какво означава това?

— Означава, че не са влезли със сила. Не са разбили вратата. Имали са ключ или шперц, професионално изпълнение. Имате ли представа кой може да е бил?

— Не — изрече сега Слоун в празния кабинет. Взе клечките и кутията, хвърли ги в кошчето до бюрото, извади пощата си от куфарчето и набързо я прехвърли, докато намери плик с ръждивокафяв цвят. Името и адресът му бяха изписани на ръка.

Тина почука, отвори вратата и влезе.

— Още ли си тук? — изненада се Слоун.

Той остави плика и пое от ръката ѝ черновата на споразумението, което ѝ беше продиктувал и трябваше да се подаде в понеделник.

— Само телом — отвърна тя. — Умът ми си тръгна още в пет.

— Не си длъжна да стоиш тази вечер.

Тя отметна непослушен кичур коса от бузата си и подръпна ръкавите на плетения пуловер, с който се беше наметнала.

— Какво гледаш? Нещо на лицето ли имам?

Тя се погледна в стъклото на прозореца и избърса устата си.

Слоун осъзна, че я е загледал твърде втренчено. Тина му се беше сторила привлекателна още когато му я представиха като новата му секретарка, но си даде пълна сметка за красотата ѝ едва след като я видя на празненството за двайсет и пет годишнината на кантората. Носеше черна рокля с гол гръб и с огърлица от перли на врата. Тъй като и двамата бяха сами, седнаха на една маса и доста танцуваха. Но часовникът удари полунощ и Тина се разбърза да си ходи. Може би

така стана по-добре. Между тях не можеше да има нищо. Тя му беше подчинена, евентуална връзка би била катастрофа — като всичките му връзки досега, поредица от провали. За разлика от другите жени обаче, които от самото начало се стремяха към брак, Тина не даваше признаци, че очаква нещо от бъдещето. Слоун я уважаваше за интелекта и зрелостта, непривични за годините ѝ, и за безкрайната ѝ любов към сина ѝ Джейк.

— Чудех се кой гледа Джейк сега.

Тя се обърна от прозореца.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че е с баща си? Обадох се да проверя дали мръсникът няма да благоволи най-после да поеме някаква отговорност. — Вдигна ръка. — Майка ми казва да не говоря такива неща, да съм по-дипломатична. Франк не бил лош човек, просто не бил добър баща. — Завъртя очи и кимна към бирата. — Имаш ли още, или изпи всичките?

Слоун отвори една бира и ѝ я подаде.

— Искаш ли и нещо за хапване? Имам пълна кутия пилешко с чесън.

— Поръчах си и за мен, платих с твои пари. — Тя вдигна бутилката. — Наздраве, да прием за тази страхотна петъчна вечер. — Чукнаха се и тя седна срещу бюрото му. — И така, къде смяташе да ходиш?

— В какъв смисъл?

— На почивка, къде смяташе да ходиш?

— О, някъде в планината за няколко дни. В Йосемит.

— Да се катериш ли?

— Нищо сериозно. Не съм във форма. Просто обичам предизвикателствата и физическото натоварване.

— Някой ден ще се пребиеш така.

— Благодарен съм ти, че остана тази вечер. Дано не съм ти провалил плановете.

— И още как, имах среща с невиджан красавец. Майка ми обожава съзливите сериали... Не се тревожи за това. Използвах времето да поуча, а и дадох на Джейк възможност да прекара вечерта с човека, който му се води баща. Опа, пак започвам.

Слоун се изкиска.

— Учиш ли?

— Не казвай, че те изненадва.

— Засмях се на коментара ти. Уроци ли посещаваш, или нещо такова?

— Нещо такова — имитира го тя. — Личи ти, че се изненада.

— Не знаех нищо за това. Не си ми казала. Уроци ли вземаш?

Тя се усмихна лукаво и отпи глътка бира.

— Какво учиш?

— Архитектура.

— Сериозно, какво учиш?

Тя остави бирата и го погледна изпитателно.

— Как е?

— Кое?

— Кракът ти.

Тя говореше сериозно. Слоун бе предположил, че ходи на уроци по рисуване.

— За твоє сведение уча архитектура от три години. Когато Джейк се роди, трябваше да прекъсна следването си, но се зарекох някой ден да се върна и да си довърша. Франк реши, че бащинството твърде много усложнява живота му, и се наложи да отложи. Преди да кажа на някого, исках да съм сигурна, че ще успея.

— Какво да успееш?

— Да завърша до края на лятото.

Той изведнъж почувства някаква празнота в корема си.

— Ще завършиш ли? Какво ще правиш после?

Тя отпи от бутилката.

— Можем по-късно да поговорим за това.

— Смяташ ли да напускаш?

Тя се подвоуми.

— Бях решила да ти кажа по-рано, но не исках да те разсейвам, докато тече делото „Скот“.

Леко му се зави свят.

— Значи напускаш.

— На първи август ще подам официално известие.

— След две седмици?

— Ще имаш един месец да ми намериш заместничка, Дейвид. Тази възможност дойде съвсем неочаквано. Имам нужда от време да запиша Джейк на училище за есента и да си намеря ново жилище.

Стаята се разлюля пред очите му.

— Ново жилище... Къде отиваш?

— В Сиатъл. Един приятел ми предложи работа като чертожник. Условията са добри. По-добро заплащане. Повече премии. Ще мога да си позволя къща. Ще отделям повече време на Джейк и ще освободя майка ми.

Слоун не знаеше какво да каже. Никога не се беше замислял, че Тина може да напусне. Представяше си да работят заедно за вечни времена.

— Не съм искала животът ми да се обърне така, Дейвид. Сега ми се предлага по-добра възможност. Тук не мога да получа нищо по-добро... нали?

— Можеше да започнеш работа тук.

— Абсурд. — Тя погледна през прозореца, после пак се обърна към него. — Ти защо си тук?

— Кантората е добра, Тина...

— Не. Защо си тук тази вечер? Не си излизал в отпуск от години, а когато си вземаш, като че ли не искаш да го използваш. Извинявай, че ти го казвам, но изглеждаш уморен.

Може би защото тя си тръгваше, може би заради бирата, но той се разприказва, преди да се усети да спре.

— Не мога да спя добре.

— Много работиш.

— Не е от работата. Сънувам кошмар.

— Един кошмар ли?

— И получавам адско главоболие, което ми пречи да заспя.

Тя остави бирата.

— Откога си така?

— Всяка сутрин от началото на делото „Скот“.

— Дейвид, трябва да отидеш на лекар.

Той се засмя:

— Имаш предвид, че трябва да си проверя главата.

— Не това имам предвид.

— Нашият свят е малък, Тина. Не искам да се разчува, че може би нещо ми хлопа.

— Голям си инат. Иди на доктор. — Тя отново вдигна бирата. — Какво сънуваш в този кошмар?

— По-добре да не знаеш.

— Защо? Колкото повече стоя тук, толкова повече време Джейк ще остане с оня мъж... така де, с баща си. — Тина остави празната бутилка на бюрото. — Дай още една. — Той ѝ подаде. — Освен това аз ти издадох тайната си. Очаквам същия жест от теб. Може би като споделиш с някого, ще ти помогне.

Да мълчи със сигурност не му помагаше.

— Какво пък — спокойно започна той, сякаш говореше пред съдебни заседатели. — Сънувам, че съм в някаква стая. Не знам къде е, виждам я доста неясно и е почти празна. Вътре има жена. — Затвори очи и я видя. — Понякога седи на бюро и работи, понякога е права... облечена с бяло, осветена отзад, вижда се като силует. Не знам защо, но имам чувството, че... — Слоун отвори очи. — Не е само чувство. Знаем, че нещо ще ѝ се случи, нещо лошо, и няма да мога да го предотвратя.

— Защо?

Той с мъка намери подходящите думи.

— Не мога да се движа. Сякаш ръцете и краката ми са вързани. Когато се опитвам да ѝ извикам, гласът ми... Нищо не излиза.

Тина се наведе напред.

— Какво става после?

— Не знам точно. Блясва ослепителна светлина и се чува гърмеж. — Слоун вдигна ръце на ушите си, сякаш го чуваше. — След това в стаята нахълтват много хора, крещят.

— Какви хора?

Той поклати глава:

— Всичко е размазано. Не виждам добре, задушавам се.

— Какво става с жената?

Той отпи глътка бира.

— Дейвид?

Слоун сведе очи.

— Изнасилват я — отвърна шепнешком. — След това я убиват.

16.

Тя не трепна.

Острието на мотиката спря на сантиметри от гърлото ѝ, но тя дори не мигна.

Забележително.

Гледаше го, както човек гледа огромна вековна секвоя, впечатлен от ръста ѝ. Огледа дрехите му, от тънките презрамки на гащеризона през яките му рамене до навитите крачоли над калните му обувки. Чарлз Дженкинс не я познаваше, макар че нещо загложди паметта му. Не, нямаше откъде — такова лице никога не би забравил. Беше красива и явно се чувстваше като у дома си. Косата ѝ се спускаше като разлято мастило върху раменете ѝ, имаше същия индиговосин цвят като очите ѝ. Носът ѝ беше фин и изящен, вероятно хирургически коригиран, макар че той не видя никакъв грим. Може би от хладното време — или от притока на адреналин — бузите ѝ се бяха зачервили. Иначе тенът ѝ бе безупречен. Той прецени ръста ѝ на близо метър и осемдесет, лъснатите ѝ до блясък обувки с високи токове, затънали в калта, вероятно ѝ даваха още два-три сантиметра. Носеше късо кожено яке и бяла блуза.

Зад тази красота се криеха неподозирани умения.

— Чарлз Дженкинс?

* * *

Той остави мотиката и я заведе при къщата. Събу обувките си на задния вход и влезе. Мина през кухнята към хола и след като не чу посетителката да влиза, се обърна. Тя стоеше на прага и оглеждаше кухнята със същото умерено любопитство, с което бе гледала него. Умивалникът на изтъркания плот бе затрупан с тенджери, тигани и черпаци, само единият котлон на електрическата печка се показваше. Отгоре като войници бяха подредени десетки буркани, някои —

запечатани с восък. На земята няколко кошници пресни къпини и малини чакаха да бъдат измити и сварени. В местния супермаркет продаваха конфитюрите му на щанда за местни стоки — беше му хоби, като конете. Родителите му бяха оставили скромно състояние, което с внимателни инвестиции и разумно харчене щеше да му стигне до края на живота.

— Топлината ще излезе така — каза той, макар че в бараката беше хладно.

Тя затвори вратата и грациозно заобиколи разсада от домати, тиквички, царевица, грах и марули в няколко черни пластмасови сандъчета.

Дженкинс остави работните си ръкавици върху купчина вестници и взе няколко неотворени писма, адресирани до „собственика“ — кръглата маса бе затрупана с тях. Дебелото петнайсет сантиметра парче, което бе отрязал от ствола на огромен кедър, повален от зимните бури през 1998 година, бе полирано и лакирано, за да послужи за уникална маса за хранене. Дженкинс хвърли всички писма без едно в камината, иззидана от речни камъни, взе клечка кибрит, запали писмото, което държеше, и го пусна при останалите. Коленичи и нахвърля подпалки. Беше с гръб към жената, но чуваше потропването на токчетата ѝ по дъските. Тя огледа етажерките му, подредени покрай стените като в градска библиотека, съдържащи впечатляваща колекция от книги и видеокасети с класически филми. По земята имаше сандъци с книги, които още не беше прочел, и филми, които искаше пак да гледа.

Той погледна през рамо и видя, че гостенката оглежда платната, подпрени до оцапания с боя статив за рисуване.

— Не е зле.

Прозвуча по-скоро като изненада, отколкото като комплимент. И нищо чудно — той не беше Ван Гог.

Лу и Арнолд се вмъкнаха през закритата с пластмасова преграда кучешка вратичка, нахлуха в стаята и заеха обичайните си места: Лу — на дивана, с муцуна върху износената облегалка за ръка; Арнолд — върху креслото срещу камината. Не обичаха да лежат на пода. Дженкинс ги беше разглезил. Седяха, наострили уши, и гледаха ту господаря си, ту неочакваната гостенка, нарушила ежедневните им занимания. Дженкинс хвърли в камината кленова цепеница, която

запраща и изпълни стаята със сладникав аромат. Спусна преградата, почеса Лу зад ушите, при което лицето на кучето се набръчка като на деветдесетгодишен старец.

Жената се приближи до прозореца и обхвана с длан цвета на една от десетината орхидеи, подредени върху една дъска. От цветята в стаята миришеше на екзотична оранжерия.

— Арабски. Темпераментни и чувствителни.

— Явно разбирате от коне.

— Родителите на майка ми имаха ферма. Чистокръвни английски, арабски, няколко мулета.

Тя се обърна, приближи към него и протегна ръка, сякаш се запознаваха на опашка в магазина. Пръстите ѝ бяха студени и нежни, но мазолите ѝ показваха, че не си изкарва прехраната с подреждане на книжа.

— Алекс Харт.

— Е, госпожице Харт, от трийсет години не съм се виждал или разговарял с Джо Браник.

— Не се учудвам. Нямате телефон.

Той извади мобилен телефон от джоба на гащеризона си.

— Номерът ми не е обявен в указателя. Не говоря много. И рядко имам посетители. Хората обикновено ме търсят като „Черния“. Вие сте питали за името ми.

— Явно слуховете се разпространяват бързо.

Тя вдигна куфарчето си, остави го на единия от двата ясенони стола, изработени от стопанина, и извади един брой на „Вашингтон Поуст“. Статията от „Асошиейтед Прес“, която беше видял в „Поуст-Интелидженсър“, бе поместена под същата снимка на Джо Браник. Джо изглеждаше остарял, което можеше да се очаква след трийсет години. Косата на слепоочията му бе прошарена; загорялото, обрулено лице му придаваше вид на човек, прекарващ голяма част от времето си сред природата в южните щати. Дженкинс не си даде труда да чете статията в града и не смяташе да я чете сега. Заглавието съдържаше всичко, което му трябваше да знае. Джо Браник не бе човек, който ще посегне на живота си. След трийсет години едва ли се беше променил.

Дженкинс остави вестника на масата.

— Не знаех, че „Вашингтон Поуст“ използва куриери за разпространяване на вестника. Това специална промоция ли е?

Тя се усмихна, отметна косата си от рамото и я приглади зад ухото си. Дженкинс подуши парфюма ѝ. Засенчваше аромата на орхидеите. Арнолд изскимтя. Алекс Харт извади от куфарчето си дебел плик и му го подаде.

— Джо каза, ако с него се случи нещо, да ви предам това.

Той се опита да претегли плика.

— Какво има вътре?

— Не знам.

Дженкинс се вгледа в очите ѝ, но ако премълчаваше нещо, тя добре се справяше. Без да отмества погледа си от нея, той завъртя плика. Усещаше, че и тя го наблюдава, че следи реакциите му. Дженкинс скъса плика и извади съдържанието му.

Изтърканата картонена папка го смая — почувства се като баща, който вижда загубеното си дете след трийсет години.

17.

Тина потрепери, но не заради жестокостта в кошмара на Слоун, а при мисълта, че го сънува всяка сутрин.

— Дейвид, много съжалявам.

— Най-лошото е, че се чувствам виновен за това, което се случва.

— Защото не можеш да й помогнеш ли?

— Има и друго. — Той замълча и се почуди как най-добре да й обясни, замислено поглади устните си с пръст. — Чувствам се, сякаш аз съм причината за това престъпление.

— Дейвид, това е само сън.

— Знам.

Той пак си представи как сянката хваща жената за косата и я вдига, как тялото ѝ виси безжизнено — лъскавото острие проблясва на лунната светлина и прорязва нощта като черно платно.

Тина се облегна назад.

— Нищо чудно, че не можеш да заспиш. Да преживяваш този ужас всяка нощ! Имаш ли представа коя е тази жена?

Въпросът го изненада.

— Емили Скот ли имаш предвид?

Тя вдигна вежди.

— Не ми каза, че е Емили Скот. Тя ли е?

Той бе приел, че е тя, но сега си даде сметка, че не е сигурен.

— Не знам.

Тина остави празната си бутилка на бюрото.

— Мога ли да те попитам още нещо?

Той се усмихна:

— Като се е започнало... Казвай.

— Как се почувства, когато съдебните заседатели обявиха Пол Абът за невинен?

— Как съм се почувствал, когато отървах този гадняр да не плати тлъстата сума, която моралът го задължава да плати ли? Системата не е

съвършена, Тина, но не аз съдя клиентите си, а съдебните заседатели.

— Тогава да забравим за Пол Абът за момент. Да забравим за съдебните заседатели. Да не мислим за системата. Само ми кажи как победата те накара да се почувстваш *този* път.

— Накъде биеш?

Тя се усмихна закачливо:

— Винаги ти задаваш въпросите. Нека сега аз да си поиграя на адвокат. Как се чувства?

— Невъзможно е да надвиеш егото си в такива случаи. Никой не обича да губи.

— Дрън, дрън. Това е заучен отговор. Искам да ми кажеш как се *почувства*. Зарадва ли се, натъжи ли се? Изпита ли чувство за вина?

Думата увисна като острие на гилотина.

— Защо ме питаш?

— Така ли се чувства?

Той изпъна врата си и бавно наклони глава на едната, после на другата страна.

— При никое от тези дела не ми е лесно, Тина, и не изпитвам особено удоволствие, но не мога да мисля за това. Колкото и да ми е жал за близките на жертвата, работата ми е да защитавам клиента, независимо дали го харесвам, или не.

Тина мълчеше.

Слоун потърка устата си с длан.

— Ако си човек, не можеш да не им съчувстваш. Това прави делата толкова тежки. Съдебните заседатели търсят основание да дадат на близките обезщетение, но това не променя факта, че на мен ми плащат да върша тази работа.

Пред очите му изплува обезобразеното лице на Емили Скот от снимката, която бе представена в съда. Детективът, разследвал случая, я използва, за да опише, както се изрази, „най-жестокото убийство, което съм виждал за двайсет и шест години“. Стайнър нарочно забрави да я махне, след като разпита свидетеля. Невръстният син на Емили Скот дойде за заключителните пледоарии, седеше на предния ред — краката му още не достигаха пода — и гледаше втренчено този последен образ на майка си. Когато го осъзна, Слоун стана наред заключителната реч на Стайнър — нещо недопустимо при нормални обстоятелства — отиде при статива и обърна снимката.

Никой не му направи забележка, дори Стайнър или съдията.
Слоун погледна Тина.

— Да — призна и сякаш чу свистенето на гилотината и глухия удар в дървената подпора. — Почувствах се виновен.

18.

Паркър Мадсън стоеше на остъклената си тераса, гледаше през матовите прозорци и пиеше чай от чаша с щампа на елен — коледен подарък от секретарката му. Над гордите рога на животното бяха изписани думите „На най-благородния човек“. На ниско окосената ливада, осветена на места от японски фенери, Екстър дъвчеше спукана баскетболна топка. Внукът на Мадсън нямаше да е доволен, но децата научават от кучетата ценни уроци. Този щеше да е за оставянето на играчки без надзор.

Мадсън се обърна и пак се вгледа в листа, който държеше, под бледата зеленикавозлатиста светлина на настолната лампа. Според списъка на обажданията, последните три телефонни разговора бяха проведени на интервали от две минути един след друг, два бяха с кода на Сан Франциско. Първият номер бе на известна адвокатска кантора, вторият — на частен дом в Пасифика, Калифорния. Общото между двата беше едно име — господин Дейвид Алън Слоун.

Според Адвокатската асоциация в Сан Франциско Слоун работеше в кантората „Фостър и Бейн“. Адвокат. Това се стори интересно на Мадсън. Обажданията бяха таксувани като едноминутни, което показваше, че са продължили по-малко от минута — само колкото да оставиш съобщение или да предадеш да ти се обадят на друг номер.

Мадсън върна листа в папката, затвори я и извади друг. Слоун бе роден на 17 февруари 1968 година. Никога не се беше женил и нямаше деца. Социалноосигурителният му номер бе с калифорнийска регистрация, код 573. Според Щатската здравна и статистическа служба свидетелството му за раждане бе подновено през 1974 година. Не се споменаваше по каква причина, но Мадсън предположи, че е заради смъртта на родителите на Слоун, загинали при автомобилна катастрофа в Южна Калифорния още в детството му. В папката имаше изрезка от „Лос Анджелис Таймс“ със снимка на кола, намачкана като хармоника около телеграфен стълб. На шест години Слоун бе останал

пълен сирак. Прекарал детството си при приемни семейства, а на седемнайсет постъпил в Морската пехота на САЩ. Не беше необичайно непълнолетен да постъпи в армията. Някои лъжеха за възрастта си, други представяха фалшиви подписи от родителите си. От документите не се разбираше какво е направил Слоун. Някак си бе излъгал наборната комисия. Когато видели резултатите от изпита за годност за военна служба — един от най-високите резултати в историята на Морската пехота — никой не се интересувал на колко е години. Мадсън сложи очилата си и пак погледна числото. Правилно го беше прочел. Следващи изпити показали, че Дейвид Слоун е с коефициент на интелигентност 175. Почти гений. И не бил само умен. Макар че бил най-млад, офицерите видели достатъчно качества в него, за да го направят командир на взвода си — първа морска дивизия, втори батальон, пета рота. През четиригодишната си служба Слоун натрупал забележителен актив, бил награждаван за точна стрелба и получил „Сребърна звезда“ за храброст в Гренада. Мадсън погледна медицинския му картон. Слоун бил улучен от кубински куршум в рамото, след като си свалил бронираната жилетка при едно сражение. Това обясняваше доклада, приложен към медицинския картон — психологически профил. Мадсън насочи лампата към листа.

Войникът има изключителен интелект, умения и командирски качества. Другарите му във взвода показват уникална готовност да го следват, преданост към него и доверие в способностите му, които въпреки възрастта му са невероятни. При все това не бих препоръчал този войник за военно училище. Единственото му обяснение за свалянето на бронираната жилетка по време на сражение беше, че му „тежала“ и искал „да се движи по-бързо“. На пръв поглед е небрежност, несъответстваща на човек с такъв ум и способности, очевидно пренебрегване на мерките за лична безопасност. При следващи срещи обаче се установи, че войникът е склонен към импулсивни постъпки. Сподели, че решил да се запише в Морската пехота, когато случайно минавал покрай наборния център, на път за железарията. „Стори ми се интересно.“

Мнението ми е, че армията е запълнила някаква празнота в живота му — стабилността на монотонното ежедневие, близостта на другарите. Затова не е изненадващо, че си е създал здрави връзки с хората, с които служи. При все това спонтанното му решение да постъпи в Морската пехота е напълно сравнимо с решението да свали жилетката си. Това показва, че той е човек, недоволен от живота си, склонен да взема неочаквани решения, за да го промени. С такова поведение в бъдеще може да застраши не само себе си, а и живота на хората, за които отговаря.

Мадсън остави листа и притисна устните си с пръст, бавно се усмихна. Слоун приличаше на войниците, които той набираше — мъже без близки, способни и решителни, но нешлифовани, нуждаещи се от напътствия и дисциплина. Да ги командваш много приличаше на дресировката на кучета. Мадсън ги сриваше и пак ги изграждаше, научаваше ги на дисциплина само колкото да може да ги контролира, без да прекъръшва духа и естествения им воински инстинкт. Хвърли парче месо сред кучетата и цялото обучение ще отиде по дяволите. Ще настъпи хаос. Инстинктите ще вземат връх. При хората бе същото. Във Виетнам Мадсън го беше наблюдавал безброй пъти — тъмната страна на човешката психика, която кара мъжете да изстрелват по стотина куршума в барака, пълна с жени и деца, след което да я изгорят до основи. Тези мъже изпълняват заповеди, без да се интересуват от моралните и етичните последствия от действията си. Мъже, които вършат работа. И също като с кучетата, никога не трябва да им обръщаш гръб.

Мадсън затвори папката. Службата за национална сигурност щеше да предостави разпечатка от телефонните разговори на Слоун през последните шест месеца, а също да проследи плащанията от кредитната му карта. Всичко това беше добре, но Мадсън нямаше време за губене. Макар че на пръв поглед между Джо Браник и Дейвид Слоун нямаше нищо общо, със сигурност трябваше да има връзка. Браник на два пъти бе търсил Слоун по телефона и му беше изпратил писмо.

С новата си играчка в уста Екстър влезе в стаята, ноктите му тропаха по дъските. След смъртта на жена си Мадсън бе махнал всички персийски килими от къщата. Килимът заглушава шумовете, а генералът не обичаше изненадите.

19.

Тина се опита да сдържи усмивката си, но не ѝ се удаде; изтри една сълза от ъгълчето на окото си.

— От бирата е.

— Бирата те разплаква?

Тя му подаде празната бутилка и се сопна:

— Млъквай и ми дай още една. — Той отвори нова и ѝ я подаде.

— Ти си човек, Дейвид. Това, че си изпитал вина, само доказва, че имаш чувства.

Той се подсмихна:

— Нима си се съмнявала?

— Понякога не бях сигурна — пошегува се тя.

— Олеле, май по-добре да не знам какво мислят хората за мен.

— Не се прави на толкова чувствителен.

— Просто човешкото в мен се проявява. — Той се засмя, но отново стана сериозен. — Съжалявам, че си тръгваш, Тина, но се радвам за теб.

Тя сведе очи към бирата си.

— Ще си намериш друга добра секретарка. Кантората няма да слага препятствия пред съдебната машина на Слоун.

— Грижиш се за мен от десет години и сме приятели. Това значи много за мен.

Тя го погледна.

— Трябва да мисля за Джейк.

— Знам. Затова си толкова добра майка.

Тя се изчерви, изправи се и се загледа през големите прозорци.

— Знаеш ли, не си спомням кога за последно съм била свободна в петък вечер. Майка ми постоянно натяква... — Замълча за миг. — Знаеш ги майките.

Слоун не знаеше. Но не искаше да го обсъжда сега.

— Защо не си се омъжила повторно? — Тя се сепна, въпросът явно я изненада. — Извинявай. Не е моя работа.

Тя заговори, без да се обръща:

— По две причини, предполагам. Първо, не съм сигурна, че е най-правилното решение. — Погледна Слоун. — Не само за мен, а и за Джейк. — Отново се загледа през прозореца. — Трудно е да нямаш баща, но е още по-тежко да имаш лош баща. Джейк твърде често се е разочаровал... Затова трябва да е някой, който да е добър към него, да му отделя внимание, да го обича.

— Сигурно няма да е трудно. Джейк е страхотно хлапе. Само заради него посещавам годишния пикник на кантората.

Тя се обърна и се върна при стола.

— Да, още разправя как сте играли на гоненица.

— Ами при теб какъв е проблемът.

Тя сви рамене:

— Практически.

— По-точно.

— Не излизам много, а и привлекателните хетеросексуални ергени в този град са малко.

— Ами приятелят ти в Сиатъл?

— Кой?

— Онзи с проектантската фирма.

Тя се засмя:

— Той не става.

— Някой тук?

— Може би. — Тя се замисли за момент и пак се загледа през прозореца. — Но той още търси себе си. Докато не се намери, едва ли ще ме забележи.

Остави бирата на бюрото.

Слоун точно мислеше да я покани на кафе, но си спомни Мелда и погледна часовника си.

— Закъснявам. Бях забравил, че имам среща.

Тина го погледна неразбиращо.

— Когато станеш на седемдесет години и изпечеш щрудел, ще искаш някой да го оцени.

— Мелда.

— Хайде, ще те закарам.

— Много голямо отклонение е. Ще закъснееш.

Права беше.

— Ще ти платя таксито.

— И още как. Няма да се прибирам с автобус в този час.

Слоун хвърли празната кутия от китайската храна в кошчето, взе купчина листа от бюрото и понечи да ги пъхне в куфарчето си.

Тина го хвана за ръката.

— Недей. Нали си в отпуск. Почини си, Дейвид.

20.

Дженкинс прокара ръка по корицата, сякаш бе от фина коприна. Папката бе разръфана, пожълтяла с времето и от червен надписът „Строго поверително“ беше станал розов. Чарлз Дженкинс понечи да я отвори, но пак я затвори като килер, пълен с лоши спомени. Гърдите го заболяха и той ги притисна с ръка. Сякаш не му достигаше въздух.

— Добре ли сте? — попита Алекс Харт.

Не, не беше добре. Имаше чувството, че ще получи инфаркт. Ако някога умре от това, сега беше моментът. Дженкинс погледна към масата. Папката още бе там. Абсурдно. През всичките тези години си беше мислил, че е унищожена. Но не беше. Джо я е пазил. Една мисъл го върна към действителността. Ако си е дал труда да крие папката толкова години, Джо не би я поверил на случаен човек. Това го накара да погледне непозната срещу себе си в съвсем нова светлина.

— Откъде се познавахте? — поинтересува се Дженкинс.

— С Джо ли? Беше приятел на баща ми.

— Кое е вашият...

Бледият спомен, който лицето ѝ бе извикало, когато я видя в градината, изкристализира в съзнанието му като силует в мъгла; приликата беше удивителна.

— Робърт Харт — прошепна Дженкинс.

Тя го погледна изненадано:

— И вие ли сте познавали баща ми?

През двете си години в Мексико Сити Дженкинс и Джо Браник на няколко пъти гостуваха на професор Робърт Харт. Харт беше американец, женен за мексиканка. Преподаваше в Мексиканския независим университет и имаше къщи край Мексиканския голф клуб и едно предградие на Вашингтон — доста луксозно за професор. Не лицето на Робърт Харт обаче се беше запечатало толкова ясно в паметта на Дженкинс. Той още помнеше красивата креолка, която ги посрещаше в дома си. Буйната ѝ коса се стелеше по гърба, зелените ѝ очи издаваха испански произход. Алекс Харт бе като копие на майка си

въпреки височината си и чупливата коса. Беше ги наследила от баща си. Миналото, което Дженкинс толкова искаше да забрави, сега само изскачаше пред него в лицето на тази жена, която бе гледал да кара колело като малка в двора на родителите си.

— Трябва да пийна нещо — обяви той.

Влезе в кухнята, разрови в шкафовете и намери онова, което търсеше, на дъното на един рафт. Когато се върна в хола, Дженкинс остави бутилката „Джак Даниелс“ и две големи чаши на масата, наля по два пръста във всяка, подаде едната на гостенката, а другата пресуши на един дъх. Силният алкохол изгори гърлото му и очите му се насълзиха. Когато му мина, си наля още.

— На колко години си, Алекс?

Гласът му бе пресипнал от алкохола като на Клинт Истууд в „Добрият, лошият, злият“.

Тя се засмя:

— Пълнолетна съм, но благодаря за комплимента.

Имаше веселия нрав на майка си.

— Приличаш на майка си.

Тя остави чашата.

— Благодаря. Тя почина преди малко повече от две години.

— Съжалявам. Баща ти още ли е жив?

— Не. Почина шест месеца по-късно. Лекарите казаха, че от инфаркт, но аз мисля, че от мъка. Страшно много я обичаше.

— Да, наистина. Той беше добър човек. — Дженкинс седна и й предложи втори стол; този път и тя седна. — Сигурно знаеш, че работеше за нас.

Робърт Харт дълги години бе добре платен консултант на ЦРУ за Южна Америка. Специалността му бяха десните мексикански революционери.

— Узнах доста късно. Майка ми ми каза.

Тя изпи уискито си, намръщи се и остави чашката върху купчина писма.

Двамата се втренчиха в папката помежду им, сякаш можеше да ги ухапе.

— Знаеш ли как Джо се е добрал до това?

Тя поклати глава.

— Но си работила с него, нали? — Дженкинс потърка ръце, беше му навик, когато мислеше. — Нефт. Неислямски нефт.

Не беше много гениално хрумване. Напротив, в предизборната си кампания Робърт Пийк се беше възползвал от тревогата и недоволството на американците заради повишаващите се цени на бензина, диктувани от ОПЕК, и гнева им за загиналите американци в нефтените войни. На американците им беше писнало да треперят от ислямски терористи. По подобие на предизборното обещание на Ричард Никсън да прекрати войната във Виетнам — без да каже как — Пийк обеща на избирателите да сложи край на зависимостта на Америка от блискоизточния нефт. Политическите наблюдатели нарекоха кампанията му хитра. Пийк винаги бе получавал солидни средства от нефтените компании и докато те оставаха основни акционери в американската автомобилна индустрия, вероятността Пийк да накърни по някакъв начин интересите им, беше равна на нула. Други предполагаха, че Пийк смята да убеди Конгреса да приеме закон, стимулиращ търсенето на алтернативни енергийни източници, изискващ повишаване процента на автомобилите, движещи се с алтернативни горива. Това обаче щеше да засегне нефтените компании и понеже автомобилните концерни бяха основни акционери в тях, сценарият не беше много вероятен. Докато икономиката се сриваше главоломно, Пийк нямаше изгода да скъсва с основните си политически поддръжници. Имаше две възможности да изпълни обещанията си: Венецуела, макар че страната бе на ръба на хаоса, и Мексико — с петролен резерв от 75 милиарда барела, но само ако успеят да се доберат до нефта, буквално, и да влязат в крак със съвременните технологии. Нито едно от двете не беше много вероятно.

— Как ще го постигне?

Тя го изгледа изпитателно, преди да отговори:

— Отваряне на мексиканския нефтен пазар за американските компании.

Дженкинс поклати глава. Национализирането на мексиканските петролни залежи бе свещено за мексиканците почти колкото Богородица от Гваделупа. През 1938 година, след излизането на сведения, че американски и други чужди нефтени компании ограбват националното богатство на страната, мексиканският президент Ласаро Карденас ги изгонил от пазара и национализирал залежите. Карденас

принудил Франклин Делано Рузвелт и Джон Рокфелер да се откажат от ответни мерки, като ги заплашил, че ще продава петрол на Германия през Втората световна война. За мексиканците Карденас беше герой и те още празнуваха 18 март като „Ден на националната гордост“.

— Никога няма да стане.

— Членове на правителството се срещаха с представители на Кастанеда — отбеляза Алекс.

Алберто Кастанеда бе наскоро избраният млад мексикански президент, когото много наблюдатели сравняваха с Джон Кенеди.

Дженкинс беше скептичен:

— Защо? Какво печели Мексико?

— По-голям дял на американския петролен пазар при фиксирана цена за барел, вързана към световните цени. Това са десетки милиони долари.

Дженкинс се замисли за тази информация.

— На какво ниво са преговорите?

— Президентът не отива в Южна Америка да обсъжда глобалното затопляне.

— И няма да рискуват да нарушат поверителността на разговорите, като включат Пийк, ако не са близо до споразумение.

Дженкинс стана и закрачи из стаята, изохка, когато стъпи на болния си крак. Кастанеда бе известен десен консерватор, открито се обявяваше против всякакво чуждо вмешателство във вътрешните работи на Мексико, включително в добива на полезни изкопаеми.

— Няма логика да участва в такива преговори.

— Мислиш като американец. В Мексико президентът се избира само за един шестгодишен мандат. Не мисли за втора кампания.

— Това ще унищожи всеки шанс на партията му да остане в управлението, няма логика.

— А може би логиката е безупречна.

Той спря да крачи.

— Обясни ми.

— Пийк го е хванал на тясно. След фалирането на частните банки мексиканските нефтени залежи бяха заложи като гаранция за последния държавен кредит.

— Добре.

— Ако Мексико не върне дълга си, така или иначе ще изгуби нефта. Кастанеда не преговаря от позицията на силата. Не може да обвини бившето правителство, че е забъркало страната в НАФТА; това беше лоша сделка. Сега има възможност да намали загубите на Мексико и да преговаря за нещо по-добро. Така мексиканските работници ще получат възможност да работят в Съединените щати, ще се създадат по-добре платени работни места за бедните, мексиканският пазар ще се разшири и ще събере пари за социални дейности.

— Като се има предвид кой го е издигнал, едва ли може да се представи като герой — отбеляза Дженкинс.

— Той твърди, че е президент на целия народ. Предложението е твърде примамливо, за да не го приеме.

Дженкинс погледна през прозореца към спокойно пасящите арабски коне.

— Точно това е проблемът. Когато Робърт Пийк е замесен, не може да има такова нещо като „примамливо предложение“.

21.

Финансовият район, Сан Франциско

Стояха на улицата и трепереха, бяха вдигнали яките на палтата си, за да се предпазят от студения вятър между високите сгради. Той свиреше тихо и носеше от залива миризма на гнили водорасли след трийсетградусовите жеги от изминалата седмица. Топлият фронт бе отминал.

Финансовият район се стори зловещо тих на Слоун; имаше чувството, че стои в двора на огромен, ненадейно опустял жилищен комплекс. Със самите си размери сградите създаваха особено усещане, сред тях човек очакваше да чуе всякакъв шум — говор, бръмчене на коли, сирени. Чуваше се само воят на вятъра, някоя и друга преминаваща кола и шумолене на издухан вестник в канавката. По залез жителите на Сан Франциско бягаха от деловия район, отправяха се към домовете си, ресторантите в Норт Бийч и Китайския квартал, лъскавите нощни клубове на юг от Маркет. Финансовият район оставаше като призрачен град от холивудски филм.

— Не е необходимо да чакаш с мен, Дейвид. Да не те бавя.

Той извади мобилния си телефон.

— Ще ѝ се обадя да предупредя, че малко ще закъснея.

Телефонът на Мелда извънтя три пъти, преди да се включи телефонният ѝ секретар. Слоун остави съобщение, затвори телефона си и пак погледна часовника си.

— Наред ли е всичко? — попита Тина.

— Странно ми е, че още не се е прибрала.

— Тръгвай, сама ще се оправя.

— Не, няма проблем. — Той пъкна ръце в джобовете си и присви рамене, за да предпази врата си от вятъра. — Може би е останала на чаша кафе с един господин, за когото все приказва.

— Друг мъж? Заменила те е!

Тина се усмихна и леко извъртя главата си, за да може вятърът, духащ по улица „Батъри“, да отметне косата от лицето ѝ. Слоун си

мислеше, че очите ѝ са сини, но сега, на светлината от фойето, забеляза, че са пъстри, със сивкави и жълтеникави петънца. Тя се наведе към него, сякаш я дръпнаха невидими конци, и за момент той си помисли, че ще го целуне. Но тя се приближи до един автомат за вестници и се вгледа в заглавната страница зад пластмасовото покритие.

— Пазиш ли листчето, което ти дадох по-рано? Онова със съобщението от двайсет и три годишния брокер с примамливо предложение за инвестиране?

Той бръкна в джоба си, но си беше сменил ризата.

— Как беше името? — попита Тина. — Какво беше записано на листчето?

— Мисля, че Джо Браник. Защо?

Тя отговори, сякаш говореше на себе си.

— Не е бил брокер.

— Какво?

Той се приближи до нея. Във вестника имаше снимка, а под нея бе изписано името. Слоун не повярва на очите си. Извади четвърт долар от джоба си, пусна го в дупката, взе вестника и зачете на глас:

— Президентът скърби за покоен приятел.

Тина надникна над рамото му и двамата прочетоха статията.

„Асошиейтед Прес“

Вашингтон — На ранна сутрешна пресконференция в Белия дом, на която се очакваше президентът Робърт Пийк да разкаже за участието си в конференцията за глобалното затопляне, която ще се проведе в Южна Америка, секретарят на Белия дом Паркър Мадсън потвърди за смъртта на Джо Браник, специален съветник на президента.

Западновирджинската паркова полиция е открила трупа на Браник около 5:30 часа край пуст черен път в националния парк „Блек Беър“. Единствената огнестрелна рана в слепоочието явно е дело на самата жертва. Мадсън заяви, че Белия дом няма да дава повече подробности и отклони всички въпроси към Министерството на

правосъдието. Каза, че президентът и всички служители в Западното крило са „потресени“.

Другари от детинство и съквартиранти в джорджтаунския колеж, Пийк и Браник бяха близки приятели. Президентът, който тази сутрин трябваше да замине за Южна Америка, отмени пътуването си. В писмено изявление, разпространено от Белия дом, Пийк твърди, че лично е съобщил скръбната вест на жената и трите деца на Браник.

Слоун вдигна очи от вестника и се замисли дали правилно си спомня името.

— Сигурно е съвпадение — каза тихо.

Таксито спря до тях.

— Мъртъв е. Според вестника се е самоубил. Защо ще ти се обажда?

Слоун я погледна:

— Не сме сигурни, че е той.

— Разбира се, че е той. Кой друг ще е? Познаваш ли го?

— Ами... — Слоун пак погледна снимката. В тези очи имаше нещо познато. — Не. Сигурен съм, че не го познавам.

Шофьорът, хилав като върлина чернокож, се показва нетърпеливо през прозореца. Слоун отвори вратата на таксито и му даде трийсет долара.

— Закарайте я вкъщи и задръжте рестото.

Тина се възпротиви:

— Дейвид, няма да ми плащаш таксито.

Въпреки безгрижния ѝ характер, Слоун знаеше, че ревностно защитава независимостта си.

— Разбира се, че не. Ще го пиша на сметката на Пол Абът.

— В такъв случай ще мина по дългия път за вкъщи. — Тя се усмихна и седна отзад; кимна към вестника в ръката му. — Ако не друго, звучи интересно.

Той стоеше мълчаливо.

— Добре ли си?

— Още не мога да повярвам, че заминаваш.

— Може и да не замина. — Тя хвана дръжката на вратата. — Нали ти казах, че бих останала за правилния човек. Трябва само да ми го намериш.

Затвори вратата и таксито тръгна. Слоун остана сам на тротоара.

* * *

Слоун шофираше машинално. Умът му беше другаде, опитваше се да нареди ставащата все по-голяма и по-объркана мозайка. Снимката от вестника го гледаше от дясната седалка.

„Защо се замисли? Защо се замисли, когато Тина те попита дали го познаваш?“

Отново се вгледа в лицето, не можеше да се съсредоточи.

Щрак.

Представи си друга картина. Дупката в пощенската му кутия, където трябваше да е ключалката. Вратичките на другите седем кутии бяха затворени. Заключени.

Щрак.

Вече стоеше в апартамента си с полицаия.

— Ключалката беше разглобена, не разбита.

— Разглобена ли?

— Знаели са какво правят.

Щрак.

Слоун бе видял ключалката на кутията си. По нея нямаше нито една драскотина.

Полицаят говореше за бравата на главната врата на апартамента му, но същото се отнасяше и за кутията. И двете бяха свалени. Не беше от лошо монтиране. Това изваждаше на преден план много нови факти. Онзи, който бе проникнал в апартамента му, беше отворил и пощенската му кутия. Двете събития твърде много си приличаха, за да са съвпадение. Ако беше вярно, това променяше мотива, коренно го променяше. Виновникът не беше някой, който му има зъб и иска да му отмъсти.

Щрак.

Той си се представи сред разбъркания хол. Изолацията на тръбите за отоплението беше свалена, мебелите — изтърбушени.

Някой е търсил нещо.

Щрак.

Бяха отворили пощенската му кутия.

Търсили са нещо в пощата му.

Щрак.

Мелда му бе донесла писмата.

— Този път не са много. Само сметките и рекламни листовки.

Щрак.

Спомни си как в кабинета бе прегледал пощата, отдели един оранжев плик с изписан на ръка адрес. Не бяха само сметки и рекламни листовки.

По навик погледна на пода под дясната седалка, но си спомни, че е оставил куфарчето си в кантората, след като прибра писмата. Започна да търси изход от магистралата, но се спря.

„Обуздай фантазията си. Може да е поредното рекламno писмо. Може би от онези предложения за безплатен престой в Лас Вегас или Палм Спрингс, ако изтърпиш деветдесетминутна лекция за предимствата на акциите с фиксиран срок за продажба.“

Включи радиото, но музиката не го разсея. Продължи да умува над парчетата от мозайката, да се опитва да ги намести. Мелда не беше видяла счупената ключалка, което означаваше, че е изпразнила пощенската му кутия преди това.

Ужасно предчувствие сви стомаха му. Пак погледна часовника си, взе мобилния си телефон и натисна копчето за бързо набиране. Чу се звънене.

Никакъв отговор.

Иззвъня втори път.

Пак нищо.

Трето позвъняване.

Телефонният секретар се включи. Той затвори и погледна часовника на таблото: 22:00. Бингото бе свършило преди час. Мелда трябваше да си е вкъщи.

* * *

Мелда Деманюк завъртя ключа и натисна дръжката. Вратата не помръдна. Резето. Ядосана, тя извади ключа и го пъкна в новата ключалка. Завъртя го и се заслуша за изщракването, както я беше научил Дейвид. След това пак пъкна ключа в долната ключалка. Понякога заяждаше. Този път бравата се завъртя свободно.

Мислеше, че е заключила, когато тръгваше за бингото, но паметта ѝ все повече отслабваше. Сигурно бе забравила. Сега, когато се върна, вероятно бе заключила, вместо да отключи. Тя въздъхна. Толкова много главоболия заради други, толкова усложнения.

Все пак се усмихна. Нямаше да допусне тази подробност да развали доброто ѝ настроение. Не и тази вечер. Тя спечели! Бинго. За пръв път. Когато казаха „В-5“ тя полудя от възбуда. „Бинго!“ прозвуча от устата ѝ като джафкане на кученце, което някой е настъпил. В църковната зала избухнаха смях и аплодисменти и тя стана да вземе спечеленото — 262 долара. Сгъна ги в чантичката си като малко съкровище. Вече беше решила какво ще купи с тях. Щеше да купи за Дейвид онзи пуловер, който бе видяла на витрината в търговския център. Дейвид беше толкова добър към нея, като роден син.

Тя отвори вратата и светна лампата. Изпусна чантичката. Вдигна ръце и закри устата си. Понечи да извика, но не можа. Вътре беше пълен хаос. Колекцията ѝ от керамични ангелчета бе натрошена сол върху бежовия килим. Картините бяха извадени от рамките им, мебелите — разпрани и счупени. В кухнята също беше разхвърляно; тенджери, тигани, чинии, съдържанието на хладилника — всичко на пода. Пресният щрудел бе размазан върху линолеума.

Краката ѝ се подкосиха. Тя се облегна на плота, сякаш внезапно я обхвана треска.

„Какво да правя? Боже, какво да правя?“

Обхвана я страх. Тя грабна тежкия тиган от печката и го притисна до гърдите си като безценно наследство.

„Дейвид. Извикай Дейвид.“

Тя тръгна назад, препъвайки се в отломките, докато излезе в коридора. Обърна се и бързо отиде при стълбите. Изкачването изведнъж ѝ се стори огромно усилие, сякаш ходеше през дълбок сняг. На горната площадка спря и се подпря на парапета да си поеме въздух. Толкова се задъха, че не можа да извика Дейвид, когато отвори вратата му и влезе. Беше объркана. Той стоеше в кухнята с гръб към нея.

Мелда си пое въздух и точно се канеше да заговори, когато той се обърна.

— Вие? — уплашено възкликна тя.

22.

Чарлз Дженкинс затвори с ритник вратата на колата, докато придържаше три торби с продукти и двайсеткилограмов плик кучешка храна. След като прибра конете в обора, той отиде в Стануд, за да напазарува. Кухнята му не беше заредена за посрещане на гости, а Алекс Харт вероятно щеше да остане за известно време, поне докато разберат какво става. Ако Джо Браник ѝ е оставил папката, значи е знаел, че животът му е в опасност. Дженкинс бе живял спокойно през последните трийсет години, защото си мислеше, че документите са унищожени. Неочакваната им поява променяше нещата — за всички.

Клоните на кедрите и елите се поклащаха, сигурен признак, че вятърът се усилва, духаше на пориви, обичайно за вечерите през този сезон. Нито Лу, нито Арнолд си направиха труда да го посрещнат. Най-добрият приятел на човека, глупости. Само да се появи жена и всяко разумно куче ще дезертира по-бързо от иракски войник. Сигурно щеше да ги завари да се умилкват около Алекс Харт като влюбени юноши.

Не им се сърдеше.

Жените, които Дженкинс водеше вкъщи, обикновено миришеха на „Джим Бийм“ и „Марлборо“ и оставаха само за една нощ. Повечето идваха от любопитство. Той си оставаше атракция за острова, и не само заради черната кожа, мускулите си и мита, че такъв едър мъж трябва да има член като на магаре. Навремето, когато дойде тук, местното общество бе по-задръстено от семейство на ирландски свещеник. Плъзнаха всякакви слухове за чернокожия, който купи фермата на Уилкокс. Дженкинс водеше затворен живот и слуховете се развихриха. При редките му ходения в града, хората страняха от него, макар че неколцина местни, заредени с няколко бутилки кураж, се осмеляваха да го оглеждат като ловци благороден елен. Той избягваше тези разходки, доколкото можеше, и се задържаше възможно най-кратко.

Преди да слезе в града, Дженкинс се изкъпа и си сложи черни дънки, фланелена риза и каубойски обувки, единствените, които имаше и не бяха изкаляни. Дори се напарфюмира с малко афтършейв.

Отвори задната врата с петата си, влезе в кухнята и остави едната торба. Един плод се търкулна по линолеума, без да се блъсне в нищо — разсадът го нямаше. Плотът също бе почистен, бурканите бяха подредени в ъгъла, къпините и малините — в хладилника. Съомгата, която беше хванал предишния ден в протока, лежеше изкормена в един поднос, пълнена с пресни зеленчуци от градината му.

Той остави втората торба с покупки и кучешката храна и влезе в хола.

— Нямаше нужда да ходиш до магазина — каза тя.

Беше почистила и масата, сложила бе бяла покривка и подреждаше чинии и прибори около купичка със зелена салата и домати. В камината бумтеше огън и в стаята се разнасяше аромат на кленово дърво. Книгите бяха сложени на полиците, картините — почти подредени. За един час тя бе направила повече, за да придаде на къщата вид, подходящ за живеене, отколкото той за трийсет години.

— Извинявай. Малко подредих, май не трябваше.

Тя го погледна изпитателно. Понеже не се сети какво друго да каже, той ѝ подаде бутилка каберне и измънка:

— Не знаех, че ще вечеряме риба.

Тя остави бутилката на масата, до купичката.

— Всичко е прясно. Не мога да повярвам, че имаш толкова големи домати. Каква е тайната.

— Какво?

— За домати. Каква е тайната да са толкова големи.

— Градинарите никога не издават тайните си — отговори той, щом се покоопити.

— Мислех, че са дело на магьосник.

— Не може ли обикновен човек да отгледа такива домати?

Тя се засмя и лицето ѝ светна като на дете на зарята за Четвърти юли.

Дженкинс се върна в кухнята и се опря на ръба на покрития с плочки плот.

— Извинявай, не ми беше работа да подреждам.

Тя бе влязла след него и стоеше на прага.

Когато се обърна, той усети дъха ѝ, напомняше му на аромата на топъл карамел. Отдръпна се, блъсна се в плота и за да замаже положението, направи вдървен пирует към купичките на Лу и Арнолд.

— Трябва да нахраня кучетата.

Тя се облегна на касата на вратата, леко наклони глава.

— Май имаш много тайни.

— Това, че човек не разказва веднага цялата история на живота си, не означава, че крие нещо, Алекс.

Кучешката храна затропа като дъждовни капки в алуминиевите купички.

— Имах предвид доматиите.

— О, така ли?

Той остави плика.

— Но сега, като спомена, данъчните могат да се поинтересуват от теб.

— Ще ме издадеш ли?

— Може би.

Той взе купичките и се опита да мине покрай нея, но вратата беше тясна и тя не си даде труда да се помести. На отблясъците от огъня бузата ѝ бе златиста като узряло жито по залез. Той забеляза как косата следва извивката на врата ѝ и пада върху раменете. Беше сгрешил. Тя не бе красива като майка си. Беше по-красива. Дали флиртуваше? Отдавна не му се беше случвало, не знаеше. Жените в бара обикновено го опипваха между краката, преди да оставят бирите си на плота, стискаха го, сякаш беше спасителен пояс. Бе отвикнал от изкуството да сваля жени и...

И тя бе дъщерята на Робърт Харт, хилавото момиченце, което караше колело пред къщата на родителите си.

— Трябва да сипя храна на Лу и Арнолд.

Тя се усмихна:

— Мисля, че току-що го направи.

Той погледна купичките.

— Тогава трябва да ги намеря, преди да започнат да гризат мебелите.

Дженкинс се промъкна покрай нея.

Обикновено подрънкването на кучешката храна в купичките действаше като сигнална тръба и двата звяра едва не се стъпкваха един

друг от бързана да се доберат до него. Сега обаче не само че не дотичаха, ами и ги нямаше на обичайните им места при камината.

— Мислех си, че си ги взел с теб — каза Алекс.

Той поклати глава:

— Двамата и торби с храна на задната седалка — не е добра комбинация. Сигурно са навън.

— Ще отворя виното.

Той отвори задната врата и излезе на малката веранда с изглед към имота му и съседната ферма. Понякога, когато конете не им обръщаха внимание, Лу и Арнолд се промъкваха под мрежата и отиваха да закачат кравите. Дженкинс видя в далечината последните животни от стадото да се прибират към обора. Остави купичките на земята, пъхна два пръста в устата си и изсвири пронизително, но вятърът се беше усилил и заглуши сигнала. Дженкинс слезе сред високата трева и започна да вика кучетата. В девет и половина в тази лятна вечер толкова на север небето още беше светло, синкавият полумрак превръщаше тревата в море от сенки. Кучетата никакви ги нямаше. Значи навярно се търкаляха като прасета в близкия поток и понеже вятърът духаше в обратна посока, не бяха чули колата му. Той се обърна и се заизкачва към верандата.

Тя сигурно бе проверила името му в данъчната служба. Как иначе ще го открие?

Точно разсъждаваше за миналото и бъдещето си, когато чу леко изпрацяване — изпукване като от суха клонка, което събуди старите му инстинкти. Хвърли се на земята, сякаш пропадна в дупка, алуминиевите купички издрънчаха, кучешката храна се разсипа.

След частица от секундата над главата му изсвистя куршум и от касата на вратата се разхвърчаха трески.

23.

Слоун излезе от магистралата на улица „Палмето“ с безумните сто и двацет километра в час и попадна в море от мъгла, гъста като мляко. Видя светлини от стопове и натисна силно спирачките, джипът поднесе на мократа настилка. Заобиколи една кола, спряла на кръстовището, огледа се за преминаващи и продължи с пълна газ по булевард „Бийч“. След минута зави рязко в паркинга до блока си и спря до микробус, паркиран успоредно на живия плет, който отделяше паркинга от съседния празен парцел. Уморени пътници понякога използваха мястото, за да спестят от хотел. Слоун нямаше нищо против, стига да не вдигаха шум и да не оставяха боклуци. Тази вечер нямаше време да им разяснява правилата.

Слезе от колата и се затича към сградата, макар че глезенът го наболяваше от тичането преди това. В кухнята на Мелда светеше, но той не видя главата ѝ. Може би беше вътре и разрязваше щрудела.

Слоун изтича по задното стълбище, вземайки по две стъпала наведнъж, накуцваше заради глезена. Вратата на апартамента ѝ бе отворена — лош признак. Вътре беше по-лошо.

Прекачи прага, завъртя се сред разхвърляните предмети и отломки, обхвана го паника.

Нещо издумка горе и той погледна тавана. След няколко секунди си даде сметка, че там е апартаментът му. Горе имаше някой. Ходеше. Някой стъпваше твърде тежко за нисичка, съсухрена бабка. Последва шума, излезе в коридора и надникна нагоре по стълбите. Мъжът на втория етаж бързо се отдалечаваше от апартамента на Слоун. Носеше тъмносин гащеризон с продълговата емблема на гърба.

„Пасифик Бел“, телефонната компания.

— Хей! Вие!

Непознатият спря, обърна се, движенията му бяха като на робот. Пистолетът сякаш се материализира от въздуха, нереален и зловещ. Слоун застина, осъзна, че нападателят се прицелва в него. Инстинктът за самосъхранение и военните умения се включиха. Той приклезна,

долепи се до стената, послуша се за стъпките на нападателя отгоре. В двата края на сградата имаше две стълбища; можеше да избяга по всяко от тях. Слоун чу стъпките на нападателя към стълбите на главния вход и изтича към задните, слезе по първите стъпала и приклезна. Надникна над площадката. Нападателят се появи от другата страна, стъпи на етаж, показа се зад ъгъла. Само че не продължи да слиза. Не смяташе да бяга. Тръгна по коридора.

Слоун изтича надолу по стълбите, прескочи последните стъпала. Десният му глезен се изкриви при приземяването, той падна, претърколи се, заболя го. Веднага скочи на крака. Плочата над него се разтресе. Преглътна болката и закуцука по коридора към задния вход на сградата.

Навън го лъхна влажен вятър от океана. Слоун спря и погледна назад в коридора. Силуетът на нападателя се показа в другия край на тунела. В следващия миг от вратата до Слоун се разхвърчаха трески и се посипаха върху лицето му като десетки иглички. Той се втурна през мъглата в мрака, глезенът му се кривеше по буците и между туфите растения, при всяка стъпка го прерязваше болка. Тичаше на зигзаг, приведен, отчаяно търсеше място да се скрие, но нямаше къде.

Продължи да тича, докато се подхлъзна и падна на коляно. Някъде отдолу в гъстата мъгла се чуваше ревът на вълните, разбиващи се в скалистия бряг, вятърът носеше пръски от морска вода.

Изведнъж пропадна надолу.

24.

Дженкинс скочи през входната врата и изкрещя:

— Залегни!

Алекс стоеше до масата, държеше виното, тирбушонът стърчеше от тапата. Прозорецът се разби с трясък, бутилката се пръсна, цветовете на орхидеите полетяха като панички на стрелбище. В стаята сякаш се развихри торнадо — стъкла и трески се сипеха, книгите падаха от полиците, в дървената ламперия една след друга се появяваха дупки, от камината се вдигна прах. Нападателят имаха добър арсенал и явно не смятаха да си тръгнат, докато не го изразходят до последния патрон.

Дженкинс се претърколи и притисна гърба си до преобърнатата маса. Куршумите барабаняха по нея като градушка. Алекс също седеше, опряла гръб в дървото, а бялата ѝ блуза бе опръскана с тъмночервено, почти пурпурно, но успя да прекатури масата и да извади от чантичката си деветмилиметров „Глок“ — красноречив признак, че петната са от вино, не от кръв.

— Добре ли си? — изкрещя Дженкинс.

Сякаш се опитваше да надвика ураган.

— Можем ли да се измъкнем отзад?

Тя запази абсолютно спокойствие, както в градината, когато мотиката спря на сантиметри от гърлото ѝ.

— Те искат да ни изкарат отзад. Затова стрелят отпред.

— Някой от съседите ще извика ли полиция?

— При този вятър никой не е достатъчно близо, за да чуе.

— Имаш ли представа кой ни напада?

— Не съм врачка, но предполагам, че са онези, които са убили Джо.

— Значи търсят документите, а?

Тя кимна към папката, която бе оставила на едно от креслата до камината.

— Предполагам, че да. Прикривай ме за малко.

— Защо?

Посочи й папката.

— Зарежи я — посъветва го тя.

Той поклати глава:

— Не и този път, Алекс.

Дженкинс се надигна и приклепна зад масата.

— Мамка му!

Алекс си даде сметка, че той ще го направи със или без нейна помощ. Подпря се на коляно и зае позиция за стрелба.

— Изчакай да ти кажа. — Когато стрелбата поутихна, извика: — Сега!

Дженкинс скочи към креслото в момента, когато тя се изправи и стреля три пъти към счупения прозорец. Задържа ги за една-две секунди; след миг отново се изсипа дъжд от куршуми. Дженкинс използва дивана за прикритие. Залегнал, с папката в ръка, погледна назад, изчака Алекс пак да се изправи и притича при нея, докато тя изстреля още три куршума.

— Патроните ми свършват. — Тя се притисна към масата, когато канонадата пак се възобнови. — Какво е това, по дяволите?

— Ако се измъкнем живи, ще те поканя на вечеря с друга бутилка каберне и ще ти разкажа.

— Не пия вино, от сулфатите ме боли глава.

— Ще се постарая да запомня. Тогава ще прием хубаво шотландско уиски в памет на баща ти.

— Ти ли черпиш?

— Освен ако не ми кажеш, че кавалерството е изчезнало през последните трийсет години. — Той кимна към вратата за коридора. — Оръжията ми са в спалнята.

Тя поклати глава:

— Няма да успееш. Много е далече, а нямам достатъчно куршуми да те прикривам. По-добре не се опитвай.

— Няма как. Не можеш да ги държиш вечно. Ще сринат къщата по-бързо от термити. Освен това, ако са се подготвили добре...

Блесна силна светлина, отекна гръм и предната врата изхвърча от пантите си, прелетя през стаята и се удари в една от етажерките за книги. На пода се търкулна къса пръчка, изпускаща дим. Дженкинс бързо пропъзля до нея и я изхвърли обратно през зеещата дупка, като

изпари пръстите си, след това използва дима и купчините изпопадали книги като прикритие, за да се добере до спалнята. Отвори шкафа, извади пушката си и свали цевта. Имаше по един патрон във всяко гнездо. Грабна кутия патрони от полицата, но тя се смачка в ръката му. Празна. Разрови сред дрехите и обувките за изпаднали патрони. Намери още един. В момент на затишие чу, че Алекс отново стреля — нарядко, за да пести патрони, но достатъчно, за да задържи нападателите.

Дженкинс се промъкна до нощното си шкафче и взе пистолета си „Смит и Уесън“. Пълнителят беше празен. Потърси резервните, но не ги откри веднага, спомни си, че ги видя за последно в багажника на колата, когато бе отишъл да се упражнява в гората. Намери четири изпаднали четирийсеткалиброви патрона в дъното на чекмеджето.

Това беше всичко.

Прозорецът над леглото му се пръсна и стаята бързо се изпълни със същата дразнеща миризма на амоняк. Той грабна една фланелка от пода и пропълзя в банята, като задържа дъха си. Завъртя чешмата. Не потече. Бяха прекъснали водопровода. Дженкинс натопи фланелката в тоалетната чиния и я притисна пред носа и устата си, за да диша. Гърлото му се свиваше, очите му смъдяха като нагорещени. Пак пропълзя в хола, скъса мократа фланелка и даде половината на Алекс. Тя върза парцала пред носа и устата си.

— Има ли друг изход?

— Таен тунел под къщата ли имаш предвид?

— Ще свърши работа.

— Съжалявам, няма.

— Имаш ли друга идея?

— Опитай се да не дишаш много.

В коридора избухнаха пламъци; газът се беше възпламенил от камината. Нямаха много време. Пълна със стари вестници и книги, бараката скоро щеше да пламне. От спалнята също се появиха пламъци.

Дженкинс даде пушката на Алекс. Тя натика глока, докдето можа, в задния си джоб. Той разхлаби колана си и пхна под него папката, покри я с ризата си.

— Когато излезем, тичай наляво. Има пътека през гората. Води към плевнята. На петдесетина метра е, но дърветата и храстите са

нагъсто и ще те скрият.

— Какво ще правиш?

— Ще разчистя пътя.

— Добре, но ми кажи как ще излезем, ако ни чакат на задния вход.

— Няма да излезем оттам.

Тя го погледна, сякаш беше полудял.

— Гледала ли си „Бъч Касиди и Сънданс Кид“, Алекс?

— Не.

Той се облегна с гръб към масата, извади патроните от джоба си, измъкна пълнителя на пистолета и го зареди.

— Не си гледала „Бъч Касиди и Сънданс Кид“? Това е класика.

Тя погледна засилващите се пламъци.

— Хайде да оставим огромяването ми в областта на киното за друг път.

— Има една сцена, където Бъч и Сънданс се крият в някаква плевня в Южна Америка. Не го знаят, но пред вратата чакат цяла армия федерални ченгета, които искат да ги убият.

— Това не ме успокоява много.

— Номерът е, че те излизат през главния вход, защото врагът ги очаква най-малко там.

— Успяват ли?

Дженкинс пхна пълнителя в пистолета.

— Краят не е важен. Просто ми харесва логиката.

— Чудесно. Какво ще използваме за прикритие?

— Добър въпрос... едно дърво.

Дженкинс пхна пистолета в джоба си, плю на ръцете си и хвана основата на масата.

— Тръгваме на „три“.

— Не можеш да вдигнеш това чудо.

— Кой мислиш, че го е донесъл? Лу и Арнолд ли? Когато минем покрай прозореца, стреляй през него, точно по средата. Нека да ги стреснем. Това ще ги забави.

Дженкинс приклепна като тежкоатлет преди изтласкване.

— Три.

Мускулите на краката му изпънаха дънките до пръсване, той изръмжа като разярен мечок. Масата бавно се повдигна от пода и той

се затича като нападащ бик към зеещата дупка на прозореца. Алекс стреля с пушката, изскочи след него и побягна наляво през гората. Дженкинс пусна масата, претърколи се, извади пистолета и стреля два пъти към мястото, където очакваше да са нападателите. След това хукна след Алекс към плевнята. Петдесетте метра му се сториха цял километър... трийсет метра... двайсет... Зад гърба му се чуваше воят на вятъра. Нещо избръмча покрай ухото му и не беше комар. Настигна я след трийсетина метра, продължиха да бягат един до друг, провираха се през клоните, стъпваха несигурно по неравната земя. Проклет да е, ако не успеят...

Спъна се. Полетя напред. Стовари се на земята, изкрещя на Алекс да не спира, претърколи се, седна и стреля два пъти към бараката за всеки случай, макар че беше твърде тъмно, за да види дали някой се приближава. Понечи да се подпре, за да стане и напипа нещо меко и топло.

Лу.

Езикът на кучето висеше от устата сред кървава пяна, лицето му изразяваше страх и болка. Очите му бяха облепени, зъбите му — оголени. Коремът му бе зловещо подут. До него, полускрит сред къпините и магарешките бодили, лежеше Арнолд.

Дженкинс пропълзя до кучетата си, притисна главите им до гърдите си.

— О, не. Не, не, не.

— Хайде. Хайде! — Алекс го задърпа. — Нищо не можеш да направиш.

Той вдигна глава и изкрещя:

— Мамка им, Джо! Мамка им!

— Хайде, Чарли!

Чу се пращане на клонки. От един ствол на сантиметри от главите им се разлетяха трески. Алекс изпищя и падна като чувал с картофи. Дженкинс се отърси от спомена, грабна пушката и изстреля последния патрон към приближаващия се силует. Изправи се, праметна Алекс на гръб и се затича към плевнята, сякаш носеше двайсеткилограмова торба с кучешка храна. Още десет метра... Очакваше да усети пробождане в гърба... Краката му се подвиваха. Седем метра... Пригответи се да поеме куршума... три метра... Блъсна вратата и приклепна в плевнята, след миг от вратата се посипаха

трески. Остави Алекс зад балите сено и си пое дъх. Кокошките закудкудякаха и се разлетяха наоколо сред вихър от пера. Конете затропаха с копита, запръхтяха уплашено.

Дженкинс огледа блузата на Алекс. Петната от вино не позволяваха да види дали е ранена, но десният ѝ ръкав беше разкъсан.

— Можеш ли да ме стиснеш през кръста?

— Какво?

— Можеш ли да се държиш за мен?

— Мисля, че да. Защо?

Той се усмихна:

— Предполагам, не си гледала Джон Уейн в „Истински кураж“.

— Не. Дано да свършва по-добре от „Бъч и Сънданс“.

Той грабна едно въже от стената, направи примка и отвори вратата на едно отделение в конюшната. Белият кон изцвили и се изправи на задните си крака. Дженкинс надяна примката на врата му, после успя да му нахлузи оглавника. Закачи поводите и юздите. Това би трябвало да свърши работа.

Алекс се изправи, притискаше ръката си. Дженкинс изведе коня от отделението за нощуване и започна да го води в кръг, за да се успокои. Стъпи на стремето и го възседна. Объркано и подплашено, животното започна да рита, тръскаше глава, но той го притисна с все сила с краката си и продължи да го разиграва в кръг, приведен, за да не се удари в гредите на тавана.

— Качвай се.

Алекс стъпи на стремето и той я издърпа зад себе си.

— Какво става накрая? — попита тя.

— Моля?

— Какво става в „Истински кураж“?

— Само се наведи и се дръж.

— Знаех си, че не е нещо приятно.

Той захапа юздата, взе своя пистолет в едната ръка, нейния — в другата, после пришпори коня към вратата.

25.

Върху главата на Слоун се посипа пръст, влезе под яката на ризата му. Той притисна брадичката до гърдите си, затвори очи и изчака малката лавина да премине. Държеше се за скалите на четирипет метра под ръба. Нападателят обикаляше отгоре.

Морските вълни бяха изяли скалите като гигантски челюсти и горната част висеше като порутен балкон. Това и гъстата мъгла позволиха на Слоун да се скрие. Дори нападателят да легне и да погледне през ръба, нямаше да го види. Който и да беше, трябваше да се примири с мисълта, че Слоун се е хвърлил в ледените води на Тихия океан или е избягал в мрака. Най-важният въпрос бе колко време ще стои. Слоун не можеше да виси вечно. Силна болка пронизваше глезена му, а мускулите на ръцете и краката му вече не бяха в тази форма, както когато се катереше редовно, и започваха да треперят — първия признак на умора. Опасността да падне бе голяма. Опитваше да разпределя тежестта и натоварването равномерно, да има винаги три опорни точки на скалата. Капчици пот и кондензирана вода от влажния въздух се стичаха в очите му и му щипеха.

Отгоре падна още пръст.

Дори ръцете и краката му да издържат, нямаше гаранция, че скалата няма да се отрони. Цепнатините, в които се беше хванал, бяха крехки като тебешир. При постоянното блъскане на вълните в пясъчника понякога се получаваха спонтанни срутвания. След зимните бури по телевизията редовно показваха кадри от цели дворове, потънали в океана за секунди.

Слоун броеше на ум — стар трик за запазване на съсредоточението. Когато достигна до седем минути, осъзна, че не може да чака повече, ако искаше да има сили пак да се покатери на брега. В мрака и силния вятър, с изкълчен глезен и премръзнал — щеше да му е много трудно. Проверяваше всяка издатина, преди да ѝ се довери и да пренесе цялата си тежест на нея. Предвид последиците, които можеше да има от евентуална грешка, не трябваше да бърза.

Хвана се за един клон, напипа издатина с крака си, пробва я и се изправи. Издатината се откърти и краката му увиснаха. Той отчаяно ги размахва, докато намери ново закрепване. Спря да се успокои. Сърцето му щеше да се пръсне. Под него ритмичното съскане на океана звучеше като дишане на астматик.

Слоун прехвърли тежестта си, намери нова издатина и се повдигна. Глезенът му пулсираше, но той се опитваше да не мисли за това, да се съсредоточи като шахматист в следващите две-три движения. И дума не можеше да става за връщане надолу.

След двайсет минути достигна ръба. Ако не беше преценил правилно и нападателят го чакаше, щеше да е мъртъв. Спря и посегна нагоре. Очакваше някой да го настъпи по пръстите и да го изрита надолу в мъглата и пяната. Не се случи. Слоун се надигна и се прехвърли през ръба, не смееше да се изправи. Огледа се в мрака и мъглата за нещо подозрително. След като не видя нищо, се понадигна и докуцука до блока. Влезе под навеса за коли с изглед към паркинга.

Микробусът го нямаше.

Сети се за Мелда.

Защо я нямаше в апартамента ѝ? Ако се е върнала от бингото и е намерила жилището си разбито, тя би отишла само при един човек.

При Слоун.

А нападателят беше в апартамента му.

Той се хвана за парапета и като го използваше за опора, се изкачи по стълбите. Вратата на апартамента му все още бе отворена.

— Мелда?

Чугуненият ѝ тиган беше на плота в кухнята.

— Мелда?

Нямаше я в кухнята и хола. Препъвайки се в разхвърляни предмети, Слоун влезе в спалнята и светна лампата. Пред затворената врата на банята видя обувка. Бяла, с мека подметка. Обувката на Мелда.

— Мелда?

Слоун никога не затваряше вратата на банята. Бученето на океана и пулсът му закънтяха в ушите му. Той посегна към дръжката на вратата. Ако има Бог, нека стаята да е празна. Натисна дръжката и отвори вратата. На пода падна светъл лъч от спалнята, разшири се като сянка на слънчев часовник, следяща хода на слънцето, и спря върху

тялото в порцелановата вана. Сцената бе невероятно спокойна. Слоун натисна ключа и лампата освети неописуем ужас. Мелда лежеше в езеро от кръв, главата ѝ бе извита назад, на гърлото ѝ зееше дупка.

Слоун се почувства като залепнал за пода. Започна да кърши ръце от гняв, отчаяние и объркване.

— Не — проплака тихо. Сетне от гърлото му се изтръгна сподавен вик: — Неее!

Олюля се, коленичи, пропълзя до нея, притисна я до гърдите си.

„Не. Не. Не.“

— Дишай — замоли я. — Дишай!

„Моля те, дишай. Моля те. Дишай!“

Положи я на пода, облегна главата ѝ, допря устни до нейните, започна да издишва в устата ѝ и да натиска гърдите ѝ, загубил разсъдъка си, неспособен да мисли.

— Едно, две, три, четири, пет.

„Едно издишване, пет натискания.“

Въздухът излизаше през врата ѝ като от спукана гума.

— Три, четири, пет.

„Не, Боже, не...“

Пак. Издишване.

— Три, четири, пет.

Пак. И пак. Погледът му се размаза, пред очите му святкаха искри.

— Две, три, четири...

Гласът му отслабна.

Обгърна го мрак, той потъна, сякаш имаше тежести на краката. Светлината избледня. Болка прониза челото и слепоочията му, повлече го безжалостно още по-надълбоко в мрака, сам. Единственият звук бе гласът му, отслабващ като касетофон с изтощени батерии.

— Едно... две... три...

Накрая и той заглъхна. Слоун изгуби съзнание.

26.

В желанието си да накаже онези, които са убили кучетата му, се осмели да подкара коня в галоп по тясната пътека и, сеейки куршуми като Джон Уейн в ролята на Рустър Когбърн, да изскочи в полето, както в кулминацията на „Истински кураж“. Но това не беше филм, а в реалния живот добрите понякога умират. Дженкинс изкара коня от плевнята и го пришпори по пътеката още по-навътре в гората, като предпазваше лицето си с ръце от клоните. Чувстваше главата на Алекс Харт, притисната до гърба му. Тя го стискаше силно през кръста. Пътеката излизаше на шосето. Той спря за момент в гората и огледа пътя. Надяваше се нападателите да не са предвидили тази възможност за бягство. Отново пришпори коня, прекосиха асфалта и навлязоха в гората от другата страна.

След десетминутно препускане конят се запъхтя, дъхът му излизаше като бели облачета в мрака. Дженкинс го накара да поспре, докато преминаваха през една рекичка, вливаща се в протока на километър и половина по-надолу. Изкачиха се по стръмен хълм и от върха погледнаха надолу към бараката сред гъстите ели. Дженкинс слезе, завърза животното за едно дърво и внимателно свали Алекс на земята. Подпря я на един ствол и скъса ръкава ѝ, за да види раната.

Имаше късмет. Рикошираният куршум само бе одраскал ръката ѝ. Щеше да ѝ остане белег, но нямаше нищо сериозно. Раната вече бе хванала коричка.

Дженкинс откъсна със зъби ивица плат.

— Трябва да те заведа на лекар — каза през зъби.

— С коня ли ще влезеш в болницата?

Той откъсна още една ивица и я уви около ръката ѝ.

— Тази работа не те засяга, Алекс.

— Вече ме засяга.

Той върза плата и откъсна нова ивица.

— Имаш само драскотина. Като малка, когато падаше от колелото, получаваше по-сериозни рани и с повече кръв.

Тя го избута и се изправи.

— Вече не карам колело. Не съм малка, Чарли. Можеш да ме оставиш сама да се грижа за себе си.

Твърдоглава като баща си. Дженкинс се изправи.

— Ако започнеш така да се вживяваш, Алекс, някой ден ще те убият.

— А ти защо се вживяваш?

Той се обърна, погледна към фермата. Отдалеч приличаше на обикновен лагерен огън.

— Убиха кучетата ми — каза, сякаш едва сега го осъзнаваше. — Исках да се оттегля. Съсипаха кариерата, живота ми, но бях решил да се оттегля. — Обърна се към нея, гласът му бе напрегнат. — Как да не се вживявам?

— Сега и двамата сме замесени в тази каша, не можем да се откажем. Трябва да внимаваме.

Поседяха мълчаливо, заслушани в ромона на реката и воя на вятъра в клоните.

— Какво си спомни, Чарли? Къде се пренесе, когато бяхме през гората? Изглеждаше, сякаш си на милион километри отгук.

Той не отговори.

— Нарече ме Джо.

През първите няколко години образът на жената го навестяваше всяка нощ. „Джак Даниелс“ и „Садърн Комфърт“ му помагаша да преживява дните. Ако се напиеше достатъчно, можеше да проспие нощта, но спомените за случилото се, за онова, в което бе участвал, бяха постоянно с него, непоклатими като Маунт Рейниър на хоризонта — заспал, но готов да изригне във всеки един момент. Когато алкохолът вече не му помагаше да забрави, той се отказа, изведнъж. Не се нуждаеше от съвети и терапия. Не се нуждаеше от психоанализа. Той не беше алкохолик. Просто бе човек, който се опитва да забрави един кошмар. Дори не се наложи да излее уискито в канала, за да не се изкушава. Бутилката просто стоеше недокосната в шкафа. До тази вечер.

— Какво има в папката, Чарли?

Той я погледна, после — огньовете в долината под тях.

— Лоши спомени, Алекс. Много спомени.

27.

Заслепи го ярка светлина, вратата се разлетя на трески, стаята се разтресе. Взривът го събори от леглото като моряк, изпаднал през борда в буря. Той отчаяно сграбчи завивките и ги повлече със себе си, тялото му пропадна между стената и масивната дървена рамка. Не можеше да помръдне. Дим изпълни дробовите му, щипеше очите му, замъгли зрението му. След гърма не чуваше нищо освен пищенето в ушите си.

Подът пак се разтресе, след миг в стаята нахълтаха хора.

Тя падна на пода с лице точно срещу неговото. Върху голата пръст плисна кръв. Пред безпомощния му поглед тя отчаяно се опитваше да отблъсне ръцете, посягащи към нея, сякаш се бранеше от разгневени пчели. Накрая болката и инстинктът за самосъхранение я принудиха да се свие на кълбо. Когато ударите понамаляха, жената застана на колене, задъхваше се, цялата трепереше. От ъгълчето на устата и едната ѝ ноздра течеше кръв. Тя вдигна глава, погледна изправените над нея мъже и се изплю в краката им.

Боят се възобнови. Разкъсаха дрехите ѝ, принудиха я да легне по гръб, гола и беззащитна. Един след друг я изнасилваха, докато престана да се съпротивлява. Покрита с ръкавица ръка я вдигна за косата от пода, тялото ѝ увисна безжизнено като парцалена кукла, дясното ѝ око бе подутото и затворено, устните ѝ — сцепени. Лявото ѝ око го фиксира за миг под леглото.

Острието проблесна на лунната светлина, преди да прореже мрака като сърп житни снопове.

* * *

— Не!

Този път не чу ехо. Нямаше призрачен писък. Слоун се опита да седне, нещо притискаше гърдите му, той осъзна, че не може да помръдне ръцете и краката си. Ярка светлина го заслепи. Обхвана го паника, някой извика името му.

— Господин Слоун. Господин Слоун, чувате ли ме?

Светлината отслабна, пред очите му затанцуваха бели и черни петна, размазани сенки. Някой стоеше над него и му говореше.

— Господин Слоун?

Успя да фокусира. Над него стоеше наведена непозната жена. Лицето ѝ бе кръгло и плоско като ядосана риба таралеж. Очите ѝ зад очила с дебели стъкла и пластмасови рамки изглеждаха странно осмоъгълни и по-големи за лицето ѝ.

— Господин Слоун?

Стаята му беше непозната, цялата в яркочерно, освен едно бежово перде, закриващо прозореца. В ъгъла имаше празен стол с цвѳета на завесата. Погледна към гърдите си и видя, че са стегнати с червен гумен ремък. По подобен начин бяха вързани и китките му. Макар че не виждаше глезените под тънкия бял чаршаф, от натиска предположи, че и те за вързани. От прозрачна найлонова торбичка на метален статив се проточваше маркуче, завършващо с игла, забодена в дясната му ръка.

Това не беше неговият апартамент... не беше неговата стая.

— Добре ли сте?

Беше друг глас, мъжки. Слоун завъртя главата си. Образите пред очите му се размазаха, сякаш гледаше наложени една върху друга снимки. След няколко секунди успя да фокусира вратата, при която стоеше някакъв чернокож. Обръснатото му теме лъщеше. Носеше вратовръзка и сив костюм.

— Стори ми се, че чух викове.

Жената се приближи към него.

— Всичко е наред, детективе. Моля, изчакайте вѳн.

— Дойде ли в съзнание?

— Трябва да го прегледам. Ще ви уведомя, когато сметна, че е в състояние да говори.

— Изглежда ми в съзнание.

— Детектив Гордън, това ще преценя аз.

Чернокожият сви рамене и излезе.

— Ще изпия още едно кафе — измърмори и затвори вратата.
Жената се върна при леглото.

— Господин Слоун? Чувате ли ме?

Слоун кимна. Образът ѝ затрептя, той затвори очи и пак ги отвори.

— Проблеми със зрението ли имате?

— Виждам размазано.

— Аз съм доктор Бренда Найт. Знаете ли къде сте?

Той поклати глава и всичко се разлюля като образ на телевизор с развалена вертикална настройка.

— В болница сте.

Това обясняваше бедното обзавеждане на стаята, но обстановката все още му изглеждаше неестествено като в лоша екранизация по „Алиса в страната на чудесата“.

— Как...

Гърлото му бе сухо като шкурка. Доктор Найт взе пластмасова чашка от шкафчето до леглото и поднесе сламка към устата му. Топлата вода изгори гърлото му. Той присви очи и лекарката извади сламката от устата му. Отпусна глава на възглавницата.

— Какво е станало с мен? Как се озовах тук?

Думите сякаш пронизаха ушите му.

— Снощи ви докараха с линейка.

— Снощи?

— Вече е сутрин, господин Слоун.

Той пак погледна бежовото перде и осъзна, че бледата светлина е от слънцето. Сутрин. Последното, което си спомняше, бе как с Тина стояха на улицата и чакаха таксито ѝ.

— Катастрофирал ли съм? Какво е станало? Защо съм вързан?

Лекарката извади от джоба си офталмоскоп, включи го, вдигна един от клепачите на Слоун и нещо заговори. Лъчът сякаш прониза черепа му. Той се намръщи и дръпна главата си. Тя изключи уреда, прибра го в джоба си и скръсти ръце, сякаш гледаше сложна сюрреалистична картина.

— Спомняте ли си нещо от снощи, господин Слоун?

— Не съвсем.

— Разкажете ми какво си спомняте.

Той се втренчи в отсрещната стена, главата му беше празна. Понечи да каже: „нищо“, но пред очите му започнаха да преминават образи, отначало бавно, после — по-бързо. Видя снимката във вестника. Джо Браник. Тина му подаде розовото листче; името бе надраскано на ръка. Джо Браник. Пощенската кутия, отворената метална вратичка. Бъркотията в апартамента му. Мъжът, който излезе в коридора и се обърна към него. Пистолета. Бягството. Препъването в тунелите, падането от скалите. Сипещата се пръст.

Мелда. Спомни си, че нещо се е случило с Мелда. Апартаментът му. Тиганът на Мелда. Обувката ѝ пред... вратата на банята.

Мелда.

— О, не.

Той затвори очи.

— Господин Слоун?

Мъжът държеше жената за косата, от носа и устата ѝ течеше кръв.

— Господин Слоун?

Острието проблесна.

— Господин Слоун... Господин Слоун!

Някаква тежест затисна гърдите му, изкара му въздуха. Причерня му. Гласът заглъхна. Светлината гаснеше.

— Господин Слоун... господин...

Той отново потъна в мрак. Видя жената, вече просната в локва кръв. Беше млада. Косата ѝ, буйна и кестенява, закриваше част от лицето ѝ. Той коленичи и дръпна един кичур от бузите ѝ. Не беше Мелда. Не беше Емили Скот. Остра болка прониза гърдите му, обхвана цялото му тяло.

„Дишай. Моля те, дишай.“

Краката ѝ бяха свити под тялото. Главата ѝ — извита неестествено над рамото. На гърлото ѝ зееше рана. Той я притисна към себе си. Заплака и сълзите му потекоха по бузите. Той беше виновен. Той.

Почувства, че вече не е сам и погледна нагоре. Над него стояха двама мъже: чернокож — невероятно висок и едър, какъвто досега не беше виждал — и бял — с мокра коса и лице, задъхан, но не като човек, който е тичал за здраве. Задъхваше се от гняв, опитваше се да

потисне емоциите си. Слоун погледна лицето му и макар че беше изкривено от скръб, в него имаше нещо познато.

Почувства, че отново потъва, видя двамата мъже и себе си, сякаш летеше над тях, сякаш изплуваше на повърхността като водолаз, който е освободил баласта си, борец се срещу изтласкващата сила на водата, неспособен да се задържи на дъното. Тъмните дълбини отново го изплюха в бледата светлина. Гласът отново се чу.

— Господин Слоун?

Той изскочи над повърхността, задъхан, не можеше да си поеме въздух, сърцето му биеше силно.

— Господин Слоун? Чувате ли ме?

Искаше да затвори очи, пак да се гмурне, да види двамата мъже, но не можеше.

— Господин Слоун?

Сетне, внезапно — както Слоун бе потънал в непознатите дълбини — мъжът, когото бе видял на дъното и който му изглеждаше някак познат, също изплува в реалността и му донесе удивително прозрение.

28.

Шосе 5, Браунсвил, Орегон

Остра болка прониза гръбнака му от врата до плешките. След шест часа шофиране Дженкинс се чувстваше като смачкан. Кръстът го болеше. Лявото му коляно пукаше, когато го свиеше — артрит от злополука, която дори не си спомняше. Младолик като майка си и с тяло, което все още изглеждаше пращящо от здраве, понякога Дженкинс забравяше, че е на петдесет и две. Когато се погледнеше в огледалото, лицето му го изненадваше; все още се чувстваше на трийсет — освен в такива моменти.

През първите два часа той постоянно поглеждаше в огледалото, но по пътя имаше малко коли; щеше да забележи, ако някой ги следеше. Не виждаше нищо подозрително. Алекс спеше. Коженото яке ѝ служеше за възглавница, опряно на стъклото на дясната седалка. Тялото ѝ потрепваше от обезболяващото — два мотрина, които бе изпила с две бири. Ръката ѝ сигурно се беше подула.

Дженкинс караше през Орегон по пустото шосе 5. Напред хоризонтът постепенно се обагри в червено от настъпващата зора като от далечен горски пожар. Кафеникавата пръст наоколо изглеждаше оранжева, осеяните с ледници планини блестяха като огромни клади. Това го накара да се замисли за дома и за Лу и Арнолд.

Бяха изчакали, докато пожарът угасне. Някой от съседите бе видял огъня и извикал пожарникарите. Близко три часа им бяха нужни да го изгасят. Алекс се опита да убеди Дженкинс да не се връща във фермата, но той не можеше да остави кучетата си на койотите и другите диви животни. Погреба ги при реката. Това му се стори най-подходящото място — те обичаха да тичат във водата — но нямаше достатъчно време да разчисти добре гробовете им от клонки и треви и това още го безпокоеше. Нямаше време и да ги оплаква. Взе шепя пръст и се опита да си спомни една молитва, която просто му се беше набила в главата от неделните литургии в баптистката църква.

— От пепел сте дошли. Пепел станете — изрече и пръсна пръстта по вятъра. — Пепел при пепелта и пръст при пръстта.

Поне това им дължеше. Те заслужаваха повече. Ако някой ден се върне, щеше да натрупа камъни на онова място, да посади дърво или рододендрон, нещо живо, което да напомня за тях. Тези мисли го изпълниха с огромна скръб. Представи си ги как безгрижно тичат към убиеца си, как махат с опашки, без да подозират на какви зверства са способни хората. Чарлз Дженкинс знаеше. Лично беше видял тази жестокост и трийсет години не можеха да заличат спомена.

* * *

Синята мушама го спарваше, фланелката бе залепнала за кожата му като целофан. Той избърса потта и кондензираната вода, стичащи се в очите му. Призори през гъстите корони на дърветата, оплетени с лиани, се процеждаше слънчева светлина. Цареше почти абсолютно спокойствие.

Неестествено спокойствие.

Тревожна тишина, джунглата бе притихнала, сякаш хищник е прогонил или убил всичко живо.

Той разбута гъстите листа и видя полянка — и ужасна гледка, на каквато бе ставал свидетел само веднъж, във Виетнам.

Облак от дим и сажди висеше във влажния застоял въздух, въглените още пушеха. Гърлото му се сви от сладникавата миризма, която се надяваше никога повече да не подуши. Малки огньове показваха местата, на които са били колибите, от време на време някой пламък изскачаше от отломките, пращеше и съскаше като ядосана змия, смутена в съня си — единственият шум под гъстите клони. Дори животните като че ли бяха в траур.

Коленете на Дженкинс се подкосиха от изтощение и скръб, повдигаше му се от ярост. Зад него се чу шумолене, стъпки, тежкото дишане на другаря му, който едва смогваше да го настигне. Джо Браник излезе от храсталака и се закова на едно място, сякаш пред него зейна пропаст. Каквото и да е смятал да каже, думите спряха в гърлото му. Зинал от потрес, Браник се втренчи в разхвърляните трупове — пред вече несъществуващите колиби и по пътеките и

възвишенията, до които селяните са се опитвали да се доберат с напразната надежда, че ще се измъкнат. Бяха ги догонили и застреляли като животни. Истинско клане. Мъже и жени.

Деца.

Дженкинс се преве на две и повърна — жълта каша, която скоро свърши, но той продължи да хълца. Седна, избърса устата си, изплю се, киселият стомашен сок изгаряше гърлото му.

— Първо са убили мъжете — прошепна. — Целили са се в гърдите и главите. Без милост. Пуснали са ги да бягат и са ги използвали като мишени.

— Божичко! — прошепна Браник и се прекръсти.

Дженкинс се изправи и навлезе сред трупове.

— Вързали са жените, едни са изтезавали, други са изнасилили. Убили са някои, докато още са стискали децата си.

Бавно започна да му се изяснява. Децата, все още притиснати до майките си, бяха все момичета.

— Отделили са момчетата.

Дженкинс се обърна и бързо закрачи към другия край на селцето; Браник го последва.

Една колиба до голямата плоска скала бе силно обгорена, но някак си още се крепеше, запазена може би от дъжда и високата влажност или от други сили, за които не искаше да мисли. Вратата беше взривена, но не защото е била препятствие — един ритник би бил достатъчен — а за да се създаде паника и объркване.

Дженкинс прилекна и влезе в единствената стая. На земята лежеше само един труп и въпреки клането навън видът на тази жена, пребита и обезобразена, сама, отделена от другите, още повече го ужаси и възмути.

Потвърждението на онова, което вече подозираше, го накара да стисне юмруци. Гневът се надигна в гърлото му, задави го, изпълни го с чувство за вина, което подкоси краката му.

— Чарли. Хайде. Хайде!

Джо Браник стоеше до него и го дърпаше към вратата.

— Мамка им, Джо! Мамичката им мръсна!

* * *

Алекс се размърда и присви очи, но не се събуди.

Дженкинс я погледна на бледата светлина от таблото, отново се запита защо Джо е изложил на опасност дъщерята на Робърт Харт. Тя му каза, че издирвали водачите на десните партизански групировки, които биха могли да попречат на отварянето на мексиканския нефтен пазар за чужди фирми. Дори така да е било, това едва ли беше причината за смъртта на Джо. Джо бе изпратил отговора на този въпрос с папката.

Беше мъртъв заради Дейвид Алън Слоун.

29.

Университетска болница, Сан Франциско

Доктор Бренда Найт свали ремъците, които стягаха гърдите и глезените на Слоун, но не и онези, които държаха китките му на петнайсет сантиметра от края на леглото. Болничните правила не разрешавали, освен ако не го заключат в самостоятелна стая, което със сигурност щяло да му е по-неприятно. Слоун знаеше, че Найт не е взела това решение само заради правилата. Тя го мислеше за луд или за престъпник. Предвид полицая, който още стоеше пред стаята му и чакаше да го разпита, беше логично. Той не можеше да мисли за друго освен за Мелда, все си представяше как я притиска до себе си. Обхващаше го мъка. После го изпълваше ярост.

Кой може да направи такова нещо? Да убие тази мила старица?

Ами кошмарът? Дали беше само сън, или нещо повече, някакво предчувствие? Нима е сънувал смъртта на Мелда? Да я е предвидил по някакъв начин? Имаше ли нещо общо със силата, която изпитваше в съдебната зала?

Сам в болничната стая, Слоун чувстваше същата вина — че някак си е отговорен. Мисълта го сковаваше, правеше го безчувствен. След това си спомняше убиеца ѝ и кипваше от гняв.

Въпреки нежеланието ѝ да позволи на полицията да го разпита, доктор Найт проявяваше изключителен интерес към жизнените му процеси и от въпросите ѝ Слоун усещаше, че в него има нещо уникално, което я е заинтригувало. Тя му каза, че полицаите са го намерили в апартамента му, прегърнал Мелда и стенещ от болка. Когато се приближили, Слоун не се подчинил на командите им. Опитали се да го отделят от трупа, но той започнал да се съпротивлява. Внезапно потреперил и изгубил съзнание. След като не успели да го свестят, полицаите го закарали в болницата. Дежурният лекар го прегледал и не открил никакви физически травми, но не могъл да го свести. Обадил се на Найт у дома ѝ и тя го приела в отделението си. Бяха го поставили в самостоятелна стая.

Найт му инжектира два милилитра атаван и му каза, че това ще го отпусне. От лекарството сетивата му се притъпиха. Едва можеше да вдигне главата си от възглавницата. Усещаше иглички по ръцете и краката си, сякаш лежеше в твърде гореща вана. Затвори очи и видя лицето на човека, който бе изплувал от дълбините на паметта му. Беше млад, с остри черти, все още незаличени от възрастта, но лицето бе същото като във вестника.

Джо Браник.

Някога някъде се бяха срещали и това означаваше, че жената, чиято смърт преживяваше всяка божа сутрин, не е нито видение, нито сън. Тя бе реалност и Джо Браник, съветникът в Белия дом, е бил там. Браник беше оставил на Слоун съобщение в деня, когато някой бе разбил кутията и апартамента му, и според статията във вестника само няколко часа по-късно полицията открила Браник мъртъв в Западна Вирджиния, привидно самоубийство. Ако е имало някакво съмнение, че тези събития са свързани, то изчезна с повторното посещение на мнимия телефонен техник. Не можеше да има друга причина да претърсва апартамента на Мелда, освен за да търси писмата на Слоун. Той пак си представи оранжевия плик с написан на ръка адрес. Джо Браник се беше опитал да му се обади. Нищо чудно да му е изпратил и пакета.

Слоун се почувства изтощен, успокоителното го приспиваше. Неизвестно защо си представи пате, жълто пластмасово пате, плуващо в езерце — детска играчка за вана. Продължи да се унася, клепачите му натежаха... заспало пате... лесен дивеч.

Убиецът не продължи по стълбите към микробуса си. Не бързаше да избяга. Слезе на етажата след Слоун.

Беше дошъл да го убие.

Слоун отвори очи. Предчувствието, което бе изпитал в планината — че някой го следи, дебне — пак го изпълни. Убиецът можеше да продължи надолу и да избяга. Но вместо това подгони Слоун.

Пак щеше да се върне.

Слоун погледна червените ремъци на китките си.

Лесна плячка.

30.

Шосе 5, Дънсмюр, Калифорния

Алекс седна на яркочервения пластмасов стол в сепарето в дъното на закусвалнята. Бяха пресекли щатите Вашингтон и Орегон, без да спират. След девет часа Дженкинс реши, че е време да задоволят естествените си нужди и спря на едно крайпътно заведение, което изглеждаше като оазис сред пустинята. Няколко минути след пладне външната температура надвишаваше трийсет и пет градуса. Свикнал с умерения климат на север, където температурата рядко достигаше двайсет и пет градуса, Дженкинс се чувстваше като в пещ.

— Боли ли? — попита той.

Алекс опипа ръката си.

— Рамото ми е добре. Главата ми се пръска. Чувствам се като след препиване. Откъде изкопа това лекарство?

— Дядо ми казваше, че всички болестки са от нередовно пиене.

— Чувствам се като ударена с мокър парцал. — Тя въздъхна и тръсна глава; посочи ръката му. — Артрит ли имаш?

Той свиваше пръсти, за да разкърши ставите си. След работа в градината го болеше по-силно.

— Просто ми изтръпна ръката.

Той събра ръцете си в скута. Засрами се, защото смяташе артрит за старческа болест.

— Баща ми правеше същото — отбеляза тя и се усмихна.

Млада жена с униформа на розови и бели ивици остави на масата две кока-коли в старомодни чаши и две сламки с леко скъсани хартиени опаковки. Дженкинс си поръча сандвич; Харт — салата. Той отпи направо от чашата, без да използва сламката. Кока-колата — рядко изключение от обичайното му меню, беше сладка като кленов сироп, но сега той се нуждаеше не само от захар, а и от кофеин. Завъртя глава, за да разкърши врата си и се загледа към един младеж с дебели камуфлажни дрехи, който стопираше на пътя — още един

призрак от шейсетте, десетилетието, което като че ли не искаше да го остави на спокойствие.

— Виетнам — измърмори сам на себе си.

— Виетнам ли?

Той пак се обърна към Алекс. Беше вързала косата си и сега извивката на врата ѝ се очертаваше добре. Смучеше със сламката. Приличаше на момиченце.

— Едно конфликтче в Югоизточна Азия, малко преди да се родиш.

Тя се усмихна снизходително.

— Просто си мислех, че не ми е било толкова горещо от Виетнам насам.

— Не изглеждаш толкова стар.

— Благодаря.

Тя му намигна.

— Къде те мобилизираха?

— Бях доброволец. Стори ми се най-правилното решение по онова време, да се бия за страната си. Твърде много от приятелите ми нямаха тази възможност. Бях на осемнайсет, когато слязох от самолета в Да На, и старец, когато стъпих на американска земя тринайсет месеца по-късно. Последните два дни бяха най-ужасните в живота ми. Бях сигурен, че ще умра. След трийсет и осем часа пътуване със самолет и кола се прибрах при родителите си в Ню Джърси и веднага заспах на дивана им с цигара в уста, едва не се подпалих.

— Как постъпи в Управлението?

Той постави ръце на масата, заигра се с обвивката от сламката, смачка я на топче.

— Два месеца след като се прибрах у дома, хората по улицата и в магазина все още ме гледаха странно. Хората, които съм познавал цял живот, изведнъж ме виждаха в по-различен начин, и аз тях. Нещата не бяха същите и никога нямаше да бъдат. Не се вписвах в обстановката и те не ме искаха; сякаш им напомнях, че млади момчета, добри момчета, са отивали да умират там, а те са си живели живота и не им е дремело. Един ден дойдоха двама души и ме попитаха дали искам да работя за държавата. Явно нямаха предвид френския чуждестранен легион. Тъй като бях безработен и няхах планове, си казах: „Какво пък?“. Трябваше по някакъв начин да се махна оттам.

— Вербували са те?

— Вече ме бяха проверили отвсякъде.

— Преди да приемеш? Защо?

— Бързаха и търсеха някой с добър испански и тактическа подготовка.

Тя кимна:

— *Yo hablo espanol.*^[1]

— Вече не толкова добре.

— Така ли се озова в Мексико?

— Беше първата ми мисия зад граница.

— Там ли се запозна с Джо?

— Да. — Дженкинс се обърна и се загледа в стопаджията, който още махаше на колите сред трептящия от жегата въздух. — Там се запознах с Джо.

Тя се замисли за момент, след което попита:

— Защо в Мексико?

— По ирония, заради събитията в Близкия изток. Точно когато саудитците осъзнаха, че нефтът не им носи само печалби от милиарди долари, а и влияние на световната политическа сцена. Кралското семейство започна да отправя не много завоалирани заплахи, че ако Съединените щати не оттеглят подкрепата си за Израел, Саудитска Арабия ще национализира петролните си залежи като Мексико. Тези приказки разтревожиха много богати индустриалци и тъй като те са основният фактор за издигането на президенти, започнаха да се случват разни неща. Никсън пробва с твърдия подход и каза на арабите да си ядат пясъка. Отговорът бе покачване цената на суровия петрол със седемдесет процента. След като това не постигна ефект, те наредиха на „Арамко“ да прекъсне доставките на петрол за американската армия. Студената война бе във връхната си точка, Съветският съюз подкрепяше палестинците и искаше да стъпи в региона. Трябваше да дадем отговор, който да вразуми саудитците.

— Трябвало е да влезем в позиция да се пазарим — досети се тя и отпи глътка кока-кола. — Да намерим алтернативен източник на нефт.

— Точно така. Предположихме, че кралското семейство ще предпочете да трупа богатство, вместо да поддържа арабската кауза.

— Тогава Мексико е започнало да открива богати залежи на нефт и природен газ под тучните савани в щата Табаско и в залива Кампече.

— Много добре. По първоначални преценки залежите са над шейсет милиарда барела, може би около сто милиарда.

— Отговорът на молитвите на Никсън.

— Това трябваше да разберем. Петролът го имаше. Въпросът бе дали ще намерим технология да го добиваме и дали мексиканците ще ни позволят. Необходимостта ражда изобретения, затова предположихме, че техническата страна не е проблем.

— Трябвало е да се намери начин да убедим Мексико пак да отвори петролния си пазар за чужди фирми.

— От учебниците по история може би си спомняш, че точно през този период Мексико имаше сериозни проблеми. Студентските и работнически вълнения ставаха все по-чести и жестоки. Имаше сведения, че комунистически агенти от Куба и СССР се опитват да превърнат страната във втори Виетнам. Да воюваш в Югоизточна Азия е едно, Алекс, съвсем друго е сраженията да са ти в задния двор.

— С Джо е трябвало да определите колко сериозна е опасността — досети се тя. — Наблюдавали сте тези групировки и е трябвало да прецените коя от тях може да причини граждански вълнения, ако САЩ и Мексико започнат сериозни преговори.

— Работата ни бе да поддържахме статуквото, в случай че арабите не се огънат.

— Историята се повтаря.

— Винаги става така. — Той се облегна назад. — Затова трябва да знам върху какво сте работили с Джо, Алекс. Трябва да видим дали има връзка със събитията по онова време.

Тя си пое въздух и заговори:

— Работехме с мексиканското разузнаване за откриване на организации, революционни групи, които могат да попречат на сегашните преговори. Джо ме помоли да му помагам. Каза, че е позабравил испански след трийсет години и има нужда от преводач.

Дженкинс се изсмя:

— Джо не е бил позабравил испански. Никога не го е говорил. Кажи ми, сред организациите, които наблюдавахте, беше ли Мексиканският фронт за освобождение.

Тя се намръщи:

— Какво става, Чарли?

— Тази организация ли наблюдаваше Браник?

— Да.

— Какво откри?

— Знаеш какво е открил. МФО не би трябвало да съществува. Никой не е чувал за него от трийсет години, от времето, когато вие с Джо сте били там.

Тя въпросително вдигна вежди.

Дженкинс заговори, като внимателно избираше думите:

— Организациите изчезват, но не и идеологията им, Алекс. Други групировки се възраждат от пепелта им. Наблюдаваме го при ислямските екстремисти в Близкия изток. Наричат се другояче, но целите им са същите: искат да унищожат западната цивилизация.

Тя кимна:

— Има слухове, че Националната партия на труда има историческа връзка с МФО.

Доколкото познаваше историята на Мексико, той вече се беше досетил за това. Националната партия на труда бе партията на Алберто Кастанеда — единствената политическа сила за осемдесет години, успяла да се пребори с корупцията в машината на властта и да надвие старата управляваща партия на избори. Кастанеда наричаше себе си „ел дестападо“, откритият, защото бе излязъл открито на политическата сцена. Основната му подкрепа идваше от коренното население на страната и бедните класи. Обикновено тази прослойка на мексиканското общество рядко гласуваше. Този път бе отишла при урните. Към същите хора се беше обърнал и МФО през седемдесетте години, когато предизвика сериозни безредици, особено в южните райони.

— Водачът на МФО бе известен като „ел Профета“ — каза Дженкинс.

— Пророкът.

— Проповядваше предимно пред долната и средната класа, че Мексико няма да се освободи, докато водачите на страната са под чуждо влияние. Твърдеше, че само той е способен да измъкне Мексико от многовековното робуване на външни сили, най-вече на Съединените щати. Отначало никой в официалната власт не му обръщаше внимание, но когато МФО започна да убива висши държавни служители и крупни

земевладелци за измяна, правителството се стресна. Народът, особено в селските райони на Южно Мексико, стана по-смел и организиран. Някой бе дал на хората надежда за промяна. Правителството използва всички средства да го озапти.

— Кой беше този човек?

Дженкинс поклати глава.

— Не го ли заловихте?

— Не. Макар че използваха най-ефикасните техники за разпит, не можаха да разберат кой е. Ние също не успяхме.

— Какво е станало с него?

— Преди са се появиш ти, мислех, че е мъртъв.

[1] Говоря испански (исп.). — Б.пр. ↑

31.

Университетска болница, Сан Франциско

Въпреки молбите на Слоун доктор Найт не му позволи да говори с полицията. Каза му, че не е препоръчително при сегашното му състояние. Когато той поиска да го изпишат, лекарката му цитира закона, нарече случая му „класически петдесет и четири петдесет“ и му каза, че може да го задържи за неограничено време. Нямахме смисъл да спори с нея, а като се ядосаше, просто му увеличаваха успокоителните. Слоун и без това трудно се съсредоточаваше, затова реши да кротува.

Доктор Найт затвори папката и я притисна до гърдите си.

— Ще ви изследваме и пак ще говорим. — Преди той да успее да възрази, добави: — Съпругата ви е тук да ви види. Ще разреши свиждането, но само ако е кратко. Точно сега имате нужда от почивка.

Отвори вратата и каза нещо на някого отвън. След няколко секунди в стаята влезе Тина.

— Не се увличайте — предупреди Найт, преди да ги остави насаме. — Най-много десет минути. — Извади от джоба си визитна картичка и я подаде на Тина. — След като свършите, бих искала да поговорим. Кабинетът ми е на горния етаж.

Когато вратата се затвори, Тина се приближи до леглото. Изглеждаше разтревожена, измъчена. Косата ѝ бе сплъстена, очите — хлътнали и кървясали.

— Нямахте да ме пуснат, ако не съм роднина.

— Как разбра?

— Името ми е в списъка ти на най-близките хора, Дейвид. Обади ми се посред нощ. Казаха ми само, че са те докарали с линейка. Помислих си, че си катастрофирал. Очаквах да си на изкуствено дишане. Цяла сутрин чакам да ме пуснат при теб.

Когато попълваше формуляра с най-близките лица в случай на произшествие, Слоун не предполагаше, че ще се стигне дотам. Тина

беше първото име, което му хрумна. Нямаше си друг. Мелда не би се справила.

— Извинявай, Тина, трябваше да те попитам.

— Нямам нищо против, Дейвид, просто...

Той се досети какво ще му каже тя. Издаде ѝ една от тайните, които не беше споделил пред друг освен пред Мелда:

— Нямам близки. Родителите ми загинаха при катастрофа, когато бях на шест или на седем. Израснал съм в приемни семейства. Нямам друго. Мелда беше единственото ми семейство.

Мисълта го натъжи. Той въздъхна.

— Дейвид, съжалявам — прошепна Тина.

— Полицията мисли, че аз съм я убил.

Тя се облегна назад, изглеждаше изтощена.

— Ти обичаше Мелда, Дейвид. Знам. Сигурна съм, че си невинен. — Издиша шумно. — Ами сънят? Откъде разбра?

Той поклати глава, не знаеше как да ѝ го обясни. Предчувствието, че убиецът ще се върне, се засилваше.

— Тина, ще ти кажа нещо, което може да ти прозвучи странно, но трябва да ми повярваш, защото само на теб разчитам.

Тя кимна колебливо:

— Казвай.

Слоун ѝ разказа за нападателя, какво се беше случило и за теорията си, че той е разбил апартамента му.

— Затова ли не можа да намериш Мелда?

— Да, затова.

— Кой е този човек? Какво иска?

Той си спомни за Джо Браник.

— Иска едно писмо, което получих по пощата. Не е влязъл в апартамента ми просто така. Обърнал е всичко надолу с главата, търсил е нещо. Разбил е и пощенската ми кутия. Тогава не видях връзката. Затова е влязъл и в апартамента на Мелда.

— Тя прибира пощата ти, когато те няма.

— Точно така.

— Какво има в това писмо?

— Не знам, но помниш ли за Джо Браник?

— Онзи, който ти беше оставил съобщение, онзи от вестника.

— Да.

— Мислиш, че той ти е изпратил писмото, така ли?

— Сигурен съм.

— Откъде?

— Нямам време да ти обяснявам. Трябва да ми повярваш. Трябва да се махна оттук.

— Дейвид...

— Убиецът е още на свобода и вече не иска само писмото. Снощи, когато го заварих, можеше да избяга. Можеше да си тръгне, но не го направи. Подгони ме, беше въоръжен. Пак ще дойде. Знам, че звучи налудничаво, но имам предчувствие. Трябва да се махна оттук.

— Как ще разбере, че си тук, Дейвид? Пък и отпред има полицаи. Какво може да ти направи?

Той опъна каишите, за да ѝ покаже колко е безпомощен.

— Ще ме убие, Тина.

Вратата се отвори. Влезе припрян дебеличък болногледач.

— Госпожо Слоун, съжалявам, но трябва да свършвате.

Слоун заговори трескаво:

— Той е нисък и набит, с войнишка прическа. Мелда каза, че имал орел, татуиран на ръката. Това е същият човек, когото видях снощи. По-рано тук имаше един детектив...

— Франк Гордън. Той ми се обади. — Тина извади визитна картичка от джоба си. — Даде ми картичката си.

— Доктор Найт не позволява да разговарям с него. Трябва да му дадеш описание на убиеца. Разкажи му за проникването в апартамента ми. Кажи му, че съм подал жалба в полицията. Нека да разпита съседите, може някой да е видял престъпника. Караше микробус. Все някой сигурно е записал номера му.

— Добре.

Болногледачът пристъпи към леглото.

— Госпожо Слоун...

— Накарай детектива да разпита наемателите дали някой е видял този човек или е говорил с него. Навярно някой му е казал, че Мелда се грижи за сградата. Само това обяснява разбиването на апартамента ѝ. И нека да се обади в телефонната компания. Ще открие, че никой не е подавал сигнал за авария, сигурен съм.

— Госпожо Слоун, съжалявам.

Тя се обърна към болногледача, после — пак към Слоун.

— Знаеш ли коридора зад блока, зад навеса за колите? Кажи на Гордън да погледне стената.

— За какво?

— Трябва да има дупка от куршум.

Очите ѝ се разшириха.

— Кажи му да потърси.

Болногледачът я докосна по рамото. Тя се обърна.

— Хей, не ме закачайте. Говоря със съпруга си.

Болногледачът се отдръпна.

Слоун се усмихна:

— Би ли ми направила още една услуга? Трябва ми куфарчето.

Тя го погледна изненадано:

— Куфарчето ли?

— Оставих го в кабинета, спомняш ли си?

— Прибра пощата си в него.

— Би ли ми го донесла?

Тя кимна, тръгна към вратата, но спря, сякаш внезапно ѝ хрумна нещо. Обърна се и се върна при леглото. Наведе се и го целуна по бузата. Забави се няколко секунди, преди пак да се изправи и да излезе.

32.

Университетска болница, Сан Франциско

Тина стоеше при прозореца, държеше чаша билков чай пред устните си и гледаше пейзажа, който всеки уличен фотограф на Рибарския кей предлагаше на туристите. Под яркото утринно слънце кулите на моста „Голдън Гейт“ блестяха като златни. Останалата му част и Марин Хедландс, накъдето водеше, оставаха обвити в гъста мъгла.

Сякаш гледаше картина, двумерна и лишена от обем. Умът ѝ бе другаде, тя още мислеше за разговорите си с Дейвид и детектива в коридора.

Франк Гордън беше едър мъж и гледаше намръщено, сякаш се съмняваше, че тя му се представя с истинското си име — и с пълно право. Въпреки скептицизма на Гордън, тя му разказа всичко, което Слоун я бе помолил да му каже. Детективът си водеше бележки, а когато тя свърши, запази мълчание за известно време, дишайки дълбоко с разширени ноздри и силно повдигащи се и отпускащи се гърди. Дори да се съмняваше в нещо, не каза. Слоун му даваше факти, които можеше да провери и Тина знаеше, че точно това го безпокои. Гордън не искаше да повярва на разказа ѝ, но нямаше друг избор, освен да провери дали Слоун казва истината или не. Той затвори бележника си, извика униформен служител от охраната на болницата и му нареди да пази стаята. След това се завъртя и остави Тина сама в коридора.

От умора мускулите на лицето и врата ѝ бяха напрегнати, главата ѝ тежеше като след две чаши червено вино, но топлината на чая в ръцете ѝ и ароматът на билки ѝ помагаха да се окопити.

— Съжалявам. Проточи се повече, отколкото очаквах.

Доктор Найт затвори телефона. Тина се обърна от прозореца. Найт седеше зад претрупаното бюро в скромния кабинет, приличащ повече на килер, отколкото на работно помещение. Имаше дипломи по стените и сертификати по полиците, но не и снимки на съпруг и деца,

дори на любимо домашно животно. На масичка отдясно бяха натрупани папки. Без очила лицето на Найт изглеждаше малко и неестествено, като на човек, който си е свалил шапката и едва тогава забелязваш, че е плешив. На бюрото имаше бележник, изпъстрен с букви и малки сини точки — които тя имаше навик да прави, когато говореше.

Тина седна срещу бюрото и двете жени продължиха разговора отпреди телефонът да ги прекъсне.

— Психиатър съм от двацет и пет години, госпожо Слоун, и никога не съм срещала подобен случай.

— Какъв по-точно?

— Когато полицията докара съпруга ви, той не показваше признаци на физическа травма, но въпреки това не реагираше на външни дразнителни. Не реагираше на боцкане по стъпалата и дланите. Зениците му бяха много разширени, с бързи движения на очите, а пулсът му се колебаеше от нормалната стойност от 72 удара в минута до над сто, след това рязко спадаше до към шейсет, макар че външно той изглеждаше абсолютно спокоен. От време на време започваше да се задъхва и температурата му спадаше до 35,5 градуса, след това рязко се покачваше на 38,5. Кръвното му налягаше играеше по подобен начин.

— Какво означава всичко това?

— Още не знам — отвърна лекарката, но Тина подозираше, че вече има някакви предположения, иначе нямаше да водят този разговор. — Както казах, не бях виждала подобно нещо. Ако трябваше да поставя диагноза, бих определила състоянието му като дисоциация, защитна реакция на тялото за избягване на действителността, която умът му възприема.

— Действителността ли?

Найт се залюля със стола си.

— Симптомите на съпруга ви много приличат на така наречената „телесна памет“, госпожо Слоун. — Найт се облегна с лакти на бюрото и вдигна химикалката си с две ръце, сякаш се опитваше да я счупи. — Чували ли сте за посттравматичен стрес?

— Да, при войниците след война.

— Повечето хора го асоциират с това, да, и имаме купища клинични данни благодарение на Виетнамската война. Телесната

памет много прилича на случаите на посттравматичен стрес, които съм лекувала. При ПТС обикновено има забавяне в настъпването на заболяването. Можем да го наречем „амнезия“. Пациентът може да потиска спомените с години и да изглежда съвсем нормално, незасегнат от събитията. Обикновено води нормален живот, има хубава работа, стабилни връзки, семейство.

— Но изведнъж се случва нещо, така ли? — попита Тина.

Найт остави химикалката.

— Сред специалистите няма общо мнение за факторите, които могат да активират потиснатите спомени, но няма съмнение, че нещо трябва да ги включи. Това явление се среща по-често, отколкото си представят повечето хора. Не е нужно да сте участвали във война. Потиснатите спомени от физическо и сексуално насилие са често срещан случай.

— Мислите, че делото „Емили Скот“ е събудило спомен, който Дейвид е потискал, така ли?

— Възможно е. На колко години е бил съпругът ви, когато са загинали родителите му?

Тина си спомни какво ѝ бе казал Дейвид.

— Бил е дете.

— Хъм — изсумтя Найт, записа нещо и продължи да прави сини точки в бележника.

— Важно ли е?

— При деца амнезията протича по-сложно. Обикновено някой възрастен им помага да преодолеят травмиращите събития, най-често родител. В много случаи това е достатъчно за детето и то напълно забравя случката. При съпруга ви положението се усложнява от това, че не е имал родители, които да запълнят празнината, а както научавам от вас — няма никакви близки роднини. Това е много интересно от клинична гледна точка. Досега не съм срещала подобен случай. Знаете ли какво е станало след смъртта на родителите му, как е израснал?

— По приюти.

Найт се намръщи:

— След такова травмиращо събитие, без човек, който да полага специални грижи за него... така детето няма възможност да

разбере какво се е случило. Децата често си мислят, че случилото се е по тяхна вина, че те са причина за нещастиято.

Тина се наведе напред.

— Това ми каза и той. Чувствал се, сякаш онова, което се случва с жената в съня му, е по негова вина.

Найт кимна:

— Много деца се самообвиняват за неща, които не могат да разберат — например за развода на родителите си. Другата възможност е да не мислят за това, да се опитат да забравят. Мозъкът блокира и споменът се заравя дълбоко в паметта, където може да остане, както казах, с години.

Найт замълча, втрещена в нея.

— Какво е положението? — попита Тина.

— Не можем да пренебрегнем приликата между съня на съпруга ви и начина, по който е била убита онази жена, госпожо Слоун.

Тина поклати глава:

— Не я е убил той, докторе, каквато и да е приликата. Той обичаше Мелда. Беше му като майка.

— Е, има и друга възможност, но не знам дали да ви я кажа.

Тина замълча.

Найт се почеса по главата.

— За момента е само предположение...

— Разбирам.

— Признавам, че съм заинтригувана. Въпреки очевидната прилика казахте, че според съпруга ви жената от съня не е същата като жената, която е била убита в кабинета си... — Найт погледна записките си. — Емили Скот.

— Да, така ми каза.

— И не е другата жена, Мелда.

— Няма как да е тя. Той сънува кошмара от няколко седмици. Какво означава това?

— Може би нищо — измърмори Найт с тон, подсказващ, че може би има голямо значение, — но проблемът не е в кошмарите, госпожо Слоун. Те само сочат към истинския проблем. Според това, което ми казахте, не изглежда съпругът ви да се опита да забрави катастрофата, при която са загинали родителите му.

— Не знам.

— Той спомня ли си я?

— Да.

— Това означава, че кошмарът на съпруга ви не е свързан с катастрофата и смъртта на родителите му.

— Може да е друго.

Найт кимна:

— Нещо от миналото му. Нещо толкова ужасно, че мозъкът му се е опитал да го забрави напълно. Досега.

33.

Университетска болница, Сан Франциско

Слоун се надигна и погледна в огледалото от вътрешната страна на вратата на тоалетната. Беше оставена отворена под такъв ъгъл, че в него се отразяваше армираното стъкло на външната врата на стаята му. На всеки петнайсетина минути през него надничаше един служител от охраната. Това беше проблем, но по-лошо щеше да е, ако се появи мнимият телефонен техник.

Слоун бе преброил дванайсет минути от последното показване на пазача. Броенето беше сложен начин да стои нащрек. Пазачът щеше да се покаже след три минути. След още седем щеше да надникна дебеличкият болногледач.

Минаха пет минути.

Вратата на стаята се отвори рязко и болногледачът се показа. Пазачът изоставаше от графика.

Слоун бързо прецени възможностите. Нямахме как да знае дали пазачът е отишъл до тоалетната и може да се появи във всеки момент, или си е тръгнал. Щеше да си проличи по пътя, ако успее да се измъкне. „Не прибързвай — каза си той. — Обмисляй ходовете предварително, но действай полека.“ От скалното катерене се беше научил да не бърза, да се съсредоточава върху подробностите. Сега разчиташе на тази подготовка.

Болногледачът се приближи и хвана Слоун за ръката. Слоун хвана лявата му китка и я притисна в ръба на леглото. В същия момент болногледачът видя, че течността от системата капе на земята, а иглата виси свободно; дясната ръка на Слоун вече не беше вързана.

Когато се наведе да го целуне, Тина закри с тяло леглото от болногледача и разкопча каиша.

В очите на дебеланкото се изписа объркване и страх. Той отвори уста.

— Съжалявам — каза Слоун.

Удари го в главата с дясната си ръка и болногледачът се свлече като чувал с картофи. Слоун успя да го задържи да не издумка на пода и го издърпа върху леглото, без да отмества поглед от отражението в огледалото. Спусна краката си. Стаята се завъртя пред очите му. Той се хвана за ръба на леглото, за да не падне. Когато престана да му се вие свят, пак погледна към вратата.

Пазачът го нямаше.

Слоун стана и глезенът го заболя; още един проблем. Отиде в другия край на стаята, приклепна, когато минаваше под прозорчето на вратата, и отвори шкафчето при тоалетната. Портфейлът и абсолвентският му пръстен бяха там, но не и дрехите му — още един непредвиден проблем. Нямаше да стигне далеч с болничната пижама, покрила тялото му само отпред, но не и отзад. Обърна се и погледна болногледача.

Бързо смени болничната пижама със синята униформа на дебеланкото. Беше му твърде тясна, панталоните — твърде къси. Отказа се да пробва обувките му. Хвърли ги под леглото. Надяваше се пазачът да не гледа твърде внимателно. Пъхна ръцете и краката на болногледача под ремъците и ги стегна. Дебеланкото изстена. Слоун пъхна в устата му края на пижамата и го зави така, че чаршафът да достига под носа му. Взе бележника му от стола и се обърна към вратата, но мярна отражението на пазача, който надничаше през прозорчето.

34.

Университетска болница, Сан Франциско

Телефонът на Найт пак ги прекъсна. Тя сърдито посегна към слушалката.

— Извинявайте. Казах да не ни безпокоят. Няма да се бавя. — Вдигна. — Ало, доктор Найт.

Тина се облегна назад и се загледа в една черна точка — птица, рееща се над снежнобялата мъгла, която не показваше признаци, че скоро ще се оттегли в океана.

— Дейвид Слоун ли? Да, той е мой пациент.

Споменаването на Дейвид накара Тина пак да се обърне към Бренда Найт. Лекарката махна с ръка, сякаш да каже: „Извинявам се“, и пак заговори по телефона, като почукваше с химикалката върху бележника си:

— Точно така, забраних всякакви посещения. Мисля, че е написано ясно на картоната му. — Раздразнено повиши глас. — Не беше ли детектив Гордън? Кой тогава? — Намръщи се. — Чакайте малко.

Найт закри слушалката с ръка.

— Проблем ли има? — попита Тина.

— Обаждат се от рецепцията. Някой е поискал свиждане със съпруга ви и са му казали номера на стаята, преди да видят нареждането ми в картоната да не допускат посетители.

— Кой е искал да го види?

— Това е странното. Нали казахте, че съпругът ви няма роднини. Стомахът на Тина се сви.

— Така ми е казал.

— Ами, от рецепцията ми казаха, че посетителят се представил за негов брат.

Тина скочи.

— *Какво?*

— Брат му от Индиана. Казал, че току-що пристигнал със самолет...

— Дейвид не е от Индиана. Израснал е в Южна Калифорния.

Вратът и раменете я заболяха от напрежение. Гласът на Слоун пак прозвуча в ушите ѝ.

„Той е нисък и набит, с войнишка прическа. Мелда каза, че имал орел, татуиран на ръката. Това е същият човек, когото видях снощи. Беше там, когато се прибрах.“

Тина изтича при вратата.

— Извикайте охраната! — изкрещя и се втурна по коридора.

35.

Слоун се извъртя така, че пазачът да не види ясно лицето му. Вратата на стаята се отвори.

— Наред ли е всичко? — попита пазачът.

Слоун започна да драска в бележника, сякаш пишеше, хвърли кратък поглед към болногледача и се опита да имитира напевния му глас:

— Дааа. Всичко е тип-топ. Спи като къпан.

Пазачът се застоя.

След малко вратата се затвори.

Слоун си отдъхна, но знаеше, че облекчението ще е кратко. Трябваше да се измъкне покрай пазача и от сградата. Предполагаше, че в психиатричното отделение изходите ще са по-малко, и тъй като го бяха докарали в безсъзнание, нямаше представа за разположението на стаите. Ако не иска да го заподозрат, не можеше да се лута неориентирано; трябваше да върви уверено. Нямаше да знае накъде отива.

Отиде при вратата и погледна през прозорчето, но не видя пазача. Открехна я и надникна през процепа. Зрението му бе размазано от успокоителното, но успя да види пазача при кабинката на сестрите на мястото, където се пресичаха два коридора. Вероятно там бяха и асансьорите. Погледна в другата посока. Нямаше изход.

Болногледачът изстена по-силно. Слоун трябваше да действа. Вдигна бележника, отвори вратата и излезе.

Глезенът го болеше при всяка стъпка, но се постара да не куца и когато се приближи към кабинката на сестрите, видя причината за закъснението на пазача — една руса сестра.

— Говори още — измърмори тихо. — Не се оглеждай.

Пазачът се обърна, но погледна някъде зад него по коридора. След това продължи да флиртува. Когато се приближи, Слоун вдигна бележника.

Тина изскочи зад ъгъла и притича покрай него. На няколко крачки зад нея с развяна престилка, задъхана и зачервена, тичаше Бренда Найт. Лекарката спря при гишето, заговори на пазача, като посочи към стаята:

— Ти. Тичай с нея.

Пазачът се изправи.

— Всичко е наред, току-що го проверих. Спи. При него има един болногледач.

Слоун се скри зад ъгъла, намери асансьорите и натисна копчето за повикване, като се оглеждаше за изход към стълбите. Не видя.

Найт продължи да говори с една сестра, докато пазачът отиваше към стаята:

— Някой друг идвал ли е?

— Не — разтревожено отговори младата жена. — Майкъл беше при него.

Слоун продължи да се оглежда за изход, не можеше да чака асансьора. Когато отново погледна към гишето, русата сестра се втренчи в него. По коридора отекнаха тревожни гласове. В същия момент лампичката над асансьора светна, сестрата започна да го сочи и закрещя:

— Ето го! При асансьора. При асансьора!

Асансьорът иззвъня.

Чуха се стъпки. Някой тичаше към него.

Вратата на асансьора се отвори. Тина достигна кабинката на сестрите, пазачът я следваше плътно. Тя погледна към асансьора.

— Дейвид!

Когато Слоун влизаше, в асансьора имаше още някой.

„По нисък от вас. Големи мускули. Къса коса.“

Познаха се едновременно. Непознатият хвана Слоун за яката и го дръпна в асансьора. Блъснаха се в стената и вратата се затвори. Асансьорът се разтресе. Сборичкаха се, Слоун стисна ръката с която нападателят държеше пистолет. Убиецът го хвана за гърлото със свободната си ръка, заби палеца си в гръкляна му и започна да го души. От медикаментите Слоун бе изтощен и въпреки гнева и притока на адреналин почувства, че убиецът ще го надвие; ръката с пистолета бавно се извиваше към него. Чувстваше се като при схватка на

канадска борба, която е на път да загуби; дулото се приближаваше към главата му.

Слоун рязко наведе главата си напред и чу как носът на убиеца изпуква. Рукна кръв. В същото време се опря със здравия си крак, завъртя се и блъсна нападателя в парапета от другата страна на кабината. Асансьорът се разтресе силно и двамата залитнаха, рязко спря.

Слоун заудря ръката, стискаща пистолета, в стената, докато оръжието падна. Понечи да го вдигне, но асансьора пак тръгна и спря, като наруши равновесието му. Вратата се отвори. Слоун грабна пистолета, когато в кабината влезе някаква жена. Убиецът я блъсна в него, след това заблъска хората, които чакаха отвън. Те изпопадаха върху Слоун като кегли за боулинг. Вратата на асансьора се затваряше и пак се отваряше ритмично, забръмча силно — сигнал, че опира в нещо. Слоун прескочи изпопадалите хора и се втурна по коридора. Болничните служители бягаха от пътя му и залягаха. В края на коридора убиецът отвори една врата и изчезна надолу по стълбите. Слоун закуцуква след него въпреки болката в глезена, излезе на стълбите и се надвеси през парапета. Убиецът бързо се спускаше. Дори кракът му да беше здрав, Слоун нямаше да го настигне. Отгоре се чува гласове и стъпки. Отдолу — също. Възможностите му за бягство бързо намаляваха. Той слезе на долната площадка, пхна пистолета в панталона под престилката на болногледача и излезе на по-долния етаж, където една медицинска сестра се мъчеше с болнична количка и статив за система с колелца. Слоун мина зад нея, хвана количката и започна да я бута.

— Дайте да ви помогна.

— Благодаря. — Тя вървеше с наведена глава. — Колелата заяждат... Божичко, какво ви има?

Престилката на Слоун бе изцапана с кръв.

— Потече ми кръв от носа. Трябва да се преоблека. Къде го карате?

На няколко метра пред тях двама служители на охраната изскочиха от стълбите. Слоун се извърна и се престори, че оправя чаршафа на пациента, постара се да върви в крачка със сестрата, за да го закрие от пазачите. Тя го изгледа подозрително:

— Не съм ви виждала.

Погледна босите му крака.

Край на представлението.

Слоун видя табелка за изход, блъсна вратата, когато минаваше покрай нея, и побягна по стълбите, оставяйки количката със системата да върви по инерция.

* * *

В края на стълбите Слоун изскочи в празен коридор с двойна летяща врата. Блъсна я и почувства свеж въздух, изскочи на рампа, на която бяха натрупани панери с дрехи. Не се виждаха коли. Той навлече широк син анцуг върху болничната униформа, обу панталони в същия цвят, сложи си синя памучна шапчица и чехли. Тръгна по асфалтираната алея към улицата, в стъпалата му се забиваха камъчета. Забеляза едно такси пред входа на болницата.

Рисковано беше, но нямаше да стигне далеч без обувки и с навехнат глезен. Изтича до таксито и отвори задната врата.

— Доктор Ингман? — попита шофьорът.

— Да. Бързам.

36.

Блумбъри, Западна Вирджиния

В града като че ли имаше карнавал. Том Моли спря зад колоната патрулни коли и оранжеви автомобили на пътната полиция покрай шосе 9, пъстри петна в сивкавия сумрак. Микробусите на телевизионните станции също бяха пристигнали и репортерите бързаха да заемат позиции, влачейки преносими камери и кабели. Моли се легитимира пред двама униформени пътни полицаи, провря се под ограничителната лента и се приближи до огромния кран, заемащ половината шосе откъм скалите. Металното му въже се спускаше към водата.

Въпреки предчувствието Моли още хранеше слаба надежда, че има грешка, че Клей Бодуин бърка. Дано да грешеше, дано.

Бодуин му се беше обадил у дома, докато Моли играеше на гоненица с Ти Джей. Маги излезе на двора и му подаде слушалката.

— Ало, Клей се обажда. Ти ли си дежурен?

Не беше, но гласът на Бодуин накара стомахът му да се свие. Знаеше, че Клей не се обажда да го пита как е. Когато затвори телефона, стомахът на Моли изгаряше, макар че тялото му бе смразено до костите.

Капитанът на едно риболовно корабче бе засякъл нещо със сонара — който гордо нарече „рибооткривател *Гармин 240*“. Връщал се от следобеден риболов и понеже познавал всеки сантиметър от Шенандоа, тъмната сянка, която се появила на екрана, го накара да спре. Отначало си помислил, че е огромна риба. При по-детайлно оглеждане установил, че не е.

— Мислят, че са го намерили. Мислят, че са намерили Купърман — каза Бодуин по телефона.

От тона му личеше, че не са намерили Бърт Купърман да пие бира и да играе билиард в някоя кръчма.

— Изглежда, не е успял да вземе завоя — добави Бодуин. — По следите от гуми може да се заключи, че колата е поднесла на камъчета

и той не е успя да я овладее. Там няма мантинела, Мол, затова никой не е забелязал. Бил е там и в следващия момент е изчезнал.

Моли погледна в пропастта и коленете му омекнаха, по челото му изби студена пот.

Отдръпна се от ръба.

Прилошаваше му от високото. Макар че склонът не беше отвесен, той се чувстваше, сякаш гледа в бездънна яма. Отиде при кабината на крана, където операторът говореше по преносима радиостанция, вероятно с някого долу при водата.

Моли показа служебната си карта и попита:

— Какво е положението?

— Долу има трима водолази — отвърна операторът, местейки лостовете. — Сега я стягат с вериги, за да я вдигнат.

Посочи с палец към камион с платформа.

— Каква е колата?

— Водата е много мътна, не може да се види. Зад кормилото има затиснат човек.

Моли се ужаси:

— Още ли не са го извадили?

— Не могат. — Операторът дръпна друг лост. — Колата е много деформирана. — Повикаха го по радиостанцията. — Извинявайте, трябва да действам.

Намести се на седалката и започна да дърпа лостовете. След няколко минути металното въже се опъна.

— Идва! — обяви операторът.

Моли излезе напред, като внимаваше да не се приближава до ръба, заслуша се в трептенето на въжето и бръмченето на машината. След няколко секунди над повърхността се показа кола, от намачканото купе течеше вода. Патрулен автомобил. Бърт Купърман.

Моли се изплю; повдигаше му се и имаше лош вкус в устата.

Операторът извика:

— От вашите ли е?

— Да — без да се обръща, отвърна Моли. — От нашите.

Някой бе убил полицай и този път никой нахакан прокурор нямаше да му отнеме случая. Този път Том Моли щеше да изпълни задълженията си, за които се беше закълел пред народа на *шибания* окръг Джеферсън. И не му дремеше кого ще прегази по пътя си.

37.

Университетска болница, Сан Франциско

Десетина полицейски коли се скупчиха пред входа на университетската болница на улица „Джуда“ в Сан Франциско. Мигащите им сигнални светлини допълваха цветната палитра на вечерта. Лъчите на залязващото слънце бяха обагрили облаците в смес от пурпурно и синьо. Отсреща студенти по медицина и болничен персонал наблюдаваха и обсъждаха оживено. Пускаха се какви ли не слухове. Че в болницата имало убити, много. Че някакъв луд успял да се измъкне от стаята си, убил неколцина служители, а други държал като заложници, че специален полицейски отряд проверявал цялата сграда.

Детектив Франк Гордън гледаше тълпата пред матовото стъкло на фойето.

— Само да видят светлини на полицейска кола и се събират като пеперуди около лампа. Няма значение колко може да е опасно, че могат да загинат, просто се събират около светлината. — Обърна се към Тина. — Вие каква сте му всъщност, гадже? Знам, че не сте му жена. — Посочи лявата ѝ ръка. — Нямате халка. Освен това проверих: господин Слоун не е женен.

— Секретарка съм му. Тина Скоколо.

Гордън се наведе напред, сякаш не е чул добре.

— Секретарка?

Тя кимна:

— Работим заедно от десет години.

Той поклати глава, усмихна се невярващо, сякаш искаше да попита: „какво още ще ми сервирате?“.

— От двайсет и четири години съм в полицията и това е най-безумното нещо, което чувам.

— Но думите му се потвърдиха, нали? За онзи човек в апартамента му.

Гордън звучеше примирено и не много доволен.

— Да, описанието на нападателя, който се представил за брат на Слоун, съвпада с описанието, което Слоун ви е казал. Съвпада и с описанието, което ми даде един от наемателите. Ходих там. Наемателят ми каза, че е разговарял с телефонен техник като този, когото е описала Мелда...

Детективът погледна бележника си.

— Деманюк — подсказа му Тина.

— Да, Деманюк.

— Но не е бил телефонен техник.

— Така излиза. Слоун е прав и за това. Никой не е подавал сигнал за телефонна повреда.

— Значи Дейвид не лъже за обира.

— За обира не знам. Засега мога само да кажа, че господин Слоун е подал оплакване в полицията и според двамата униформени, които са отишли на местопроизшествието, апартаментът му наистина е бил разбит, както жилището на госпожа...

— Деманюк.

— Жилището на госпожа Деманюк. Да. Както и да е, дотук всичко съвпада.

Тина въздъхна с облекчение.

— Полицията каза, че било много странно.

— Кое?

— От апартамента не било изчезнало нищо.

— Не разбирам.

— Аз също. Обикновено при проникване с взлом има и кражба. — Гордън вдигна вежди. — Онзи, който е проникнал в апартамента на Слоун, не е взел нищо ценно, нито уредбата, нито телевизора. Просто е разбил всичко. Това изключва грабежа като мотив.

Тина си спомни думите на Слоун, че престъпникът е търсил писмото. Престори се, че нищо не знае.

— Господин Слоун има ли някакви пороци?

— Пороци ли?

— Наркотици, алкохол... жени.

Тя поклати глава:

— Той почти не пие, детект...

Замълча на средата на изречението. Спомни си молбата на Слоун да вземе куфарчето му от кантората. Писмото на Джо Браник беше

там.

— Госпожице Скоколо?

— Моля?

— Има ли пороци?

— Не. Поне не знам да има.

Вече не звучеше уверено и детективът усети колебанието ѝ.

— Нещо, което да му навлече неприятности, някой да му има зъб? Може би дължи пари на някого?

— Не. Не знам да има такава нещо. — Пак прозвуча неуверено. Тина скръсти ръце. — Не знам нищо за личния му живот, детективе, но ви уверявам, че не е пристрастен към нищо... освен може би към работата си. Дори не знам как намира време. Колкото до парите, аз депозирам чековете със заплата му и плащам доста от сметките му. Уверявам ви, че не изпитва затруднения. Рядко харчи нещо за себе си. Поръчвам костюмите и ризите му по каталог.

— Какво прави с парите си?

— Инвестира ги или просто ги влага в банката. Дава много на детски благотворителни организации.

Гордън се потърка по брадичката, сякаш проверяваше дали се е обръснал добре.

— Ами врагове?

Тя сви рамене:

— Адвокат е.

Гордън се усмихна при този коментар.

— Искам да кажа — добави тя, — че обикновено печели. Затова със сигурност доста хора не го обичат. Но да има толкова заклетни врагове... не, не мисля.

Гордън извади от джоба си найлоново пликче и го показа на Тина. Вътре имаше куршум.

— Един от хората ми го видя. Беше точно там, където е казал Слоун.

Тина потрепери.

— Можете ли да му предадете нещо?

— Ще се опитам.

— Съветвам ви да го направите. Кажете му, че е по-добре за него да се предаде.

— Вярвате му, нали? Казахте, че говори истината.

— За всичко ли? Не знам. Но не го подозираме за убийството на госпожа Деманюк. За съжаление той не го знае.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид, че е отчаян. И според свидетели — въоръжен.

— Той не е опасен, детективе.

— При обикновени обстоятелства бих се съгласил, госпожице Скоколо, но положението не е обичайно. Един отчаян човек е склонен на отчаяни постъпки. Слоун е бил достатъчно отчаян, за да избяга от болницата, предполагам заради човека, който го е нападнал в асансьора, макар че, както казахте, той е избягал, преди нападателят да дойде. Това показва, че Слоун е очаквал този човек или е имал друга причина да се бои за живота си. Как и защо бих искал да го попитам лично, както и да му задам няколко десетки други въпроси, но в момента това не ме тревожи толкова.

— А кое ви тревожи?

— Нападателят е още на свобода и не искам да има други лоши изненади.

38.

Пасифика, Калифорния

Тясното килерче бе пълно с етажерки, градинарските инструменти на Мелда и различни материали за поддръжка на сградата. Слоун седеше върху кофа блажна боя, останала от последния ремонт на покрива. Над главата му бледо светеше слаба крушка. Той се събуди все още позамаян от медикаментите, уморен и отпаднал, но поне не му се виеше свят и не го тресеше. Нямахше представа колко време е минало.

Бе накарал шофьора на таксито да го остави при празния парцел, наблюдава за известно време сградата, за да се увери, че няма нищо подозрително, след което заобиколи отзад и се промъкна в килера. Там се свлече на земята. Докато възбудата от схватката в асансьора отминаваше, все повече започваше да му се вие свят и да му се гади. Имаше нужда от място, където да седне и да се окопоти. Нямахше ключове и ако искаше да влезе в апартамента си, трябваше да се покатери през балкона. Последното, което си спомняше, бе как седи, облегнал глава на голия бетон на стената.

Сега се изправи, дръпна въженцето на крушката, за да я изгаси и бавно отвори вратата. Навън бе тъмно. Не знаеше колко е прекарал тук, но вече беше нощ. В тревата се чуваха щурци, океанът бучеше. В коридора имаше прохладно течение. От входа проникваше лунна светлина. Мъглата не се беше разсеяла. Той изчака очите му да свикнат с мрака и излезе под навеса за колите. Скри се зад голям джип и погледна през прозорците му към паркинга. Сигналните лампи на полицейска кола, спряна зад живия плет, се очертаваха като силует на фона на небето.

Нямахше да му е лесно.

Той се върна в склада, взе кофата с боя и я занесе пред сградата. Покачи се върху нея и се хвана за парапета на балкона на Мелда. Набра се, след това стъпи на парапета, хвана се за ръба на своя балкон и повтори процедурата. Отвори плъзгащата се врата на спалнята си,

ослуша се за момент, докато се увери, че е сам, и влезе. Опитваше се да не мисли за Мелда и случилото се тук. Свали болничните дрехи и си сложи дънки, фланелка и сиво горнище на анцуг. Взе тиксото, с което бе залепил възглавничката на дивана. Глезенът му беше посинял, но скоро нямаше да има време да го лекува. Седна на леглото, обу си ластичен чорап и уви глезена си с тиксо, за да го стегне. Преглътна болката, обу една от туристическите си обувки и стегна връзките. Изправи се и опита да стъпи на глезена. Наболяваше го, но го беше стегнал достатъчно, за да ходи, без да куца.

Взе пистолета от леглото. Имаше достатъчно опит в морската пехота, за да знае, че е двацет и две калибров „Рюгер МК2“. Какво ставаше, по дяволите? Чувстваше се, сякаш е попаднал в компютърна игра, а сили, които не можеше да види или чуе, си играят с него. Изправи се и се отърси от тези мисли, наложи си да мисли разумно. Взе от гардероба си спортен сак, пъкна вътре пистолета, дрехи и тоалетни принадлежности. Коленичи до леглото и дръпна килима от малкия сейф, който бе инсталирал при закупуването на сградата. Използваше го като огнеупорна каса за важни документи и пари — наемателите му още плащаха в брой. Отвори сейфа и преброи 2420 долара.

Искаше да избегне тегленето на пари от банкомати. Взе ролекса от нощното шкафче, можеше да го остави в заложна къща. Когато го слагаше на китката си, забеляза, че на табло на телефонния секретар мига цифрата „1“. Нещо го накара да натисне копчето. Изпиукването прозвуча като автомобилна аларма. Слоун бързо намали звука.

— Дейвид? Тина се обажда. — Звучеше разтревожена. — Ако получиш това съобщение, моля те, обади се. Говорих с детектив Гордън. Каза, че е говорил с един от наемателите. Ти си прав. Нападателят от болницата е дошъл в блока ти и се е представил за телефонен техник. Наемателят го е насочил към Мелда. Детектив Гордън е проверил. В телефонната компания не е постъпвал сигнал за повреда. Полицията е намерила и куршум в стената на сградата. Гордън искаше да ти кажа, че нападателят е още на свобода... — Тя замълча. — Надявам се да получиш това съобщение, Дейвид.

Слоун си отдыхна. Случилото се не беше халюцинация. Канеше се да изключи телефонния секретар, но Тина продължи, сякаш неочаквано се беше сетила още нещо.

— Тази вечер ще взема куфарчето ти от кантората. Обади ми се.

Когато телефонният секретар се изключи, предчувствието отново го обхвана като внезапна вълна. Куфарчето. Беше забравил, че я помоли да го вземе — ужасна грешка. Кантората бе следващото логично място за търсене на пакета и Слоун беше сигурен, че убиецът ще отиде там. В същия момент му хрумна още нещо — отговорът на въпрос, който подсъзнателно си бе задавал. Ако убиецът е толкова добър в отварянето на ключалки, защо му е трябвало да се представя за телефонен техник, освен може би за да не събужда подозрения.

Слоун бързо отиде в кухнята, извади телефона от стойката му и го отвори. Зад акумулаторчето бе монтиран миниатюрен микрофон, не по-голям от батерия за електронен часовник.

Слоун погледна часовника си. До кантората имаше поне трийсет минути.

* * *

Джак Конъли чу тракане на токчета по мраморния под, вдигна очи от романа, който четеше, и подгъна страницата, до която бе стигнал. Опря дланите си на гишето, бутна стола си назад и се изправи. Тина се усмихна, докато ровеше в чантичката си за електронната карта за достъп в сградата. След случая с Емили Скот и един съвсем скорошен инцидент, когато тежковъоръжен клиент бе стрелял в кантората на адвокатата си, в повечето делови сгради бяха монтирани системи, заключващи асансьорите, фойетата и офисите на всеки етаж. За достъп в извънработно време бяха необходими електронни карти.

— Тина, какво прави хубаво момиче като теб на работа през уикенда? — посрещна я Джак Конъли, който бе достатъчно стар, за да ѝ е баща, а отскоро беше и дядо.

— Ох, Джак, ново дело.

— Надявам се, че няма да стоиш до късно и тази нощ.

— Не — отвърна тя, като ровеше в чантичката си. — Трябва само да си взема някои неща.

— В събота вечер трябва да се забавляваш. Не да работиш. По цял ден си тук.

— Трябва да се издържам някак, Джак. Освен това... — добави, като му намигна и прокара електронната карта през четящото устройство — всички свестни мъже сте заети.

Конъли се усмихна като смутен ученик. Компютърът регистрира влизането ѝ в 21:22.

— Деветнайсетият етаж е отключен, чистачът току-що се качи — каза Конъли и пак взе книгата.

Тина се качи в асансьора, облегна се на стената и загледа сменящите се цифри на таблото, докато се изкачваше. Бе оставила съобщения на домашния, служебния и мобилния телефон на Дейвид и се надяваше той да чуе поне едно. Асансьорът се забави, спря и вратата се отвори. Тя слезе, но бързо отскочи назад, притисна ръка до гърдите си.

— Ох! Уплашихте ме.

Чистачът стоеше във фоайето и спокойно изтръскваше един пепелник.

— Извинявайте.

Дръпна кошчето за боклук и я пусна да мине.

Тина набра кода си за достъп на клавиатурата, монтирана на стената под златните букви: „Адвокатска кантора Фостър и Бейн“ и отвори вратата. Влезе в тъмната чакалня, осветена само от една аварийна крушка и зеленикавото сияние на надписите над аварийния изход. Тръгна по мрачния коридор към кабинета на Дейвид. Намери куфарчето му точно където го беше оставил, взе го, забеляза угълчето на оранжев плик, което се подаваше от страничното джобче, и се почуди какво е това.

В коридора иззвъня телефон. Тя се почуди кой може да работи посред нощ в събота. Нищо чудно, че толкова много от колегите ѝ бяха разведени. Излезе в коридора и точно се канеше да завие зад ъгъла в чакалнята, когато видя, че червената лампичка на телефона ѝ мига. Това означаваше, че има съобщение. Тъй като в петък бе останала до десет часа, едва ли беше свързано с работа. Имаше само двама души, които биха я търсили в кантората през нощта: майка ѝ... и Дейвид. Тя влезе в кабинката си, набра кода и паролата на гласовата си поща. Електронен глас обяви, че има две съобщения. Първото бе изпратено преди двајсетина минути.

— Тина? Тина, там ли си?

Гласът му я разтревожи, но съобщението прекъсна рязко. Бързо натисна копчето, за да изслуша второто, оставено четири минути след първото.

— Тина. Дейвид се обажда. Току-що говорих с майка ти. Там ли си? — Той изруга. — По дяволите, Тина, получих съобщението ти.

От пращането не можеше да се разбере дали се обажда от мобилния си телефон. Звучеше задъхан, сякаш тичаше.

— Зарежи куфарчето. Не взимай куфарчето ми. Остави го там. Ако си там и чуеш това съобщение, остави куфарчето и бягай от сградата. Мамка му.

Думите му я смразиха. Тя остана за секунда със слушалка в ръка, не знаеше какво да прави. Сетне бързо затвори и набра номера, който знаеше наизуст. Той вдигна след първото позвъняване.

— Дейвид?

— Тина, къде си?

— В кантората.

— Бягай! Разбра ли ме? Напусни веднага сградата.

— Какво...

Тя чу тракане на количка по мраморния под на фойето. Пушенето в сградата беше забранено. Нямаше причина чистачът да изтръсква пепелника при асансьора.

— Тина? Тина!

Тя се замисли за Мелда Деманюк. И за Емили Скот.

* * *

Слоун бързо премина под навеса, използваше колите за прикритие и гледаше през прозорците им патрулния автомобил. И дума не можеше да става да използва джипа си; полицаите го наблюдаваха. Старата „Баракуда“ на Мелда от 1969 година беше единствената друга възможност. Слоун разполагаше с резервен ключ. Ако успееше да се добере до нея и да запали двигателя, имаше шанс. След смъртта на съпруга ѝ Мелда рядко шофираше и колата не се използваше за дълги периоди.

Слоун бе обмислил варианта просто да изтича при полицаите в патрулката и да ги помоли за помощ, но се отказа. Те търсеха беглец от

психиатричното отделение, въоръжен и вероятно опасен. При това положение едва ли щяха да повярват на твърденията му, че една жена в центъра на Сан Франциско е в опасност, дори нямаше да го изслушат. Опита да се свърже с Гордън в участък „Ингълсайд“, но го нямаше, а диспечерката не искаше да даде домашния му номер. Обясни му, че ще му изпратят съобщение, но да не разчита, че детективът ще стигне до сградата преди него.

Промъкна се между стената и автомобила и отключи. Вратата изскърца като капак на ръждясала чугунена печка, залежавала с години на тавана. Вмъкна се, дръпна седалката назад, погледна в огледалата, но не видя полицаите. Колата миришеше на застояло и старият ароматизатор на борови иглички не можеше да го замаскира. Вътре беше безупречно чисто — нито драскотина върху яркочервените седалки или таблото. Слоун се надяваше, че и двигателят е в добро състояние. Скоро щеше да разбере. Пъхна ключа, затаи дъх и го завъртя. Моторът издаде звук като смях на хиена. Слоун натисна педала, опита се да накара двигателя да запали, но усети, че токът в акумулатора бързо спада, и го изключи. Преброи до десет, без да откъсва поглед от огледалата. Отново натисна педала на газта и пак завъртя ключа. Този път моторът застърга обещаващо и изпусна няколко облачета дим. Слоун натисна по-силно педала.

— Хайде. Хайде, запали.

Двигателят се давеше като съживяващ се удавник.

И отново замлъкна.

— Мамка му!

Пак върна ключа, заоглежда паркинга в огледалото, едва сдържаше нетърпението си, надяваше се в акумулатора да има достатъчно ток. Пак започна да брои, но този път стигна само до „пет“, преди да пробва. Моторът забръмча и шумно изпусна отработените газове — шумът проехтя като изстрел под навеса. Слоун чу гласове и видя двамата полицаи в огледалото. Достатъчно бе да проследят дима от ауспуха.

Затвори очи.

— Мелда, ако си там горе и още се грижиш за мен, накарай тази проклетия да запали.

Натисна педала за газта и завъртя ключа. Двигателят избръмча, задави се и пак изгърмя. Той форсира. Черен облак дим закри задното

стъкло. Слоун превключи на задна, отпусна спирачката и даде газ. Надяваше се, че полицаите, които не се виждаха от дима, ще проявят здрав разум да се махнат от пътя му.

39.

Чарлстаун, Западна Вирджиния

Тъмносиният шевролет „Блейзър“ на Питър Хо с надпис „Патоанатомична лаборатория на окръг Лаудън“ чакаше пред колониалната къща на Том Моли. Бледожълтата постройка със сини капаци се намираше в края на задънена улица. В градината цъфтяха рози и азалии, моравата се зеленееше — с няколко кафяви петна там, където не достигаше вода от пръскачките. Моли спря колата си и огледа квартала — зелените морави, високите дървета и спретнатите къщички, осветени от подредени в абсолютно права линия улични лампи. В такава къща и в такъв квартал мечтаеше да живее Бърт Купърман.

Това никога нямаше да се сбъдне.

Моли лично бе съобщил лошата новина на семейството му. Беше известявал и друг път роднини на убити, но никога като сега. Деби Купърман се разплака още щом го видя. Тя знаеше. Всички знаеха. Бяха се събрали. Чакаха. Надяваха се, въпреки че нямаше надежда. Бебето заплака в ръцете на майка си. С пълно основание.

Според Дж. Рейбърн Франклин катастрофата обясняваше защо Купърман просто бе изчезнал, защо не се е обадил от местопроизшествието, защо парковите полицаи не са го заварили. Купърман просто не беше стигнал. Колата му поднесла на завоя и паднала от скалите в Шенандоа. Това бе най-логичното обяснение.

Не и за Том Моли. Звучеше му твърде просто.

Бърт Купърман не беше изхвърчал случайно от завоя, през който е минавал стотици пъти в живота си. Не беше преценил грешно скоростта заради умора. Някой е искал да изглежда така. Някой е искал да го нагласи като нещастен случай, сякаш в бързането да стигне до местопроизшествието, младият полицаи е направил фатална грешка. Доста добре се бяха справили. Бяха заличили всички улики, дори следите от гумите на полицейската кола при местопроизшествието. Не са били случайни убийци или аматьори. Бяха добри. Наистина добри.

Но не са познавали Бърт Купърман, както го познаваше Том Моли.

Не знаеха, че Куп е израснал в планината, че е тръгнал на лов в горите на Западна Вирджиния и за риба по реките ѝ, откакто е станал достатъчно голям, за да седи в скута на баща си и да вижда над волана. Не са знаели какво е да си млад полицай в края на дежурството и да отиваш към първия труп в кариерата си. Купърман не е бил уморен. Сетивата му не са били притъпени. Бил е буден и нащрек.

Моли спря, слезе от колата и се наведе да вдигне велосипеда на сина си. Подпря го на парапета при верандата, но той се наклони и падна. Моли пак го вдигна. Отвори преградата против комари на вратата и чу бръмчене на вентилатор — не обичаха да използват климатичната инсталация нощем, защото беше скъпо и въздухът застояваше. Питър Хо седеше на дивана до Маги. Тя носеше шорти и фланелка с щампа на полицейския отбор по бейзбол. Червената ѝ коса бе вързана на опашка. Никога не му се беше виждала толкова красива. Дъщеря му, Бет, лежеше на елипсовидното килимче и се опитваше да чете книга, докато Ти Джей, все още по бейзболен екип, притискаше слушалката на Хо до главата ѝ. Тя го пъдеше като досадна муха, но така само го насърчаваше.

Маги стана от дивана и прегърна мъжа си.

— Добре ли си?

Той преглътна сълзите си, които не беше успял да пропъди в антрето на Деби Купърман.

Маги се отдръпна.

— Има ли нещо ново?

Той поклати глава, съмняваше се, че ще има. Официалният доклад гласеше, че Бърт Купърман е загинал при трагичен инцидент. Нямаше веществени доказателства за противното.

— Ще ти сложа нещо за вечеря — каза Маги.

— Не съм гладен, благодаря.

Погледна децата, които отбягваха да го гледат, чувстваха, че е станало нещо лошо. Наведе се и ги прегърна силно. Когато ги пусна, Маги се намеси:

— Хайде, деца, време е за лягане.

Избута ги навън, като ги целуна по главите, преди да излязат. Взе слушалката от Ти Джей и я върна на Хо.

— Приятно ми беше, Питър.

Той се усмихна тъжно:

— И на мен, Маги. Лайза искаше да ти се обади за църковната церемония. Ще е лудница.

— Знам как е. Сигурен ли си, че не искаш да останеш да хапнеш с нас? Не е проблем.

— По-добре не. Тази седмица на няколко пъти пропусках вечерята вкъщи. Трябва да се прибирам. Няма да се бавим.

Хо изчака Маги да излезе и се обърна към Моли:

— По трупа има много синини. Контузия на тила, от която вероятно е загубил съзнание.

Моли се беше обадил на Хо от мястото на произшествието, каза му да го чака в кабинета си, за да приеме трупа на Купърман. Остави двама униформени да пазят сградата, докато съобщи новината на семейството на загиналия.

— Можеш ли...

— Да кажа дали контузиите са причинени от катастрофата или са отпреди това? — Хо мрачно поклати глава. — Съжалявам, Том. Искан ми се да можех, но при скоростта, с която се е движил, и падането от толкова високо... Вероятно се е удрял много в колата. Мога само да гадая. Има линейно черепно счупване, говорещо за удар в предното стъкло. Има счупване и в основата на черепа. — Посочи тила си. — Можеше да не го забележа, особено при линейната фрактура.

Моли седна на дивана и потърка лицето си.

— Базалната фрактура може да означава удар с тъп предмет по тила, например с приклад, преди да го пъхнат в колата и да го хвърлят в пропастта.

Хо продължи, без да коментира:

— Има мозъчен кръвоизлив, който също може да е причинен от удар преди настъпване на смъртта. Проблемът е, че не можем да определим кое е причинено при катастрофата и кое — по-рано, макар че съм почти сигурен, че е бил ударен преди това.

Хо взе един плик от дивана и го хвърли в скута на Моли.

— Джон Дънбар. Лабораторията ми дължеше услуга.

— Кой Джон Дънбар?

Хо посочи плика.

— Джо Браник. Помолих ги да ускорят изследванията, без много шум.

Моли се вгледа изпитателно в лицето му.

— Не се е самоубил, нали?

Хо поклати глава:

— Също не можем да сме категорични, но е почти сигурно.

Моли отвори плика, извади няколко снимки и листа от балистичната експертиза.

— Какво мислиш като лекар?

— Мисля, че по-вероятно е убийство.

Моли прегледа експертизата.

— Съвпада с балистичното изследване.

— Няма куршум, Том. Следите от барут по пръстите и главата съвпадат. Оръжието е същото. Специфичните следи от барут по кожата на главата и лицето говорят за единичен изстрел от упор. Има травма на тъканите около слепоочието, кръвоизлив...

— Което означава, че дулото на пистолета е било допряно до главата му или много близко.

— Точно така, а траекторията на куршума през черепа отговаря на рефлексното движение, което може да се очаква при собственоръчно нанесена рана. Куршумът е влязъл през слепоочието и е излязъл от задната, горна част на главата. — Хо посочи плика. — Ще видиш няколко хубави снимки, които те съветвам да запомниш добре, след което да ги унищожиш.

Моли взе снимките и стана. Мислеше по-добре, когато крачеше.

— При кръвните изследвания излезе ли нещо?

— Не. По тялото няма следи от убождания, нито признаци за направена инжекция. Предполагам, че няма да открием следи от тежки метали, отрови, лекарства или наркотици, но резултатите ще са готови след две седмици.

— Защо тогава мислиш, че не е самоубийство?

Хо надигна бирата си и присви очи, приглади косата си назад и се загледа в пода, сякаш си припомняше събитията.

— Тъкмо се канех да завия трупа, да го върна в хладилника и да ти се обадя да ти кажа, че предчувствието ти пет пари не струва, когато забелязах порязване от горната страна на ръката, точно над кокалчето на средния пръст. Тук има хубава снимка.

Хо взе плика и извади снимка на драскотината върху ръката на Джо Браник.

— Виждаш ли?

Моли не се впечатли:

— Това е драскотина. Може да е от всичко. Може да е станало, когато е паднал.

— Възможно е. Драскотината не е важна. Важното е, че няма съсирек. Няма кръвотечение.

Моли достатъчно разбираше от трупове, за да види логиката.

— Слушам те, Питър.

— Така. Знаеш как действа кръвоносната система. Когато човек е жив, кръвта му тече из тялото. Затова, когато застрелят или порежат някого, около мястото на раната се получава кръвотечение, кръвните клетки излизат от кръвоносните съдове около травмата. Като при кръвоизлива на Купърман в основата на черепа. — Хо вдигна ръка и сви юмрука си. — Когато човек умре, кръвта спира да тече. Сърцето вече не я изпомпва и тя не прониква в тъканите при нараняване. Липсата на червени кръвни клетки в района на нараняването е свидетелство, че то е получено след настъпването на смъртта. При използване на оръжие с голям калибър това е трудно да се установи, защото куршумът разкъсва твърде много тъканите.

— Защо мислиш, че случаят е бил такъв?

Хо закрачи около стъклената масичка в хола.

— Заподозрях, че е станало така. Затова направих тънка биопсия. Вкарах игла с малък диаметър, пет-шест пъти по-тънка от косъм, в тялото. Взех проби от различни тъкани, направих микроскопски препарати и ги оцветих с хематоксилон и еозин. Установих, че кръвните клетки са още в тъканта. Не са изтекли от кръвоносните съдове.

Моли кимна:

— Значи, когато са го застреляли, вече е бил мъртъв.

40.

„Фостър и Бейн“, Сан Франциско

Тина изпусна телефона, изтича в един тъмен кабинет и затвори вратата. Приклепна зад бюрото, издърпа телефона на земята и натисна червеното копче за спешно набиране. Телефонът иззвъня веднъж. Джак Конъли вдигна.

— Джак? Тина се обажда. Извикай полиция.

— Тина? Едва те чувам...

— Джак, обади се на полицията — прошепна малко по-високо тя.

Вече не чуваше колелата на кофата за боклук в коридора. Мнимият чистач вероятно я беше оставил и сега проверяваше офисите един по един.

— Добре ли си? Тина? Не те чувам добре.

Тя си представи как е оставил романа и е станал от стола.

— Джак, обади се в полицията, изключи асансьорите, пусни проклетата аларма и се заключи в стаичката зад гишето.

— Тина, какво има? Да се кача ли?

— По дяволите, Джак...

Вратата се отвори и в стаята нахлу светлина от коридора.

— Джак, обади се... — изкрещя Тина.

Мнимият чистач бързо прекрачи прага и дръпна кабела на телефона от стената. Погледна куфарчето в ръката на Тина, усмихна се и пристъпи към нея, като уви шнура около кокалчетата на ръцете си, оставяйки помежду участък от две-три педи. Тина избяга от другата страна на бюрото и започна да го замерва с каквото намери. Той избягваше предметите, стоеше все на пътя ѝ към вратата. Тина видя подаръка за петнайсетгодишнината на фирмата, нож за отваряне на писма, какъвто всеки служител бе получил.

— Полицията ще дойде всеки момент. Знаят кой си.

Убиецът се усмихна.

Тя приклегна, замери го с една книга, грабна ножа и се втурна към вратата. Той я хвана отзад, дръпна я. Тина замахна с ножа за писма и го заби в крака му, целите десет сантиметра до синьо-червената емблема на „Фостър и Бейн“ на дръжката.

Нападателят изкрещя през зъби — рев на ранен звяр. Тина се изхлузи от пуловера си и хукна към аварийното стълбище. Когато отваряше вратата, погледна назад. Нападателят излезе накуцвайки от кабинета, червеното петно на десния му крачол бързо се разрастваше, в ръката си имаше пистолет.

* * *

Гумите изсвириха, ауспухът избълва черен дим. Колата тръгна назад с бясна скорост, хвърляйки камъчета. Двамата полицаи отскочиха от пътя ѝ и паднаха на земята. Слоун продължи на задна до края на паркинга, изскочи през живия плет на улицата. Засвириха клаксони, чу се свистене на гуми. Той превключи на предна скорост и натисна педала на газта.

Три минути по-късно вече хвърчеше по шосе 1. С осемцилиндров двигател и без съвременните устройства за намаляване отработените газове колата вървеше удивително бързо. Скоростомерът показваше 130 километра в час, преди моторът да забръмчи недоволено. Слоун зави на север над шосе 280. Вече очакваше да чуе полицейски сирени зад себе си. Не чу.

Отвори мобилния си телефон и натисна копчето за повторно избиране. Телефонът на бюрото на Тина зазвъня, но тя не вдигна. Гласовата ѝ поща се включи.

— Тина? Тина, там ли си?

Той излезе от магистралата по Четвърта улица. Мина на червено на изхода и продължи успоредно с един трамвай отляво. Релсите минаваха от едната му страна и Слоун трябваше да ги пресече, за да направи ляв завой по „Сансъм“. Натисна газта, замисли се за миг дали може да мине преди трамвая. Реши да рискува. Рязко завъртя кормилото, чу стъргане и съскане на спирачки, почувства как машината лизна задната му броня. Колата му занесе и задницата се блъсна в един паркиран автомобил. Нямаше време да оставя

извинителна бележка — пак даде газ. Когато наближи улица „Батъри“, пак вдигна телефона и натисна копчето за повторно набиране.

— Тина?

— Дейвид.

— Къде си?

— В кантората...

— Бягай. Разбираш ли? Напусни сградата веднага. Тина? Тина!

Хвърли телефона на седалката и грабна пистолета от сака. Влезе в уличката зад небостъргача обратно на движението и спря. Задната врата бе заключена. Затича се към главния вход, като се оглеждаше за полицейски коли, но не видя. Започна да проверява последователно заключените стъклени врати отпред, докато намери една отключена. Втурна се във фойето. Нощният пазач стоеше прав и крещеше по телефона:

— Тина, добре ли си? Тина?

Джак Конъли трескаво започна да натиска копчетата по контролното табло. Слоун достигна кабинката му.

— Господин Слоун.

Конъли видя пистолета и очите му се разшириха. Вдигна ръце.

Слоун изтича покрай него, влезе в един асансьор и натисна копчето за деветнайсетия етаж. Вратата не се затвори. Започна да натиска други копчета, но пак се стана нищо. Компютърът. Асансьорите бяха блокирани. Трябваше му електронна карта.

Той изтича при гишето.

— Джак, включи асансьорите!

— Спокойно...

— Джак, включи проклетите асансьори.

Конъли се двоумеше.

— Включи асансьорите. Тя е в беда.

Конъли поклати глава, ръцете му трепереха.

— Не мога. За да се активират, трябва да минат няколко минути след изключването.

Слоун погледна към вратата в дъното на фойето. Деветнайсет етажа, но не можеше да стои така. В този момент вратата на стълбите се отвори и Тина изскочи, хлъзна се на мраморния под, задъхваше се, закрещя:

— Джак, залегни!

Слоун тръгна към нея, спря, всичко се забави, сякаш се движеха в езеро с мед. Тина изтича при гишето на охраната и Конъли излезе. Вратата на стълбите отново се отвори с трясък, удари се в стената. Проблесна искра и проехтяха изстрели, звучаха като ръкопляскане. Конъли се сгърчи, всеки куршум го отклоняваше в различна посока, накрая стрелбата спря и той падна.

След като вече нищо не му пречеше, убиецът залюля ръката си като махало и насочи пистолета към Тина.

41.

Чарлстаун, Западна Вирджиния

— Сигурен ли си? — попита Моли. — Биопсията се приема като доказателство в съда.

Хо вдигна ръце.

— Задръж топката, Том. Не е ставало дума за доказателства. Забравяш, че изобщо не биваше да вадим този човек от фризера. Освен това биопсията сама по себе си не е много убедително доказателство.

Моли се наведе напред.

— Което означава, че не си спрял дотук.

Том Моли добре познаваше Питър Хо; знаеше, че зад фасадата на обикновен провинциален доктор Хо е способен патоанатом, отличник в колежа „Джон Хопкинс“ и отдаден на работата си, както и Моли — на своята.

— Реших да взема по-голяма проба. Взех от устата, под небцето, последното място, където някой ще търси следи от аутопсия... Събрах достатъчно, за да потвърдя резултата от биопсията.

Моли се замисли над наученото, започна да размишлява на глас:

— Добре, как тогава е умрял, Питър? Каза, че няма следи от физическа травма освен драскотината на ръката. Ако в организма му няма необичайни химически вещества, как е умрял?

Хо поклати глава:

— Не знам със сигурност. Но за патоанатом това е доста интересен случай. Не се среща всеки ден. Всъщност съм виждал нещо подобно, когато още учех в „Джон Хопкинс“. Работех по случая с две деца, които се удавили при плаване с яхта. Трагедия. Бащата твърдеше, че паднали, докато той спял пиян. Родителите бяха разведени и прокурорът подозираше, че бащата е удушил децата и ги е хвърлил през борда — садистичен начин да отмъсти на бившата си жена.

— Боже мой.

— Моята работа бе да установя истината. Когато човек се задуши, кръвта остава в кръвоносните съдове. Причината за смъртта е

липса на кислород в тъканите, обикновено мозъкът спира да функционира първи, след това — сърцето. Получава се спиране на кръвообращението като в този случай. Това може да обясни липсата на кръв в тъканите за разлика от тежките огнестрелни и прободни рани.

— Искаш да кажеш, че нашият човек е умрял по-скоро от задушаване, отколкото от огнестрелна рана.

— Точно така.

— Някой го е удушил.

— Не, не мисля.

— Но нали...

— Основният признак, че някой е умрял бавно от липса на кислород, от задушаване, са разпръснати кръвоизливицата по повърхността на сърцето, белите дробове и тимусната жлеза. Не толкова ясен признак е подуването на мозъка. Предвид състоянието на главата, това е почти невъзможно да се установи. За целта трябва да го срежем, тоест — аутопсия.

— И какво...

— Просто мисля, че е умрял по-бързо.

— Защо?

— Няма следи от борба, Том. Могат да се очакват синини, натъртвания, като при Купърман. Този човек не изглежда слаб. В добра форма е. Мускулест. Ако е бил удушен, трябва да има следи около носа и устата, спукани капиляри. Все нещо ще има. Драскотини по ръцете, натъртвания. Но освен тази дупка в главата, няма нищо. Знам, че е умрял, преди да бъде застрелян, но нямам представа как.

— Предположения?

Хо поклати глава:

— Има много малко вещества, които не оставят следи и не могат да бъдат установени при химически анализ.

— Но има такива, нали?

— Няколко. Едно от тях е въглеродният двуокис. Доколкото разбирам, Том, убийците на този човек — а също и на Купърман, ако си прав — не са аматьори. Убийството е почти съвършено. Знаели са какво правят и са си свършили много добре работата.

Замълчаха, заслушани в бръмченето на вентилатора като жужене на милион комари.

— Съжалявам, че те забърках в това, Питър. От самолюбие...

— Моята работа също е такава, Том.

— Никой няма да разбере какво си направил, Питър. Ще го запазя в тайна.

— Какво ще правиш?

— Те убиха полицаи, Питър.

— Да, но нямаш доказателства. Нямаш нищо.

— Знам. Но нещо все ще изскочи. Няма идеално престъпление. Винаги изпада нещо, Питър, знаеш го, и когато това стане, аз ще го хвана.

— Само внимавай да не те изнесат с чувал, Том.

— Ще внимавам.

Хо се изправи.

— Прибирам се да вечерям със семейството си. Съветвам те да направиш същото.

Остави бирата на масичката, отиде при вратата и отвори мрежата против комари.

— Благодаря ти, Питър.

Хо излезе; вратата се затвори след него. Том Моли остана неподвижно, докато приятелят му се изгуби от поглед — размазан силует в мрака зад мрежата против комари.

42.

„Фостър и Бейн“, Сан Франциско

Бойните рефлексии се отприщиха като скъсан бент. Слоун не се опитваше да си спомня подробности, просто се остави на течението. Светът сякаш се сви в тясно поле на съсредоточение, в което всичко се виждаше с кристална яснота. Пулсът кълтеше в ушите му. Дишането му звучеше като бушуващи вълни — силно, но равномерно, леко свистене между раздалечените му устни. Той се разкрачи, стисна пистолета с две ръце и се прицели. Издиша наполовина, задържа дъха си и стреля два пъти.

Мнимият чистач потрепери като разтърсена парцалена кукла, стреля напосоки и куршумите засвистяха, рикоширайки от мраморния под и стените. Слоун остана съсредоточен върху целта, очакваше убиецът да падне, да изпусне оръжието. Но нападателят не падна; остана прав, кръвта разцъфна като алена роза върху яркозелената му униформа, петно в тон с онова на десния му крачол. Дясната му ръка се отпусна неподвижно, но не изпусна оръжието. Дори само от болка трябваше да падне като чувал с картофи. Той обаче се обърна и се втренчи в Слоун, лицето му беше безизразно, очите му — като два въглена.

Слоун устоя на изкушението пак да дръпне спусъка, не се подчини на гнева и желанието за мъст. Не искаше да убие този човек. Това нямаше да помогне. Трябваше му жив. Трябваше да отговаря.

Някъде отстрани, сякаш в друг свят, се чу шум — стъпки, гласове, викове. Тъмносини сенки се мярнаха в периферното зрение на Слоун — няколко полицаи приклекнаха и залегнаха зад кабинката на охраната.

— Хвърлете оръжията. Веднага! Горещете. Ръцете! Искан да видя ръцете ви.

Слоун остана с пистолет, насочен към мнимия чистач, който също не помръдна.

— Хвърли оръжието! Хвърли оръжието!

Мнимият чистач също не даваше признаци, че вижда или чува нещо извън полето на съсредоточението си. Явно искаше да си играят на котка и мишка. Лицето му потрепна, едва забележимо движение, почти като тик. Стисна устни и те се изкривиха в предизвикателна усмивка. Посегна с лявата си ръка към пистолета.

Един полицаѝ откри огън.

43.

Пасифика, Калифорния

Вратата на апартамента бе затворена, което можеше да се очаква в десет часа през нощта. По-интересна беше жълтата лента, опъната на кръст пред прага. Дженкинс отвори и се провря под лентите, като скъса една. Вътре беше подредено, но все още личаха следи от борба, претърсване или и двете. Той потърси кръв, отначало не видя и заключи, че хаосът вероятно е резултат от претърсване, още едно доказателство, че Джо Браник е бил прав.

Алекс Харт влезе след него.

— Да не използвате една и съща фирма за почистване?

Дженкинс бе решил да не ѝ разказва всичко, още не знаеше доколко е замесена. Каза ѝ само, че отиват при човек, който може би ще обясни защо е бил убит Джо.

— Явно сме улучили мястото — добави тя. — Само дето сме малко закъснели.

— Поне не са го изгорили до основи.

Дженкинс внимателно огледа стаята. Телефонът беше на кухненския плот; разглобен, отзад се виждаше малко подслушвателно устройство. Обиколи стаята, заслуша се в бученето на вълните, прекъсвано от време на време от далечно меланхолично изсвирване на корабна сирена. Една завеса се ветрееше пред остъклената плъзгаща се врата, водеща към малък балкон. Дженкинс се надвеси над парапета и видя кофата от боя на земята. Върна се в стаята при гардероба с огледални врати. В ъгъла на пода имаше отворен сейф. Наведе се, извади полица за застраховка „Живот“ и завещание и ги прочете набързо. Дейвид Алън Слоун заявяваше, че е здрав духом и телом и оставя всичко на някоя си Мелда Деманюк. Ако тя почине преди него, имуществото трябваше да се разпредели между няколко организации за подпомагане на сираци и някоя си Тина Скоколо.

Слоун нямаше близки роднини.

Дженкинс се изправи, влезе в банята и светна лампата.

— Боже мили — възкликна Алекс. Приблужи се зад него и се втрени в червеникавокафявата засъхнала кръв по белия линолеум. — Закъснели сме.

Дженкинс влезе внимателно, отвори вратичката на шкафчето за тоалетни принадлежности, като използва нокътя си, за да не оставя отпечатъци, и огледа около умивалника. Върна се в спалнята и взе една дреха от пода, синя болнична пижама. Тя също бе покрита с кръв.

— Жив е — заяви и хвърли дрехата.

— Ти да не си вечният оптимист?

— Жив е, освен ако не е решил, че четката за зъби и ножчетата му за бръснене ще му потрябват на оня свят. — Кимна към банята. — Взел е тоалетните си принадлежности. Няма четка за зъби. Няма паста. Няма самобръсначка. Ако тази кръв е негова, едва ли е имал сили да стане и да се преоблече. Мъртъвците обикновено не се грижат да са добре облечени и да имат пари, а някой е дошъл тук за двете. Някой, който е знаел комбинацията на сейфа и че плъзгащата се врата е отключена. — Посочи стъклената врата. — Влязъл е от балкона. Долу се вижда кофата, на която е стъпил, за да достигне долния балкон.

— Защо?

— Вероятно защото се е страхувал, че някой наблюдава сградата. Задният вход е скрит. Не се вижда от предната страна.

— Откъде тогава се е взела кръвта?

— Не знам. Очевидно някой е бил убит, но не той. Слоун е оправил стаята, полицаите няма да лепят дивана му с тиксо. Това показва, че е оживял след претърсването.

— Претърсване ли?

— Някой доста е тършувал тук.

— Откъде си сигурен, че не станало при боричкане?

— Интуиция.

— Ако е подредил, защо не е почистил кръвта от банята и не е прибрал дрехите от пода.

— Станало е след това. — Дженкинс посочи дрехите на леглото. — Това и липсата на четка ми подсказва, че се е върнал, вероятно за да вземе пари и дрехи. Събрал си е багажа набързо.

— Или точно си е събирал багажа, когато някой е влязъл и го е убил.

— В този случай щяхме да намерим куфара му с дрехите и тоалетните принадлежности, а вероятно и очертания с тебешир на мястото, където е бил трупът, нали? Няма логика убиецът или полицията да взима куфара му.

Тя замълча.

— Жив е и се крие.

Тя не изглеждаше убедена:

— Е, ако си прав, трудно ще го намерим. Освен ако не ми разкажеш повече за ролята му в тая каша.

Дженкинс отиде при нощното шкафче и натисна копчето за връщане на касетката на телефонния секретар. Апаратът изпиука и се включи. Чу се женски глас. Дженкинс увеличи звука. Когато съобщението свърши, той отвори апаратчето, извади касетата и я пъкна в джоба си.

— Може да е трудно, но нали съм вечният оптимист.

44.

„Фостър и Бейн“, Сан Франциско

Трупът на Джак Конъли бе покрит с бял чаршаф. На улицата срещу сградата имаше полицейска бариера. Проекторите на подвижните телевизионни станции блестяха през стъклените врати като изкуствени слънца, осветяваха униформените полицаи, цивилните детективи, лекарите и криминалистите, скупчени във фоайето. Близо до кабинката на охраната млад полицаи с вид, сякаш съвсем наскоро е започнал да се бръсне, гледаше едновременно уплашено и с облекчение. Опипваше през дупката в униформата си малката вдлъбнатинка върху бронираната жилетка. Неколцина негови колеги оглеждаха найлоново пликче със сплескан куршум, сякаш беше ловен трофей.

Детектив Франк Гордън седеше на едно кресло в ъгъла с отворен бележник в скута, химикалка в ръка и намръщена физиономия. Свалил бе сакото и ризата си, а един санитар превързваше мускулестото му рамо — детективът не искаше да отиде в болницата, преди да разпита Слоун. След като бе прострелян от полицаите, убиецът се беше разтресъл като марионетка, инстинктивно натискайки спусъка. Гордън бе улучен от случаен куршум, но имаше късмета, че само го беше одраскал. При все това не изглеждаше много доволен. В момента имаше вид на хлапе, което са накарали насила да седне на фризьорския стол, беше сърдит на целия свят. Въпреки болката в рамото Гордън разпитваше Слоун вече почти час.

От другата страна на фоайето, зад тъмен параван заради телевизионните камери, санитарите вдигнаха носилката с трупа на Конъли. Краката му се раздалечиха встрани като отварящ се акордеон. Тина се отдръпна, избърса сълзите си и се загледа след групичката, която изнесе убийтия през стъклените врати под светлината на проекторите. Коментаторите в студията сигурно нетърпеливо чакаха пресни новини и предаване на живо от мястото на поредния трагичен

инцидент в небостъргач в Сан Франциско. Щеше да излезе драматичен репортаж.

— Тия хора сигурно си мислят, че в града има цирк. Вече втори път в един ден разнообразяваме скучния им живот — измърмори Гордън. — Знаете, че мога да ви арестувам за притежаване на оръжие без разрешително. Всъщност не знам защо още не съм го направил.

Гордън звучеше заплашително, но Слоун знаеше, че детективът няма да го арестува. Слоун бе спасил живота на Тина. Разказът му се потвърждаваше и мъртвият мним чистач беше повече от ясно доказателство. Освен това в момента Гордън имаше твърде много ядове, за да се интересува от разрешителното му за оръжие, на всичкото отгоре го чакаше посещение в болницата. Само се правеше на страшен.

Детективът въздъхна:

— Нямате представа кой е този човек, така ли?

Слоун отново погледна убиеца; трупът бе купчина кърваво месо, като жертва на мафиотски атентат. Един куршум беше извадил лявото му око. По настояване на Слоун съдебният лекар бе дръпнал ръкава на убийтия; на ръката му имаше татуиран орел с разтворени нокти и нож в човката. Точно както го беше описала Мелда. Иначе всички се отнасяха към трупа като към свещен предмет. Много се тълпяха край него, някои го снимаха, но никой не го докосна, докато криминалистите не заснеха местопроизшествието и не начертаха схема на разположението на всички улики.

Гордън посрещна твърдението на Слоун, че не познава убиеца, с недоверие и не се опита да го скрие.

— Беше сам, срещу толкова оръжия, очевидно без никакъв шанс да се измъкне, но пак посегна към пистолета си. Все едно да скочиш в пропаст. Това е най-голямото безумие, което съм виждал. Същинско самоубийство. Той предпочете да умре. — Гордън погледна Слоун. — А вие твърдите, че нямате представа какво иска от вас. Трудно ще ме накарате да повярвам, Слоун. Адски трудно.

Слоун го разбираше. Той също не можеше да повярва. За съжаление убиецът беше мъртъв и нямаше кой да отговори на въпросите им.

Гордън затвори бележника и посочи с химикалката си към автоматичното оръжие до тялото на мнимия чистач.

— Това е автоматичен пистолет АС556F. След четири години в армията вече започва да ти личи, а на това копеле му пише на челото, че е военен не само заради татуировката. Каквото и да е, беше професионалист и е имал сериозна задача. Такива хора обикновено не действат сами, Слоун. Разбирате ли какво искам да кажа?

Слоун бе достигнал до същото заключение. Четири години в морската пехота бяха оставили отпечатъка си.

— Да не изчезнете някъде — предупреди Гордън, който най-после се примири с неизбежното ходене до болницата. Изправи се и се наметна със сакото си. — Ще ви се обадя, имам още въпроси. Бъдете сигурен.

Слоун отиде при Тина, която стоеше притиснала ръце до тялото си, сякаш ѝ беше студено.

— Добре ли си?

Тя кимна. Внезапно се обърна, притисна глава до гърдите му и раменете ѝ затрепериха от безмълвен плач. Слоун я остави да поплаче. След няколко минути я прегърна с едната си ръка и я поведе към дъното на фойето. Една жена с предпазни очила и ръкавици се бе навела над мнимия чистач и внимателно оглеждаше трупа. Слоун я чу да казва:

— Боже мили. Погледни това, Франк.

Гордън спря и се наведе. Жената вдигна ръката на убиеца и посочи към осеяните с белези върхове на пръстите, обезобразени от някаква груба, самоделна операция.

— Няма отпечатъци.

* * *

Ъгълът на Осмо авеню и улица „Мишън“, периферията на квартал Мишън в Сан Франциско, още не беше засегнат от вълната на благоустройство, започнала през деветдесетте и донесла нов бейзболен стадион, луксозни ресторанти и затворени за външни лица шикозни жилищни комплекси. Вероятно никога нямаше да го засегне. Бедните трябва да живеят и работят някъде. Стените на автомобилните работилници, складовете, заложените къщи и бакалиите, в които се продаваше повече алкохол, отколкото хранителни стоки, бяха покрити

с графити. Повечето кантори също бяха затворени, защитени с тежки метални врати — също изрисувани. Младежи с твърде широки якета, развлечени дънки и плетени шапки стояха облежани на американски коли, малко по-високи от тротоара и с лъскави тасове, спрени нагло под знаците „Паркирането забранено“. От касетофоните гърмеше рап.

На третата обиколка, след като мина по трети различен път, за да е сигурен, че никой не ги следи, Слоун спря на паркинга пред „Куолити Ин“ — „хотелът с най-качествено обслужване“, както безочливо лъжеше рекламата. Тина изчака в колата, докато той наемаше стая. Джейк щеше да остане при баба си. Човекът на рецепцията се поинтересува колко време ще останат в стаята — гости, отсядащи за цяла нощ, явно бяха рядкост. Слоун поиска стая колкото се може по-далеч от улицата и паркира баракудата отзад. С Тина се качиха по външното стълбище, което се тресеше като при земетресение и излязоха на подковообразна тераса над басейн, пълен наполовина с кафеникава вода.

Въпреки мизерния вид на хотелчето стаята ги изненада — чиста и подредена. Бе обзаведена с евтини мебели от седемдесетте, лилави покривки на цветя върху двете огромни легла и тъмнооранжев рунтав килим. Слоун затвори вратата и закачи металната верига. Гордън му бе взел пистолета, сега беше невъоръжен.

— Истински дворец — отбеляза, щом се огледа.

Остави сака си до бюрото. Телевизорът бе закачен с верига за халка в стената.

— Да се надяваме, че проститутките използват само единичните стаи — добави, но Тина не реагира. — Гладна ли си? На идване видях две закусвални...

Тя поклати глава.

Постояха мълчаливо за няколко минути. Слоун тръгна към банята.

— Пусни си топъл душ. Ще се почувстваш по-добре.

— Прегърни ме — прошепна тя и се приближи.

Той я притисна до себе си. Смяташе я за доста силна, но се оказа крехка като дете. Той почувства топлината и тялото ѝ, усети аромата на цветя от косата ѝ.

— Тина, съжалявам — започна да се оправдава, но тя го погледна, изправи се на пръсти и го целуна по устата.

Искаше му се да я спре. Да ѝ каже, че не е хубаво да правят така, но тя не му даде възможност да говори и той осъзна, че няма желание да го прави. Започнаха трескаво да се разкопчават, да се събличат един друг. Той я положи на леглото, притисна се върху топлото ѝ тяло и се остави тя да го насочва.

* * *

Тя спа на другото легло, дишаше спокойно.

След като се любиха, се бяха преместили под душа, топлата вода и парата ги обгръщаха, задъхано се целуваха, галеха, изучаваха телата си, опитваха се да забравят ужаса от изминалата нощ и да намерят успокоение в нещо красиво. След това се върнаха в леглото и изтощена физически и психически, тя бавно заспа в прегръдките му. След това той внимателно издърпа ръката си, зави я, погледа я в съня ѝ, малка и крехка.

През последните четирийсет и осем часа Слоун бе осъзнал защо не се е оженил, защо жените, с които излизаше, не го задоволяваха, защо не можеше да им се отдаде. Както всичко друго в живота си, той бе потискал чувствата си към Тина, криейки се зад работата си. Беше по-удобно да не мисли за това. Защото беше твърде сложно. Между тях не можеше да се получи нищо. После, докато чакаха таксито, тя му каза, че може да се получи, ако той пожелае. Каза му, че той е мъжът, когото чака, но първо трябва да намери себе си. Искаше му се да се пъкне при нея под завивките и да я прегърне. Искаше да отиде с нея в Сиатъл и да остави миналото — каквото и да беше — погребано и забравено, да започне наново. Искаше да се грижи за нея и Джейк, момченцето, което бе опознал на служебните пикници, да бъде бащата, който Джейк никога не е имал — не знаеше как ще го постигне, но беше сигурен, че ще се справи. Щеше да го води на мачове, да му помага за домашните — да бъде до него — нещата, които като дете бе искал да има, но нямаше. Знаеше обаче, че това не може да стане, ако продължава да бяга от действителността. Тина беше права. Той не можеше да я намери, докато не открие себе си, и знаеше някъде дълбоко в сърцето си, че за тази цел трябва да разбере какво става — и защо. Сънищата му не бяха сънища — бяха спомени. Убитата жена не

беше плод на фантазията му. Тя бе реалност. Джо Браник — също. Явно и огромният чернокож, когото бе видял в спомените си с Браник, също съществуваше. Браник беше мъртъв, жената — също, но може би чернокожият бе още жив.

Слоун извади пакета от куфарчето си, но не се пристраши да го отвори веднага като дете, бързащо да види подаръците си на Коледа. Четирима души бяха умрели заради това писмо. Заслужаваха да помисли за тях. Мелда заслужаваше минута мълчание. Сетне, с гръмката музика от колите и уличния шум, часът удари. Той насочи нощната лампа така, че да не свети в очите на Тина, и я включи. Вдигна пакета и погледна ръкописните букви. Макар че беше тънък, пликът му се стори по-тежък отколкото отначало, навярно носеше бремето на скръбта и нещастиято. С такива мисли той завъртя пакета, махна металните скоби, отвори го и извади съдържанието му.

45.

Есконвенто де Чурбуско, Койоакан, Мексико

Мигел Ибарон опря гумения накрайник на бастуна си със златна дръжка в напуканите и неравни каменни плочи и пренесе тежестта си, за да направи следващата крачка. Лицето му с нищо не издаваше болката в глезените, коленете и гръбнака, която го пронизваше като електрически ток. Не можеше да направи нищо, за да скрие физическото проявление на туморите в мускулестото му навремето тяло, сега изсъхнало като мъртво цвете в пустинята, но все още можеше да владее емоциите си, да търпи болката.

Ракът го бе изпил и смалил, а някога гъстата му черна коса сега беше бяла. Болестта обаче не можеше да отнеме достойнството на държавника. Висок и с бяла кожа, вероятно дължаща се на испанската кръв в рода му, Ибарон все още бе над метър и осемдесет, широкоплещест и близо осемдесет килограма, макар че беше отслабнал с двайсет.

Жената на входа на музея го поздрави с усмивка и както при всяко негово посещение, не пожела да вземе пари.

— *No sirve aqui*^[1] — каза му. — Би било срамно, ако ви взема пари. Вашето присъствие тук е чест за нас.

Подобаващо посрещане на човек, посветил целия си живот на Мексико и мексиканския народ. От постъпването си в НРП, Националната революционна партия, Ибарон бе примерен партиен член. През трийсетгодишната си кариера беше работил като депутат в долната камара и сенатор в горната. На два пъти бе избран като *тападо*, „забулен“, избраник на партията за евентуален президентски кандидат, но никога за *вердадеро тападо*, истински забулен.

Всяка неделя по пладне Ибарон обикаляше седемнайсетте стаи на музея, напуканите теракотени плочки бяха леко наклонени под краката му. Като повечето постройки в Мексико Сити и околностите музеят потъваше с няколко милиметра на година в процеса, при който двайсет и пет милионното население на района изразходваше водните

запаси под рехавата почва на дъното на някогашното огромно езеро Тескоко.

Есконвенто де Чурбуско бе разположен на паметно място, пълно с предмети, донесли жестоки беди. Издигната на мястото, където ацтеките правели човешки жертвоприношения за бога на войната, Уицилопочтли, сградата била крепост, от която през 1847 година мексиканските войници ревностно защитавали страната си от войската на Съединените щати, настъпваща от Веракрус към Мексико Сити. Гарнизонът изразходвал куршумите си до последния, за да задържи американския генерал Дейвид Туигс. Когато Туигс най-накрая влязъл във форта и поискал от генерал Педро Аная да му предаде останалите си боеприпаси, мексиканецът отговорил: „*Si hubiera cualquiera, Usted no estaria aqui*“.^[2]

При все това на такова място на честта и достойнството бе издигнат музей на позора. По варосаните стени на постаните с червени плочки зали висяха избелели снимки, пожълтели документи и предмети, очертаващи хрониката на чуждите нашествия в страната — от испанците и французите до северноамериканците.

Ибарон спря пред доктрината на Монро, изложена в стъклена рамка.

В този момент към него се приближи друг човек с вестник в ръка.

— Тези Републиканци са толкова арогантни, че не ни смятат за равни, а за по-нисши.

Новодошлият цитираше думите на Хосе Мануел Сосая, първия мексикански посланик във Вашингтон.

— Така те ще се превърнат в наши закleti врагове — завърши цитата Ибарон.

Това бе нещо като парола, знак, че могат свободно да говорят.

Шефът на мексиканското разузнаване, Игнасио Лопес Руис, оправи яката на сакото и подръпна вратовръзката си, навик, който създаваше впечатление, че двете парчета плат го задушават. Руис приличаше на топка от мускули — бе висок едва метър и шейсет и пет, но ръцете му бяха като наковални, а мощните му гърди се бяха развили от работа в каменните кариери на баща му през юношеските му години. Бе пооплешивял и се стараше да го скрие, като заресваше един дълъг кичур коса върху темето си. Лицето му беше плоско от

дългогодишна кариера на боксьор, грубо като подметка. Онова, от което Руис бе лишен като височина и красота, се компенсираше от енергичност, амбиция и инициативност. Той бързо беше израснал в полицията, макар и не без помощта на Мигел Ибарон.

Руис приглади дългите коси върху темето си, напразен опит да прикрие плешивината си.

— Обади ми се началникът на местния клон на ЦРУ. Със съгласието на ФПП и директора искат да направя пълен анализ на материалите, които имам.

Имаше предвид федералната превантивна полиция и началника на Разузнавателния директорат, двете организации на мексиканското разузнаване. Те непрестанно следяха дейността на партизаните и революционните групи.

— Питаха ме за Народната революционна армия, сапатистите, Революционната армия на народа... и Мексиканския фронт за освобождение.

Ибарон кимна, без да издава някаква емоция.

— Казаха само, че искат пълна информация — продължи Руис. — Свързах се с най-надеждните си източници. Никой не знае каква е целта на това искане, Мигел. Бето няма представа, Тоньо — също.

Имаше предвид Алберто Кастанеда и Антонио Мартинес, мексиканския вътрешен министър.

Ибарон се замисли за момент, лицето му не изразяваше никаква заинтересованост.

— Кой е поискал информацията от представителя на ЦРУ?

— Някой си Джоузеф Браник от Вашингтон.

— Знаеш ли защо?

— Не, но знам, че човекът е мъртъв.

Ибарон го погледна.

— Мъртъв ли?

— Пишеше в американските вестници.

Ибарон мина пред експоната, изобразяващ генерал Антонио Лопес де Санта Ана, подписващ договора „Гадсън“, според който Мексико продава на САЩ сегашните щати Аризона и Ню Мексико.

— Какво знаем за него?

— За Джоузеф Браник ли? — Руис поклати глава. — Нищо. Няма причина да подозираме нещо необичайно.

— Как е умрял?

— Самоубийство. Прострелял се в главата.

Ибарон погледна Руис с периферното си зрение, но иначе не показва реакция.

— Не смяташ ли, че самоубийството на личен приятел на президента е необичайно? — Той също бе чел вестниците. — Нали президентът отмени пътуването си през уикенда, за да присъства на погребението на този човек?

— Увериха ни, че това няма да повлияе на преговорите.

— Не можем да рискуваме. Разучи каквото можеш за Джо Браник.

— Ами преговорите?

— Ако Робърт Пийк не дойде, ние ще отидем при него.

Ибарон се завъртя и се отдалечи, без да продума повече. Взе бялата си шапка от жената на входа и излезе, оставяйки Руис сам.

Навън си сложи шапката, за да предпази главата си от горещото лятно слънце. Беше задушно и влажно, но не заради смога, който висеше над долината и задушаваше Мексико Сити и жителите му.

Ибарон надушваше буря.

[1] Няма да стане (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Ако имах, нямаше да сте тук (исп.). — Б.пр. ↑

46.

Беривил, Западна Вирджиния

Да остави Тина в хотела бе най-трудното, което Слоун беше правил в живота си, но знаеше, че не може да я вземе със себе си. Дори да нямаше опасност, той търсеше тайните на своя живот. Взе лаптопа си от кантората и се включи под чуждо име в интернет от един хотел. Цял ден се рови в мрежата, направи резервации за самолетни билети, коли под наем и хотели и се обади в лосанджелиското представителство на „Фостър и Бейн“. Започваше делата си по подобен начин. Когато при него дойдеше клиент, Слоун търсеше разрешение на проблема му. Преди да реши как ще действа, трябваше да научи фактите — до последната подробност, дори да е малка и незначителна. Фактите бяха като парчета от мозайка, които, подредени по правилния начин, образуваха цяла картина. Единствената разлика беше, че сега той бе едновременно клиент и адвокат. Надяваше се да не е вярна максимата, че адвокат, който представя себе си, е глупак.

Джо Браник беше първият обект на търсенето му и информация за него не липсваше. Браник завършил Джорджтаунския университет, където бил съквартирант със студент по политология на име Робърт Пийк, по прякор — Роб. През следващите четири години станали добри приятели, живеели заедно, имали общи интереси към политиката и спорта. И двамата завършили с пълно отличие. Пийк последвал баща си в ЦРУ и заради влиянието на Пийк Старши го гледали като писано яйце, след няколко години станал най-младият началник на чуждестранно представителство на Управлението, първо в Лондон, после в Германия и накрая — в Мексико Сити.

На четирийсет и пет години станал заместник оперативен директор, а после директор на ЦРУ — при управлението на президента Джордж Маршал, в чийто кабинет участвал и баща му. Робърт Пийк влязъл в голямата политика, когато Маршал загубил президентските избори от Гордън Милър. Тогава Пийк останал без работа. След четири

години бил избран за вицепрезидент на Томас Макмилън, който изместил Милър, а след два мандата наследил Макмилън.

Животът на Джо Браник не протекъл толкова вълнуващо. Завършил инженерство и се оженил за гаджетото си от училище. Работил за различни местни и международни нефтени компании. На трийсет и пет години вече имал син и две дъщери. След работа по съвместен тригодишен проект на американската фирма за нефтодобивни съоръжения „Ентарко“ и мексиканската нефтена компания „Пемекс“ Браник се върнал в Съединените щати и се преместил в Бостън, за да е близо до осемте си братя и сестри в общността на ирландските католици. Заедно с четиримата си братя започнал работа във фамилната вносно-износна фирма. Животът му като че ли се подредил. Приятелят му Робърт Пийк обявил, че ще се кандидатира за президент и помолил — с много увещания, както се носеха слухове — Браник да организира кампанията му. С три деца в колеж, Браник приел и след като спечелил, Пийк добре му се отплатил. Всички очаквали Браник да стане началник на президентската канцелария, но тук явно се намесили политически интриги. Републиканската партия предпочела пенсионирания генерал Паркър Мадсън — бързо издигнал се играч на вашингтонската политическа арена. Говореше се, че Мадсън ще участва като подвластник на Пийк в следващата президентска кампания. Браник решил да се върне у дома, но Пийк пак го убедил да остане, като създал нова служба за него — специален консултант на президента. Браник останал зад сцената, докато парковата полиция не открила тялото му в гората.

Слоун никъде не намери обяснение как човек с толкова добре уреден живот и щастливо семейство е решил да си тегли куршума. Подробностите бяха оскъдни. Знаеше се, че Браник излязъл от кабинета си малко след три и половина в четвъртък. Никой, дори секретарката му, не знаел къде отива. Жена му започнала да се тревожи, когато не се прибрал за вечеря, както имал навик. Не го намерила и в апартамента в Джорджтаун, където отивал, когато имал работата до късно и не искал да го безпокоят. Малко преди зазоряване трупът му бил намерен в националния парк „Блек Беър“, с пистолет в ръката. Министерството на правосъдието се заело със случая, но според „Вашингтон Поуст“ местните ченгета не били никак доволни и министерството пазело разследването в тайна. Властите почти не

коментираха. Разследването било поверено на Ривърс Джоунс, заместник главен прокурор на Съединените щати, и той отказвал да коментира, докато то още не е приключило. От Белия дом също мълчаха. Само Паркър Мадсън направил изявление в деня на откриването на трупа — прочел предварително подготвен текст, че президентът и първата дама били „потресени“ и „дълбоко наскърбени“ от кончината на един близък приятел и самоотвержен държавен служител. На Слоун му звучеше твърде сухо и бездушно за думи на човек, който е загубил приятел от младежките си години, но така бе винаги при хората на високи обществени постове.

След като получи цялата информация, която можеше да извлече от интернет, Слоун отиде в един магазин за мъжка конфекция, купи си резервни дрехи, мина през Крайбрежния квартал и взе самолетните билети. Обади се на Тина от автомат на летището, преди да вземе самолета за „Дълс“.

— Извинявай, че не ти казах довиждане.

— Тогава не ми го казвай сега. Кажи ми, че ще се върнеш.

— Ще се върна. След като намеря себе си.

— Дейвид, нямах това предвид.

— Много права беше, Тина. Чакай ме.

— Ще те чакам.

* * *

Слоун караше с отворен прозорец. Бе взел кола под наем и сега се отдалечаваше от Беривил. Времето беше тихо, а по-късно през деня щеше да стане горещо. Гъстите горички се бяха сменили с пасища пожълтяла трева, сред които бяха разпръснати къщи и пасящи коне. След стръмното изкачване, един от ориентирите му, той зави по тесен страничен път, продължи до редица пощенски кутии на дървени колове — втори ориентир — и отби по черен път. Спря пред свежа морава, сред която се издигаше бяла двуетажна къща със зелени капаци на прозорците и голяма веранда. Отзад имаше червена плевня, а в полето пасяха кафяви и дорести коне.

Да говориш с близките на загиналия винаги е деликатно, защото реакцията им е непредвидима, но Слоун се надяваше, че има нещо

общо с роднините на Джо Браник — желанието да узнае защо и как е умрял той. Погледна оранжевия плик на седалката до себе си. Както очакваше, информацията в него съдържаеше повече въпроси, отколкото отговори.

Последният завой бе закрит от висок жив плет и се наложи да натисне бързо спирачките, за да не се блъсне в полицейска кола, спряна пред отделения от къщата гараж. Златист ретривър дотича от верандата, извести за идването му с лай и замаха с опашка. Слоун пхна плика в куфарчето си и когато се обърна, кучето бе поставило лапи върху спуснатото стъкло и езикът му висеше в колата.

— Здравсти. Сега би ли ме пуснал да изляза?

Кучето изскимтя и слезе от прозореца.

Слоун слезе, даде на животното да подуши ръката му, след което го почеса зад ушите и по врата. То скочи и опря лапи върху бедрата му. Никога не е излишно да се сприятелиш с домашния любимец. Най-малкото можеш да го използваш като тема за разговор.

Един униформен полицай се приближи.

— Мога ли да ви помогна?

— Сам ще се справя, господин полицай.

На верандата се появи елегантна жена с кафеникави памучни панталони, синя копринена блуза и ниски обувки. Приближи се до Слоун и задърпа кучето за каишката.

— Долу, Сам. Седни. — Погледна Слоун. — Извинявайте. Напоследък не й обръщаме много внимание.

Говореше с изразен нюингландски акцент и почти не произнасяше „р“.

— Няма проблем. Много хубаво куче.

— Беше на брат ми. Вие ли сте Дейвид Слоун?

Слоун подаде ръката си.

— Наричайте ме просто Дейвид.

Тя стисна ръката му с увереността на жена, свикнала да се ръкува с мъже, решително.

— Ейлийн Блеър.

Слоун прецени, че е около петдесетте. Беше висока, стегната, със светлокестенява коса, подстригана до раменете, съвсем леко прошарена. Изглеждаше младолика, около очите ѝ имаше едва

забележими бръчки. На врата ѝ висеше перлена огърлица. Хубава жена беше.

— Заповядайте вътре, приготвила съм чай.

Слоун се качи след Ейлийн Блеър по двете дървени стъпала и те изскърцаха. В единия край на верандата имаше празна люлка и плетена масичка от ракица. Покрай стената бяха наредени саксии с увехнали цветя. Сам тръгна след тях, но Блеър не я допусна да влезе.

— Стой — заповяда и кучето спря. — Много добро куче. Жалко, че не могат да го задържат. Познавате ли някого, който иска да си вземе куче?

— Не, съжалявам.

Слоун влезе в къщата. Вътре бе мрачно, усещането се подчертаваше от дъбовия паркет и тъмните тапети. Миришеше на печено тесто — курабийки или сладкиш. От другите стаи се чуваха гласове, но никой не се показва в антрето. Блеър дръпна двойна плъзгаща се врата и го въведе в гостна със зелени стени и прозорци с бели щори. Два виненочервени кожени дивана, стъклена масичка и тъмнозелено ъглово кресло дооформяха интериора. Зад единия диван имаше маса за билиард и картонена фигура в естествен размер на Лари Бърд, бивш баскетболист от бостънските „Селтикс“, жива легенда. „Баскетболен запалняк“ — помисли си Слоун, докато Блеър затваряше вратата. Очертаваше се разговор на четири очи.

— Джо обожаваше „Селтикс“, особено Лари Бърд — обясни Блеър и нагласи щорите да пропускат малко светлина. — Баскетболът му беше в кръвта. С братята си боготворяха земята, по която стъпва този човек. Не пропускаха мач в „градината“ и плакаха като деца, когато я събориха. Не знам как Джо се е сдобил с това нещо, още по-малко как е убедил жена си да го задържат, но беше доста убедителен, когато искаше да получи нещо. — Обърна се към Слоун. — Аз също.

Слоун я погледна.

— Дано не търсите сензация, господин Слоун. Аз се занимавам със семейните дела.

Погледна семейната снимка на стената. Петима мъже със спортни екипи стояха наред кално игрище за ръग्би, поставили ръце върху раменете си. Джо Браник бе в средата.

— Братята на Джо вършат физическата работа.

47.

Розовата зона, Мексико Сити

Телефонът го стресна в съня му. Джо Браник не си хабеше времето с приказки.

— Обличай се. След пет минути да си пред сградата.

Чарлз Дженкинс затвори, разсъни се за секунди, отметна завивките и стана. За миг остана неподвижно, за да даде на тялото си възможност да свикне с вертикалното положение, отиде в банята, написка се с хладка вода и облекчи пикочния си мехур. Обу дънки, облече си риза и четири минути след като затвори телефона, излезе, наметнал син шлифер със златисти букви „Ентарко“ над дясното джобче. Зачака под уличната лампа. Макар че още нямаше три часа през нощта, по челото му избиха капки пот. Жега и влага — обичайно за Мексико Сити. Най-лошото обаче бе смогът. До вечерта в ден като този гърдите го заболяваха толкова, че едва дишаше.

Дженкинс живееше под наем в апартамент над малко кафене в Розовата зона, оживен квартал с пъстри магазини и ресторанти, които обичаше заради жизнеността им и жените, които ги посещаваха. Засега Розовата зона спеше, витрините бяха тъмни, а улиците — пусти, без постоянния автомобилен поток и нервното свирене на клаксони. Дженкинс отхапа от зелената ябълка, която бе взел в бързината, и се загледа във фаровете на син форд, който се приближи бързо и спря до него.

— Ще ми показваш пътя — обясни му Браник, когато Дженкинс седна до него.

— Къде отиваме? — попита чернокожият с пълна уста.

Браник тръгна и заобиколи едно такси, фолксваген „Бийтъл“, единствената друга кола на улицата, мина на червено на следващия светофар и потегли на юг. Където и да отиваха, беше спешно.

— В селото — отвърна.

Дженкинс спря да дъвче. В сумрака не беше забелязал, но сега видя напрегнатото изражение на Браник. Изглеждаше разтревожен,

мрачен.

— Какво има, Джо?

Браник заговори тихо, сякаш шепнеше молитва:

*— Мисля, че нещо се е случило снощи. — Погледна Дженкинс. —
Нещо лошо. Нещо много лошо.*

Дженкинс смъкна прозореца и хвърли ябълката на улицата. През последните седмици и той бе почувствал, че става нещо. Като човек, който усеща първите симптоми на грип. Само че проблемът не беше в тялото, а по-дълбоко, някъде дълбоко в самата му същност, нещо останало от неделните проповеди в църквата — проблемът бе в душата му.

— Защо? — попита, макар че по-правилният въпрос би бил „Какво?“.

Това също го разтревожи.

— Заради твоите доклади, Чарлз. Докладите ти изнервят някои хора.

Дженкинс чувства в корема си напрежение, което обхвана и крайниците му. Браник му хвърли един поглед, след това погледна напред, сякаш говореше на някакъв дух на пътя:

— Бяха толкова правдоподобни. Адски добре написани.

** * **

Чарлз Дженкинс седна в леглото, за момент не знаеше къде се намира. Нещо звънеше — мобилният му телефон. Посегна към него на нощното шкафче, на което някой бе издълбал: „Д. С. върти свирки“ и го отвори.

— Ало? Ало... Мамка му.

Затвори телефона, стана и закрачи из стаичката.

Ризата му беше мокра, дланите му — потни. Коленете и ставите на пръстите го боляха като от измръзване. Тясната мотелска стаичка изведнъж му се стори потискаща, той показа главата си през прозореца, който успя да отвори въпреки няколкото слоя боя. Дишаше през устата, за да не усеща вонята на боклук и урина от уличката долу.

След като излязоха от апартамента на Слоун, с Алекс почукаха на вратите на няколко съседни. Онези, които бяха по-приказливи, им

казаха доста неща. Тази информация ги заведе при детектив Франк Гордън.

Намериха Гордън в хола му, седнал на кожено кресло, с превързана ръка и в лошо настроение. В неделя сутрин Гордън изглеждаше като в края на работното време в петък. Очите му бяха кървясали, приличаха на пътна карта и сякаш сами се затваряха. На челото му бе изписано „умора“. Буден го държаха само болкоуспокояващите хапчета, които прокарваше със студено кафе, краката на Алекс, които съзерцаваше, докато се поклащаше ритмично, и самодоволството, че е бил прав — случаят „Слоун“ криеше много неща, премълчани от адвоката. Последното заключение си вадеше от факта, че в хола му има агенти от ЦРУ.

От личен опит Дженкинс знаеше, че единственото, което полицаите обичат повече от хубавите истории, е да ги разказват. Гордън не правеше изключение. След час Дженкинс научи три важни неща: Слоун беше жив, макар че Гордън нямаше представа къде е. Някой е бил убит в апартамента му — жената, която адвокатът бе записал в завещанието си, Мелда Деманюк — и Слоун е открил трупа. Когато Гордън им каза, че гърлото ѝ било прерязано, Дженкинс затвори очи и постоя така, докато възвърне самообладанието си. Когато полицията дошла, Слоун прегръщал жената, плачел и не реагирал на нищо друго. Затова го хоспитализирали под грижите на психиатърката доктор Бренда Найт в Университетската болница на Сан Франциско. Найт имала опит с посттравматичния стрес и смятала, че Слоун страда от нещо подобно. Накрая разбра, че Гордън пази в моргата важен труп — човек, най-вероятно с военен опит, който носел въоръжение, достатъчно за цял взвод на едноседмична мисия.

Мобилният телефон на Дженкинс пак иззвъня. Само един човек имаше номера му. Той се обади:

— Пристигна ли?

Когато тръгнаха от дома на Гордън, той закара Алекс до летището. Платиха в брой за еднопосочни билети до Вашингтон. Дори под фалшиви имена заедно правеха впечатление. Освен това разговорът с Гордън му припомни още едно нещо, което искаше да направи, преди да тръгне от града, и тъй като психиатърката не искаше да го приеме, реши да действа по стария начин. Алекс се обади на свой

приятел в Лангли, който щеше да я посрещне на летището с неколцина свои колеги. Помоли го междуременно да разучи за Дейвид Слоун.

— Всичко е тип-топ — отвърна тя по телефона.

— Какво научи?

— Слоун е направил единайсет самолетни резервации за осем дестинации от летищата на Сан Франциско, Окланд и Сан Хосе. Във всеки град на пристигане е направил резервации за коли под наем и хотелски стаи. Използвал е кредитната си карта за всички резервации, тъй че могат лесно да се проследят. Взел е поне три билета за различни дестинации, но за самолети, тръгващи приблизително по едно и също време.

— Като игра на „тука има, тука няма“.

— Може би, но ти избра правилната кутийка. Един от билетите е бил за летище „Дълс“. Ще ми кажеш ли как се досети?

— А, не, не искам да ти развалям изненадата.

— Ще следя плащанията от кредитните му карти, но предполагам, че отсега нататък ще плаща в брой.

Слоун със сигурност щеше да го направи и това беше добре. Ако Дженкинс не можеше да го намери, никой друг нямаше да успее.

— Нещо за татуировката, която Гордън описа?

— Работя по въпроса, но няма да стане бързо, ако не искаме да привличаме вниманието.

— Не искам.

Дженкинс погледна бележника със записки с разкривен почерк и изпъстрени със сини точки страници, който бе взел от кабинета на доктор Бренда Нйт.

— Добре ли си? Звучиш разсеян — отбеляза Алекс.

Дженкинс си мислеше за селото в джунглата и онова, което бе видял тази сутрин.

— Събуди ме. Бях задрямал.

— Блазе ти.

— Ще ти се обадя утре, когато пристигна. Не се набивай на очи, Алекс, това е най-важното.

Дженкинс затвори, взе бележника и започна да чете драсканиците на доктор Нйт с подробностите за кошмара на Дейвид Слоун. Кошмар, който беше и негов.

48.

Беривил, Западна Вирджиния

Ейлийн Блеър покани Слоун да седне на дивана и му подаде чаша студен чай с резенче лимон. Домакинята седна на креслото срещу него, извади цигара „Марлборо“, замисли се и предложи и на него. Слоун отказа.

— Хубаво е, че не пушите — отбеляза тя.

Запали цигарата, остави пакета и запалката на масичката и сложи стъклен пепелник в скута си. Издиша облак дим към тавана и продължи:

— Така и не можах да преодолея този лош навик. Не си спомням колко пъти съм се опитвала да ги откажа. Майка ми постоянно натяква. Съпругът ми натяква. Децата ми натякват. Бях спряла за три седмици. После ми съобщиха за смъртта на брат ми.

— Моите съболезнования.

Тя гръсна цигарата в пепелника.

— И така, кой сте вие, господин Слоун?

— Наричайте ме Дейвид.

Той ѝ подаде визитна картичка.

Ейлийн я погледна, усмихна се изненадано.

— Адвокат?

— Не съм дошъл по работа, госпожо Блеър.

От вестниците бе научил, че Ейлийн Блеър е адвокатка в Бостън. Надяваше се общата професия да ги сближи.

— Дано да не сте. Не говори много добре за бизнеса ви, ако трябва да изминете пет хиляди километра, за да си търсите клиенти. — Тя остави картичката на масата. — Казахте, че имате информация, засягаща смъртта на брат ми.

— Така мисля.

Тя кръстоса краката си и изглади с ръка кафявите си памучни панталони. Приликата с брат ѝ беше голяма, особено когато косата ѝ

бе заресана назад и вързана на опашка: изпъкнала брадичка, бледа кожа, сини очи.

— Добре, но искам да разберете едно, преди да започнете. Дори не знам защо ви поканих. Задавам си този въпрос, откакто говорих с вас по телефона. Поканих ви, без да се замисля. Десетки хора ми се обаждат и на всичките съм отказвала. Когато говорихме по телефона обаче, долових нещо в гласа ви, искреност, каквато нямаше при другите, това ме убеди да ви приема. Искане ми се да вярвам, че шестото чувство не ме лъже. — Тя загаси фаса в пепелника, извади нова цигара и продължи: — Искане обаче да ви кажа нещо, преди да започнете, за да не си губим взаимно времето. През тези три дни чух много глупости и не получих почти никакъв отговор на въпросите си. Родителите ми са твърде стари, за да се занимават с това, братята ми имат работа за вършене, а жената на Джо... душевното ѝ състояние не позволява да се замесва в такива неща. Изпратихме я с децата в Бостън, за да уредим погребението. Аз съм най-младата и най-деловата в семейството. Не го отричам. Отговорността се падна на мен. Преживях шок, отначало не исках да повярвам. Според психоаналитика ми вече би трябвало да съм в периода на неохотното приемане. Но съм адски ядосана.

Той се усмихна:

— Разбирам.

Тя кимна:

— И така, откъде познавате брат ми?

— Не знам.

Тя вдигна вежди:

— По телефона ми казахте, че Джо ви се е обадил.

— Търсил ме е по телефона. В шест и половина следобед в четвъртък брат ви е звънял в кантората ми в Сан Франциско и е оставил съобщение за мен. — Слоун ѝ показа бележката. — Съдейки по прочетеното във вестниците, това е било след последния известен случай, когато някой го е видял жив.

— Това е служебният му номер — каза тя, като погледна бележката.

— От това и факта, че брат ви е оставил съобщение да му се обади, личи, че е смятал да се върне в офиса си. — Той замълча, докато Ейлийн осмисли думите му. — Накратко, брат ви е очаквал, че ще е жив. Нетипично поведение за човек, решил да се самоубива.

Блеър го изгледа изпитателно.

— Но не сте се свързали с него, така ли?

— Не.

— При все това казвате, че не сте познавали брат ми.

— Казах, че не си спомням да съм го познавал, Ейлийн. След телефонното му обаждане нещата много се усложниха.

Тя кимна:

— Предполагам. Не вярвам да сте прелетели пет хиляди километра само за да ми разкажете за съобщенията на гласовата си поща. Така че започнете от самото начало, Дейвид.

Той се замисли за момент.

— През нощта, след като брат ви ми е оставил съобщението, някой разби пощенската кутия и апартамента ми. Странното бе, че не са взели нищо. Просто всичко беше изпочупено. Реших, че е просто вандализъм.

— Но вече не смяташе така.

— Онзи, който е влязъл в апартамента ми, е търсил нещо — нещо определено. Нещо изпратено по пощата... от брат ви.

Той извади плика от куфарчето си и ѝ го подаде. Тя погледна надписа.

— Това е почеркът на Джо.

Отвори плика, извади документите и ги разгледа. Погледна Слоун и се намръщи.

— Документи за осиновяване?

— Брат ви ми е изпратил тези документи, за чието съществуване не съм подозирал. Той ги е намерил. Преди да получи това писмо, нямах никаква представа, че съм бил осиновен. Знам само, че родителите ми са загинали в автомобилна катастрофа, когато съм бил малък.

— Не сте знаели?

Наистина беше изненадващо, но Слоун никога не се беше замислял за тази възможност, боеше се от отговорите, които можеше да получи. Даде си сметка, че не изпита нито болка, нито гняв, когато получи документите. Изпита облекчение. Не си спомняше да е плакал за родителите си, да е копнял за нежното докосване, насочващата ръка или утешителния глас на майка си. Обвиняваше се, че не изпитва никакви чувства към тези двама души, които би трябвало да познава

инстинктивно. Информацията от писмото свали това бремене от плещите му, макар че го натовари с друго, по-тежко — бремене, което още повече го объркваше.

Посочи документите в ръката на Блеър.

— Едит и Ърнест Слоун, хората, за които смятах, че са ми родители, са загинали в катастрофа, когато съм бил на шест години.

Ейлийн Блеър разгледа листата.

— Според тези документи са ви осиновили.

— Така си помислих отначало.

Тя го погледна изненадано:

— Джо е сгрешил, така ли?

— Виждате, че документите са от болница „Сейнт Андрюс“ в Глендейл, Калифорния. Поисках от представителството на адвокатската ми кантора в Лос Анджелис да ги поиска от мое име. Жената, записана в тези формуляри, която би трябвало да ме е дала за осиновяване, се казва Даяна О’Лийри. Осемнайсетгодишна, живееща със силно религиозните си леля и чичо.

— Боже! — възкликна Блеър.

Беше чела статията, която лосанджелиският клон на „Фостър и Бейн“ бе намерил в архива на „Лос Анджелис Таймс“. Даяна О’Лийри не беше излязла от болницата с момче, нито го бе оставила за осиновяване.

— Онази, която е удушила детето си?! — възкликна Блеър.

— Районният прокурор бил безкомпромисен. Лежала петнайсет години за убийство втора степен. Когато излязла от затвора, се самоубила със свръхдоза болкоуспокояващи.

Блеър го изгледа озадачено:

— Но ако тази жена не е оставила детето си за осиновяване, тогава в тези документи има нещо гнило.

— Така е. Някой ги е фалшифицирал, за да изглежда, че Едит и Ърнест Слоун са осиновили това дете на име Дейвид.

— Кой го е направил?

— Единственото логично обяснение е, че е бил брат ви.

Тя отпусна документите в скута си.

— Джо? Защо ще фалшифицира тези документи?

— Пак не съм сигурен, но единственото логично обяснение е, че е искал да скрие самоличността ми.

Тя се наведе към него.

— Защо мислите така?

Слоун взе документите от ръцете ѝ и ги разлисти.

— Защото Едит и Ърнест Слоун наистина са осиновили момче, Ейлийн. — Подаде ѝ смъртния акт. — Но седемгодишният Дейвид Алън Слоун е загинал с тях при катастрофата.

49.

Западното крило на Белия дом, Вашингтон

Екстър стана от възглавничката, за да посрещне стопанина си, когато Мадсън влезе в кабинета. Той почеса кучето по главата, позвъни на секретарката си и ѝ каза да пусне посетителя.

— Извинявайте, че ви безпокоя — започна Ривърс Джоунс още от вратата. Вървеше значително по-бързо от обикновено. — Казахте, че искате да ви държа постоянно в течение на разследването „Браник“. Има проблем.

Мадсън вдигна вежди, докато даваше на кучето лакомство и го галеше.

— Прегледахме телефонната разпечатка на телефонните разговори на Браник за последните шест месеца. Има един номер, на който е звънял многократно. — Джоунс застана зад едно кресло, сякаш разстоянието щеше да намали шока от информацията, която се канеше да съобщи. — Номерът е на частен дом в Маклейн. Обаждал се е по всяко време на денонощието, понякога по няколко пъти последователно. През последния ден от живота си също е звънял няколко пъти.

— Жена — измърмори Мадсън, като чешеше кучето по главата.

Джоунс се наведе напред:

— Компаньонка, господин генерал.

Мадсън го погледна.

— Проститутка.

Джоунс се изкашля смутено:

— Може и така да се каже.

— Прави секс срещу пари.

— Да.

— Проститутка. Курва.

Джоунс облегна куфарчето си на креслото, извади един лист в найлонов калъф и го подаде на Мадсън.

— Намерихме това.

Мадсън щракна с пръсти и посочи на Екстър възглавничката му. Приблѳжи се и взе документа. Сложи очилата си.

— Къде? — попита, като остави листа.

— В куфарчето му.

— Кой друг знае?

— Трудно е да се каже. Куфарчето беше в кабинета му, когато отидохме... да проверим някои неща. Кабинетът още бе запечатан, тъй че може никой да не знае, но няма гаранция.

— Постарайте се да разберете със сигурност.

Джоунс кимна и взе документа. Климатикът избръмча над главите им.

— Простете, че го казвам, господин генерал, но не изглеждате изненадан.

Мадсън се подсмихна:

— Вече нищо не ме изненадва в хората, Ривърс. Цял живот съм преценявал хора, характера им. За съжаление станах циник. Малко хора са такива, каквито изглеждат. Когато ви възлагах случая, казах, че очаквам да има изненади. Това е друга причина президентът да иска случаят да се пипа деликатно. — Обърна се и отиде зад бюрото си.

Джоунс се замисли за момент и добави:

— Смятам да потърся тази жена, Тери Лейн, да видя какво знае, кога за последен път е видяла или е говорила с господин Браник.

Мадсън потърка устните си, сякаш се колебае за нещо.

— Не сте ли съгласен?

— Вие водите разследването, Ривърс — сви рамене той.

Джоунс го погледна неспокойно.

— Да, но се интересувам от мнението ви.

— Ако тази жена бъде разпитана, Ривърс, неминуемо ще изтече информация. И двамата го знаем. Колкото повече камъни хвърляме в блатото, толкова повече вълни ще се вдигнат и вероятността някоя да стигне до брега е по-голяма. Ако това се случи, кой знае какво може да разкаже тази жена.

— Какво искаше да кажете?

— Предвид професията ѝ и факта, че е имало толкова обаждания до Маклейн, предполагам, че има редовни клиенти, които ѝ плащат добре. Мислите ли, че пресата ще се откаже от този случай с Джо Браник? Това е златна мина за тях. Скандал.

— Не мислите ли, че ще бъде дискретна?

Мадсън се усмихна, сякаш виждаше нещо забавно.

— Един господ знае на какво е способна тази жена, за да спаси кожата си. Ако положението е каквото си мисля, докато се опомним, ще се появи в „Опра“ и безброй скандални предавания. — Мадсън погледна надясно, сякаш можеше да види Робърт Пийк в Овалния кабинет. — Представете си как нещо такова, ако изтече в пресата, може да навреди на семейството на Джо Браник. — Пак заобиколи бюрото си. — Президентът защитава честта на падналия си другар, Ривърс. За съжаление се съмнявам, че други хора ще го видят по този начин. След „Уотъргейт“ и „Кен Стар“ всеки търси възможност да свали президент.

Джоунс смутено прочисти гърлото си:

— Мислих за това и смятам, че има решение.

Мадсън го погледна въпросително.

— Тази информация не променя факта, че господин Браник се е самоубил.

— Предполагам, че не — съгласи се генералът.

— Човекът се е самоубил. Първата ни задача бе да получим потвърждение за това. Сега го имаме. Това не е проблем на националната сигурност или от обществено значение.

Мадсън кимна:

— Съгласен съм. Какво искате да кажете?

— За пресата е достатъчно, че според Министерството на правосъдието това е, макар и ужасен, случай на самоубийство, който парковата полиция на Западна Вирджиния може да смята за приключен.

— Пресата ще се интересува кое ви кара да сте толкова убедени.

— Аутопсията. — Джоунс се усмихна, сякаш виждаше светлина в тунела. — Вчера получихме резултатите. — Извади доклада от куфарчето си и го подаде на Мадсън. — Балистичната експертиза го потвърждава. Следите от барут са като при собственоръчно нанесена рана. Той се е самоубил.

Мадсън вдигна поглед от доклада.

— Какво показва химичният анализ?

— Той не е от значение — отвърна Джоунс. — Няма никакво отношение към факта дали се е самоубил, или не. Не променя крайния резултат. Ще пуснем кратко становище, че аутопсията потвърждава, че

Джо Браник се е самоубил. Местната полиция може да затвори разследването. Тъй като няма да открият нищо, случаят е приключен.

Мадсън неубедено поклати глава:

— Пресата пак ще се интересува защо го е направил, защо е посегнал на живота си.

— Да го оставим на семейството му. Ако искат да очернят паметта му, да разкрият, че бракът му е бил провален и е пиел, нека да го направят.

Мадсън кимна.

— Звучи добре. Но как смятате да убедите близките му?

Джоунс се намръщи, сякаш внезапно го прониза болка.

— Това ще е трудно. Сестрата на господин Браник поиска доклада от аутопсията. Утре ще дойде във Вашингтон да огледа кабинета на брат си и иска опис на всичко, което е намерено там.

— Кога ще се срещнете с нея?

— На обяд. Тогава смятам да ѝ кажа новината. Мога да отменя...

— Не. — Мадсън се замисли за момент. — Не отменяйте срещата. — Върна доклада на прокурора. — След това ѝ кажете, че има промяна в плановете.

50.

Беривил, Западна Вирджиния

Ейлийн Блеър зина от изненада. Пепелта на цигарата ѝ всеки момент щеше да падне в скута ѝ.

— Ако детето е загинало, както казвате, кой...

— Кой съм аз? — Слоун се изправи и пъкна ръце в джобовете си.
— Точно сега нямам представа.

Думите, които се въртяха в главата му, откакто бе отворил пакета, му прозвучаха чуждо и обезпокоително.

В някои отношения се беше чувствал „различен“ през целия си живот. Отраснал бе в различни приемни семейства, изолиран от връстниците си. Майка му и баща му не участваха в родителския съвет и не поемаха доброволно училищни ангажименти. Затова, макар че завърши училище с отличие, той се чувстваше като белязан. Оставаше си „сирачето“, което автоматично се превеждаше като „проблемно дете“. Нямаше семейство, родители, по които хората да съдят за възпитанието, характера и ценностите му. Тъй като не знаеха нищо за средата му, другите хора се безпокояха не по-малко от него. Той беше като безстопанствено куче, което срещаш на улицата и на външен вид изглежда кротко, но колкото и добре да се държи, винаги има подозрение, страх, че таи злоба, която някой път може да избие. Затова, макар че не го изолираха или игнорираха съвсем, онези, които се осмеляваха да общуват с него, ограничаваха контактите си в училището. Слоун не ги обвиняваше, нито мразеше. Винаги имаше оправдания защо не могат да го включат в обществените мероприятия, защо не го канят на рождени дни, защо момичетата си избират други кавалери за танцовите забави. В резултат той се затвори в себе си, така се роди пламенното желание да успее и да намери мястото си в живота. Морската пехота първа му даде тази възможност, чувство за принадлежност и че е намерил мястото си.

Но с времето осъзна, че усещането е лъжливо — другарство по силата на обстоятелствата, близост на хора, които нямат друг изход.

Напусна армията, защото не искаше да приеме, че това е максималното, което може да постигне. Сега се чудеше дали е бил прав.

— Не виждам начин да се провери — добави. — Няма никакви документи.

Пепелта се посипа в скута ѝ. Блеър се изправи, изтръска панталоните си и изгаси цигарата. Погледна часовника си, но махна разсеяно:

— Майната му на ранния час, пие ми се и никой на света не може да ме обвини, че започвам твърде рано. Ще ми правите ли компания, господин Слоун? Познавам брат си, сигурна съм, че някъде тук има хубаво уиски.

Намери бутилката в едно шкафче под масата за билиард и сипа за двамата по една чаша, после добави лед.

— Не знам за вас, господин Слоун, но мога да ви кажа нещо за брат си Джо. Той винаги правеше онова, което смяташе за най-добро. Ако, както казвате, е фалшифицирал тези документи, значи това е било най-правилното.

— Ще ви попитам нещо, Ейлийн. Замисляли ли сте за възможността брат ви да не...

— Да не се е самоубил ли? — Тя му подаде чашата. — Сигурна съм, че брат ми не се е самоубил, Дейвид. Мога да се обзаложа на каквото искате. — Вдигна ръката си и започна да изброява: — Първо, брат ми беше католик. Знам, че за повечето хора това са религиозни глупости, но не и в нашето семейство. Самоубийството е абсолютно неприемливо. Второ, брат ми не просто обичаше жена си и децата си, той ги обожаваше. Не би им причинил такова нещо. Не би ги изоставил по такъв начин. Трето, майка ми. Тя е ирландка католичка, Дейвид. Това е достатъчно причина да се чувства отговорна за делата на децата си, за успехите и провалите им. Джо го знаеше. Той ѝ беше любимец. Казвам го без завист. Между тях имаше специална връзка. Джо не би ѝ причинил такова нещо. Не би я оставил да се чувства виновна до края на живота си. — Блеър погледна Слоун с хладните си сини очи. — Бог ми е свидетел, обичам вярата и снаха си, но не мога да допусна майка ми да се обвинява за смъртта на Джо. Разбирате ли?

— Да.

— Така, предполагам, че искате да ми кажете още нещо, Дейвид. Иначе нямаше да дойдете. Знаете, че документите са фалшифицирани. Не беше нужно да ми го казвате. Сигурно има още нещо. Казахте, че не сте познавали брат ми. Така ли е наистина?

— Срещал съм брат ви и преди, Ейлийн, макар че не си спомням къде и кога. Но онова, което се е случило тогава, не ми дава спокойствие.

През следващите четирийсет и пет минути Слоун разказа на Ейлийн Блеър за кошмара и как е видял брат ѝ и един едър чернокож, надвесени над него. Блеър отпиваше уиски, слушаше внимателно и задаваше малко, но смислени въпроси. Когато Слоун свърши, чашата ѝ беше празна, а пепелникът — пълен с фасове.

— Не знам докъде ще ни доведе това, но искам да знам повече за брат ви. Може би така ще намеря другия човек. Не е много, но за начало е добре.

— Бих искала да ви помогна, но и аз не знам много. В момента има затъмнение и не мога да се добера до никаква информация. Сигурна съм, че една от причините е кариерата на Джо.

— Кариерата ли?

Тя замълча за момент, сякаш се колебаеше дали да му каже.

— Във вестниците или в биографията му няма да го прочетете, Дейвид, но той работеше за ЦРУ.

Слоун си спомни статиите от вестниците, които бе прочел по-рано.

Браник беше работил в чужбина, в Лондон, Германия и Мексико. По някаква причина това му се беше сторило важно, но не знаеше защо. Робърт Пийк бе работил като началник на местните представителства на ЦРУ във всяка от тези страни.

— Работил е за Робърт Пийк. Били са приятели.

Тя кимна.

— Доколкото знам, изпращаха Джо в тези страни по друга работа, която му служеше за прикритие. Разбира се, не биваше да го научаваме, но тайните трудно се запазват в семейство като нашето. Много се зарадвахме, когато напусна Управлението и се върна в Бостън. Не искахме да се връща във Вашингтон.

— Предполагам, че нямате документи от фирмите, за които е работил.

Блеър поклати глава.

— Сигурна съм, че ще намеря някои имена, но нямам документи, Дейвид, и се съмнявам, че Джо е запазил някакви. Най-логичното...

Тя замълча и се вгледа изпитателно в лицето му.

— Вие можете да го направите — каза след малко.

— Какво да направя?

— По-млад сте, но едва ли някой ще забележи. Джон беше младолик.

Слоун я погледна недоумяващо:

— Извинете... кой е Джон?

— Съпругът ми. Помислих си го, когато ви видях да слизате от колата. Колко сте висок, Дейвид? Метър и осемдесет и пет, метър и деветдесет?

— Метър и осемдесет и осем.

— Около осемдесет и пет килограма?

— Приблизително. Защо?

Блеър се усмихна:

— Много приличате на него, когато беше по-млад и косата му все още бе черна. Същият ръст. Същото телосложение. Същата физиономия.

— Не ви разбирам, Ейлийн.

— Утре трябва да взема вещите на Джо от кабинета му. Не мога да отида. Появи се проблем с изпращането на трупа му в Бостън и това е по-важно. Преди да дойдете, точно се канех да се обадя да предупредя, че няма да отида.

— Мислите, че аз мога да отида вместо вас.

— Ще кажа, че изпращам Джон.

— Не знам, Ейлийн.

— Така ще влезете да огледате кабинета на Джо. Там е най-вероятно да намерите личните му документи, бележник с адреси, дневник.

Слоун поклати глава:

— Как ще се легитимирам, Ейлийн?

— Това имах предвид, когато говорех за телосложението ви. Можете да вземете шофьорската книжка на Джон. Той е от онези шофьори, които никога не нарушават правилата за движение. Подновява срока на книжката си по пощата. Мисля, че на последната

снимка е около четирийсетте. Много си приличате. Ще ви дам и няколко визитни картички за всеки случай.

— Дали ще е достатъчно?

— Няма да ви трябва нищо друго. Миналата седмица вдигнах голяма врява. Прокурорът, който води разследването, ми има страха. Когато му се обадя, ще му кажа, че не искам да ме занимава с обичайните бюрократични спънки, искам всичко да е уредено предварително. Ходила съм в кабинета на Джо. Намира се в старата правителствена сграда точно срещу Белия дом. Трябва да ви проверят на влизане, но може да ви включат в списъка на специалните посетители, за да стане по-лесно. Най-важното е да не носите оръжие.

— Ами ако има секретарка или някой...

— Някой, който познава Джон? Съпругът ми е домошар. Рядко излиза от Бостън. — Тя се усмихна. — Какъв проблем може да има?

51.

Чарлстаун, Западна Вирджиния

Клей Бодуин се беше разположил на стола, като внимаваше тежестта да е само на десния му крак, и четеше заглавната страница в местния седмичник „Духът на Джеферсън“. От цял ден седене ишиасът го заболяваше, но не заради него копнееше да се махне оттук. Преди три месеца бе помолил шурей си да удължи срока преди пенсионирането му, за да го спаси от жена му — тя вече бе подготвила дълъг списък с нещата, които очаква от съпруга си да направи в свободното време. Дж. Рейбърн Франклин му намери работа на рецепцията и това го спаси от престоя вкъщи. Но след вестта за смъртта на Бърт Купърман все повече му се искаше да се прибере у дома при съпругата и внучетата си.

Погребението на Купърман беше тази сутрин. В участъка настроението бе мрачно и вероятно щеше да остане такова за известно време. Бяха открили благотворителна сметка и се надяваха да съберат достатъчно пари за разходите по отглеждането и образованието на сирачето на загиналия. Това, разбира се, не можеше да замести баща му. Бодуин сгъна вестника и се вгледа в снимката на смачканата патрулна кола, висяща от крана. Спомни си как Куп все мечтаеше да види снимката и името си във вестника.

— Боже мой... — измърмори Бодуин.

Стъклената врата зад него се отвори, но той не си направи труда да се обърне. Бе видял яркозеления шевролет на Том Моли да спира на паркинга.

— Запиши се на дъската — нареди.

Моли спря, като едва устоя на изкушението да свали талашитената дъска от стената и да я натроши на парченца. За пръв път от двайсет години мразеше професията си. Мразеше мисълта, че някой го е надхитрил, че някой е убил Куп и ще му се размине. Разследването на смъртта на Купърман бе в задънена улица. Не можеше да направи нищо. Нямаше начин да разбере съдържанието на

телефонния разговор, който бе сигурен, че Куп е засякъл и е станал причина за падането му в пропастта. Бяха му отнели случая „Браник“.

Спънка след спънка.

Премести магнита от колоната „Отсъства“ в „Присъства“ и точно в този момент телефонът зазвъня. Бодуин вдигна.

— Не се занимаваме повече със случая. Разследването се води от Министерството на правосъдието. Това е положението. Говорете с началника.

Моли се огледа и бързо премести зеления магнит срещу най-горното име. Бодуин се обърна и погледна дъската.

— Няма го. Ще му оставя съобщение да ви се обади.

Записа съобщението и телефонен номер на едно листче, остави слушалката и стана. Намръщи се и пак седна, като се хвана за кръста.

— Ишиасът ли те мъчи, Клей?

— А? — Бодуин се обърна, изненадан, че Моли е още там. — Нещо съм се схванал. Вчера жена ми ме накара да окастрия дръвчетата.

— Гадна работа. — Моли посочи бележката в ръката на Бодуин. — Мога да я занеса вместо теб. За кого е?

— За Рей. — Бодуин се обърна и пак погледна дъската. — Не го видях да излиза.

— Сигурно не си го забелязал, докато си говорил по телефона. Добре че е тази дъска.

Бодуин го изгледа подозрително:

— Аха, ами... тя е за това.

Моли посегна към бележката.

— Дай, ще я занеса.

Бодуин се подвоуми, но подозренията му за мотивите на Моли изчезнаха, когато гърбът отново го преряза. Подаде бележката на детектива.

— Остави я на бюрото му.

— Няма проблем.

* * *

Слоун затвори телефона, събу обувките си и легна по гръб на леглото в хотелската стая. Почти не беше спал през изминалата

седмица и се чувстваше физически и психически изтощен. От Чарлстаунската полиция отказаха да му дадат информация за случая „Джо Браник“, макар че според вестниците те бяха започнали разследването, преди от Министерството на правосъдието да им го отнемат. Не очакваше началникът на полицията да му се обади. Дори да се обади, сигурно щеше да го препрати към министерството, както бе направил съдебният лекар Питър Хо.

Взе телефона и телефонира на Ейлийн Блеър. Тя потвърди за посещението му в офиса на Браник на обяд на следващия ден.

— На рецепцията ще ви дадат пропуск. Ще търсите Бет Сароян. Тя е служителка в Министерството на правосъдието и ме увериха, че ще ви спести проверките и ще ви заведе в кабинета на Джо. Утре сутринта тръгвам за Бостън. Ако има проблеми, обадете ми се на мобилния.

Каза му номера си и затвори.

Телефонът в стаята иззвъня, стресна го. Очакваше да е Ейлийн Блеър, но гласът беше мъжки.

— Господин Блеър?

— Да.

— Аз съм детектив Том Моли от Чарлстаунската полиция. Научих, че се интересувате от случая „Джо Браник“.

52.

Блумонт, Вирджиния

Заложната къща бе в едноетажна постройка в покрайнините на Блумонт на щатско шосе 734, по ирония между сладоледаджийница и магазин за кукли. Това бе петата заложна къща, в която Слоун се обаждаше. В местния телефонен указател номерът беше в графата „Оръжия“, а под малката рисунка на пистолет с червени букви бе написано:

ИЗПОЛЗВАНО ОРЪЖИЕ СРЕЩУ ПЛАЩАНЕ В БРОЙ

ПОКУПКИ, ПРОДАЖБИ, ЗАМЕНИ

Слоун хареса думите „в брой“ и „замени“. Законът „Брейди“ с ограниченията и изискванията за проверка на досието в най-добрия случай означаваше забавяне при покупката на пистолет. Слоун не можеше да чака. Трикът му на летището нямаше да заблуди преследвачите и ако бяха от ЦРУ, както очакваше, сигурно имаха модерна екипировка за издирване. Пистолетът нямаше да му помогне много, но и нямаше да му навреди. Собственикът на заложната къща говореше със завален вирджински акцент и му обясни как да намери магазина. Обсъдиха какво оръжие иска да си купи Слоун и поговориха достатъчно, та Слоун да научи, че събеседникът му е пълноправен член на Националната оръжейна асоциация и ветеран от Виетнам — морски пехотинец. Когато Слоун му каза, че също е служил в морската пехота и е бил в Гренада, двамата някак се сблизиха, което много му допадна.

Слоун изчака до вечерта, малко преди края на работното време, когато беше най-малко вероятно в магазина да има други клиенти.

Влезе и над вратата зазвъняха звънчета. След трийсет минути звънчетата отново иззвъняха и собственикът заключи вратата след Слоун. Адвокатът си тръгна без златния часовник и с поолекнал портфейл. В хартиено пликче носеше нерегистриран четирийсет и пет калибров колт „Дифендър“ — адаптация на колт „Командър“, използван във Виетнам — три пълнителя, две кутии патрони „Ремингтън Голдън Сабър“ с медна обшивка и кухи върхове и кобур „Белстър“, който продавачът му подари.

Слоун седна в колата си, зареди пълнителите, пъкна един в ръкохватката и претегли пистолета в ръката си. Ръкохватката прилягаше добре в дланта му. Преди да вземе рюгера в асансьора в болницата, не беше пипал пистолет, откакто напусна войската и се закле никога повече да не използва оръжие.

Сложи си плетения кожен колан на кобура, който имаше допълнително парче кожа, пришито над десния хълбок, за да не се клати. Мина през една закувалня, в която имаше телефонен автомат. Извади шепа монети от джоба си и пъкна няколко в процепа. Тина вдигна на третото позвъняване.

— Аз съм. Не споменавай името ми.

— Добре ли си?

— Да. Вие как сте?

— И ние сме добре. Слушай, трябва да внимаваш.

— Внимавам.

— Друго имам предвид. Доктор Найт ми се обади. Каза, че от ФБР я посетили и искали да я разпитват за теб, но тя отказала. В неделя някой проникнал в кабинета ѝ. Не можела да си представи какво са дошли да крадат, докато не видяла какво липсва.

— Какво е липсвало?

— Бележникът с описанието на кошмара ти. Проверила на рецепцията и ѝ казали, че някакъв човек дошъл с пратка от „Американ Експрес“. Бил същият, който се интересувал за теб и се представил, че е от ФБР.

— Откъде е толкова сигурна?

— Защото ѝ го описали, а изглеждал така, че трудно можеш да го забравиш.

— Описа ли ти го?

— Да. Каза, че е чернокож. Много висок и много едър.

53.

Чарлстаун, Западна Вирджиния

Захапал половин сандвич, Том Моли облече якето и погледна часовника си. Беше 10:00. Джон Блеър бе точен. Моли тръгна към изхода, но Дж. Рейбърн Франклин се обърна и го изгледа, сякаш да каже: „Ела, трябваш ми“. Детективът бързо зави и се запъти към тоалетната, като пхна сандвича в джоба на якето си.

— Изобщо не си мисли! — проехтя мощният глас на Рейбърн и го накара да спре.

Моли дръпна ръката си от дръжката на вратата. Все така се случваше. За малко да се измъкне... Обърна се към Франклин.

— За какво да не мисля, шефе?

— Да се вмъкнеш в тоалетната и да ми избягаш, за това. Защото точно сега съм готов да вляза с теб в кабинката!

Моли постави ръка на корема си.

— Нямаше да се измъкна, шефе. Зле ми е.

— Не вдигаш ли телефона си?

Дъхът на Франклин миришеше на сутрешното кафе.

— Кога си ме търсил? Извинявай, не бях при бюрото си. Знаеш как съм със стомаха. Бях... — Посочи с палец към тоалетната. — Сигурно съм хванал вирус от децата. — Закашля се и Франклин отстъпи назад. — Пък може да е от наденичките, дето ядох снощи. Не трябваше да вземам втора. Както и да е, нещо не ми е добре.

Моли отвори вратата на тоалетната, но Франклин му препречи пътя с ръка.

— В такъв случай те съветвам да си спестиш сандвича. Къде е бележката?

Моли го изгледа неразбиращо.

— Бележка ли? Каква бележка?

— Не се прави на ни лук ял, ни лук мирисал. Бележката, която Клей ти е дал за мен вчера.

Моли потърка брадичката си, сякаш проверяваше дали се е обръснал добре.

— Клей ми е давал бележка вчера?

Франклин се усмихна:

— От онзи човек, който е разпитвал за случая „Браник“. Нямах ли спомен?

— О, тази бележка ли?

— Да, същата. Клей каза, че си предложил лично да ми я донесеш. Та, откъде тази внезапна загриженост за ближния?

— Болди много го болеше гърбът...

— И ти реши да се правиш на добър самарянин, защото сте толкова близки приятели.

— Да.

Моли пристъпи към вратата, но Франклин пак му пресече пътя. Приблужи се толкова, че Моли виждаше пращинките по стъклата на очилата му.

— Рейбърн, положението вече наистина е нетърпимо.

— Бих искал да знам с какво се занимава напоследък старшият ми детектив.

— Работя... често използвам тоалетната.

— Над какво работиш?

— Ами, Рей, над различни неща, много съм зает...

— Зает бил. Какви неща?

— Какви неща ли? Ами, чакай да помисля... Грабеж с взлом. Имам доста добри следи, които трябва да проверя.

— Какъв грабеж?

— Ами, нали се сещаш, разбиват къщата и открадват разни неща.

Франклин се усмихна:

— Знам какво е грабеж, Мол. Искам да знам кой е крадецът.

— Точно това се опитвам да разбера.

Франклин го погледна над очилата си.

— В такъв случай да очаквам ли, че скоро ще ми представиш доклад?

— Преди паметта да избледнее и фактите да се смесят с въображението.

Моли цитира любимата фраза на шефа си.

Франклин свали ръката си. Останаха втренчени един в друг, никой не вярваше на другия, но и никой не искаше да го каже направо. Началникът протегна ръката си.

— Бележката?

Моли извади от джоба си намачканото листче, омазано с горчица от сандвича.

— Вчера се бях разсеял — телефонни обаждания, досиета, знаеш как е.

Франклин взе бележката за ъгълчето, с отвращение погледна горчицата. Изглежда изпитателно Моли.

— Бих искал да видя някои от досиетата, върху които работиш.

Моли погледна часовника си.

— Няма проблем. Какво ще кажеш за следобед?

— Защо не сега?

— Сега не мога, Рей. — Моли махна към вратата на тоалетната.

— Ще те чакам.

— Може да се забавя, Рей. Знаеш как е. Мога да прочета цялата спортна страница, докато съм вътре.

— Нямам нищо против.

Моли пак погледна часовника си. Вече закъсняваше.

— Добре, ела. Досиетата са на бюрото ми.

Завъртя се и тръгна към работното си място. Когато не чу стъпките на Франклин зад гърба си, спря и се обърна.

Началникът стоеше при вратата на тоалетната.

— Не забрави ли нещо? — посочи с палец зад гърба си.

— Да бе. Пак ме разсея, Рей, наруши ритъма ми. — Моли се върна в коридора и отвори вратата на тоалетната; Франклин го гледаше. — Досиетата са на бюрото ми. След малко идвам.

* * *

Слоун седеше на син пластмасов стол, закрепен с болтове за пода, в чакалнята на Чарлстаунското полицейско управление, разлистваше нервно един брой на „Нюзуик“ и от време на време поглеждаше часовника на стената. Детектив Том Моли веднага се беше съгласил да се срещнат. За жалост не дойде навреме, а Слоун бързаше.

Рейсът за Вашингтон бе след час и половина. Вече закъсняваше. Стана и се нареди да тръгва. Металната врата от дясната му страна се отвори и в стаята влезе як, леко пълнен мъж, ровеше за нещо в джобовете на намачканото си яке, горното копче на ризата му бе разкопчано, вратовръзката — разхлабена. Подаде му ръка и измъкна нещо с уста, пълна с недояден сандвич. Когато Слоун посегна да се ръкува, дебелакът дръпна ръката си и извади сандвича.

— Извинете. Трябваше да хапна набързо. Вие ли сте Джон Блеър?

— Да, а вие...

Моли посегна към Слоун, спря, пъхна сандвича в джоба си и стисна ръката му, като го побутна към изхода.

— Наистина съжалявам, че ви накарах да чакате. Изникна ми спешна работа.

Излязоха на слънце.

— Детективе, за съжаление ще трябва да отложим срещата. Имам друг ангажимент. Няма да имам време за кафе.

Моли продължи да го побутва по гърба през паркинга.

— Съжалявам, Джон. Къде е ангажиментът ви?

— Във Вашингтон.

— Ще ви закарам.

— До Вашингтон ли? Не е ли малко далеч?

Детективът не се впечатли.

— Това поне мога да направя. Така ще ви се реванширам за закъснението.

— Много мило от ваша страна, но...

— Няма проблем. И без това смятах да свърша някои неща там. Така ще улуча с един куршум два заека. Освен това ви гарантирам, че няма да закъснеете, и мога да ви оставя където поискате. Имам служебен абонамент. Опитвали ли сте се да паркирате във Вашингтон? Истински ад е. Така по пътя ще поговорим.

Достигнаха до яркозелен шевролет. Том Моли отвори дясната врата и Слоун понечи да седне, но детективът го хвана за рамото, преди от колата да го лъхне вълна от горещ въздух.

— В този сезон трябва да почакаме да се поохлади, Джон. Ще ни се опекаат задниците, ако се качим сега. Откъде сте?

— От Бостън.

— А, и там е горещо, гледах по новините. По цялото източно крайбрежие можеш да пържиш яйца на тротоара.

— Да, така е — отвърна Слоун и се почувства, сякаш се е провалил на изпит. — Просто бързам.

— Имаме време. — Детективът се наведе и почисти таблото от стари вестници и опаковки от храна, които нахвърля на задната седалка. — Извинявайте за кочината.

Извади от джоба си нахапания сандвич, отново го лапна и затършува из джобовете си.

Слоун посочи ключовете от колата:

— Още са в ръката ви.

Слоун извади сандвича от устата си.

— Жена ми казва, че така се самоубивам, но холестеролът ми е нисък, както когато бях на двайсет. — Сви рамене. — Странна работа. — Размаха ключовете пред Слоун като дете, показващо фалова топка, която току-що е хванало. — Добре, да тръгваме. Не искам да закъснеете заради мен.

* * *

Пътуването до Вашингтон бе живописно, но горещо. Детективът определи времето като „инфарктно“, което бе добро описание и за шофирането му. Шевролетът нямаше климатик. При спуснати прозорци сякаш се намираха зад двигателя на реактивен самолет.

— Не е страшна жегата, а влагата! — крещеше Моли, за да надвика вятъра. — Можете ли да ми обясните този израз, Джон?

Слоун се усмихна и сви рамене.

— Не можех да го разбера, преди да се преселя в източните щати. Жегата я издържам, но от влагата се чувствам, сякаш съм попаднал под градинска пръскачка. Смазва ме. Ако не бяха летата, сигурно щях да съм с пет килограма по-слаб. Жена ми вече не слуша оправданията ми. Казва, че още държа стария шевролет без климатик, за да има как да се оплаквам от Западна Вирджиния. — Усмихна се. — Може би има право.

— Откъде сте, детективе?

— От Окланд, Калифорния — обяви с нескрита гордост Моли.
— И ме наричайте Мол. Всички ме знаят така.

— Добре.

Моли погледна Слоун.

— Хубаво име за детектив, нали^[1]?

На Слоун му бяха нужни няколко секунди, докато загрее.

— Аха, да.

— Може би това е съдба, все едно да си кръстен „Вятър“ или „Облак“. Не знам, но съм трето поколение ченге. Сигурно ми е в кръвта.

— Какво ви накара да дойдете в Западна Вирджиния?

— Какво може да ме е накарало? Жена. Не съм подозирал, че ще напусна Северна Калифорния, но се влюбих в западновирджинка и тя постави условие да живеем тук. — Сви рамене. — Какво можех да направя? Обичах я. Дойдох далеч от дома и за известно време страдах от носталгия, но тук е безопасно и хубаво място да отглеждаш деца. В квартала ми хората дори не си заключват вратите. Все пак си обичам Окланд... Били ли сте там?

— В Окланд ли? Не, ходил съм в Сан Франциско.

— Различни са като деня и нощта. Сан Франциско е вино и сирене. Окланд е бира и наденички. Не можеш да се отърсиш от старите навици, остават като кал под ноктите. Те са част от живота ми като тази стара таратайка. — Моли прокара ръка по таблото, сякаш галеше породист жребец. — Баща ми я купи за шестнайсетия ми рожден ден, защото каза, че е надеждна кола. С пълно право. Никога не ме е изоставяла. Отидохме с нея до Вирджиния и се върнахме, когато татко се разболя. Не мога да се разделя с нея.

— Отишли сте с колата? Защо не със самолет?

Моли поклати глава:

— Страх ме е от високото. От самата мисъл да се вдигна на хиляда метра над земята ме побиват тръпки. Веднъж се качих на самолет, за да преодолеем страха и така нататък, но бързо реших, че няма смисъл да се измъчвам. Дори не седнах на мястото си.

— Никога ли не сте летели?

— Не и не мога да си представя достатъчно основателна причина, за да го направя. — Моли почука по таблото. — Тази бричка ме кара където поискам. При последното пътуване си помислих, че

двигателят е сдал багажа, но стига да му сипваш бензин и масло, още върви. — Погледна километража. — Петстотин двайсет и осем хиляди четиристотин петдесет и пет километра и продължават да се увеличават.

Детективът смени темата, както премина в съседното платно — без да спира. Имал две деца, момче и момиче, служил в армията като баща си и станал полицай, когато се уволнил.

— Били ли сте войник, Джон?

Слоун предпочете да говори за неща, които знаеше.

— В морската пехота.

— С какво се занимавате сега?

Слоун отговори и на този въпрос с нещо познато:

— Адвокат съм.

— Сестра ми ви е колежка.

— От колко време сте в полицията? — побърза да смени темата

Слоун.

— Десет години патрул, осем като детектив. Работата е идеална за мен, освен когато имам такива случаи.

Слоун само чакаше знак, че детективът иска да говори за Джо Браник и разследването. Нямахше съмнение, че е така. Иначе нямаше да кара Слоун до Вашингтон само заради компанията. Явно му трябваше информация. Слоун реши да изпробва почвата, но не твърде настоятелно:

— Така ли? Защо?

Моли избърса капка пот от слепоочието си с пръст.

— Министерството на правосъдието ни взе случая.

— Знам, но защо са ви го отнели?

Моли го погледна изненадано:

— Не знаете ли?

— Казаха, че е свързано с юрисдикцията.

Моли кимна:

— Полицайте защитават територията си, както кучетата препискават дърветата, разбирате ли какво искам да кажа? Трупът на шурейя ви бе намерен в национален парк, затова проблемът е на федералните.

— Прочетох, че отначало вашето управление поело случая.

— Първоначално, да.

— Защо?

— Защото сигналът за трупа бе подаден от наш полицаи, който патрулирал в района. Според правилата в такъв случай тялото отива при окръжния съдебен лекар, докато нещата се задействат по каналния ред.

— Не знаех. Как е станало така, че вашият колега е открил трупа?

— Не се знае.

— Не знаете?

Моли, с една ръка на волана и облегнал лакът на смъкнатия прозорец, го погледна мрачно.

— Колегата ми е мъртъв, Джон.

Стомахът на Слоун се сви.

— Мъртъв ли?

— Изглежда, че колата му е паднала в пропаст, на пръв поглед докато е отивал към местопроизшествието. Не е успял да стигне, затова не знаем какво е станало.

На Слоун веднага му направиха впечатление думите „изглежда“ и „на пръв поглед“.

— Съжالياвам — измърмори, натъжен за загубата на още един човешки живот. После му хрумна нещо. — Тези обаждания не се ли записват?

— Обаждането му беше записано, но не е имало друг сигнал за труп. Единственото обаждане, което се е получило, е от Куп... моя колега, Бърт Купърман.

— Как е научил за трупа?

Моли мълчаливо поклати глава.

— Диспечерката ми се обади вкъщи. Когато стигнах на местопроизшествието, парковата полиция бе отцепила района. Трябва да ви кажа, че щом поех нещата в свои ръце, никой не беше особено доволен. Аз обаче настоях и тялото бе изпратено в окръжната морга.

— Защо настоявахте?

Моли се замисли за миг, преди да отговори:

— Може би защото просто държа на подробностите, Джон.

— Ами аутопсията?

— Не са я направили тук. Министерството...

— Разбрах, че сестра му изрично е поискала аутопсията да бъде извършена от окръжния патологоанатом.

Моли го погледна.

— Сестра му?

Слоун побърза да поправи грешката си:

— Сестрата на Джо. Жена ми. Тя поиска вие да направите аутопсията.

Моли кимна.

— Министерството на правосъдието издаде заповед за изземане на трупа. Искали техен човек да извърши аутопсията. Изненадвам се, че са ви казали, Джон.

— Може да са казали на жена ми. Аз се занимавам с други неща.

— Да вземете вещите от кабинета му?

— Да, да взема вещите му. Значи вече не работите по случая, така ли?

— Такова е нареждането.

— Но за вас все още е отворен?

Моли се усмихна като дете, което са хванали да бърка в кутията с бонбони.

— Искам да ви кажа нещо за полицията, Джон. Тези неща се връщат както развалена храна, ако ме разбирате. Двайсет години достатъчно съм се тровил. Ще ви кажа как ще стане. Министерството се намесва, защото шурейт ви е обществена личност, но след като интересът на медиите намалее, федералните няма да имат нито възможност, нито желание да се занимават със самоубийство, което означава, че случаят пак ще се върне при нас. Затова го държа отворен.

— Не звучи много окуражаващо.

Слоун не вярваше в обяснението на детектива, както не вярваше, че го кара до Вашингтон само от добра воля. Беше виждал някои от най-опитните адвокати да използват същата тактика на общите приказки, разказвайки всякакви незначителни подробности за себе си в съдебната зала. Така едновременно правеха добро впечатление на съдебните заседатели и изкопчваха информацията, която им трябва, от свидетелите. В един местен вестник се цитираше анонимен източник, според който в полицейското управление не бяха никак доволни от намесата на федералните власти. Слоун вече се досещаше кой е този анонимен източник.

— И така, какво ви интересува, Джон?

— Близките ми са малко разтревожени, детективе. Нямаме почти никаква информация.

Моли изключи радиото. Досега Слоун не беше забелязал, че работи.

— Каква информация искате, Джон?

— Шурейт ми не беше човек, който ще посегне на живота си, детективе. По тази причина жена ми помоли съдебния ви лекар да извърши аутопсията и той ѝ обеща. Сега ми казвате, че не е направил нищо и почти нямате информация от Министерството на правосъдието. Това е обезпокояващо.

Моли пак кимна, но този път се усмихна замислено.

— Чувството ми е познато.

[1] Игра на думи: mole, къртица, шпионин (англ.). — Б.пр. ↑

54.

Старата правителствена сграда бе от бял гранит и с покрив от сини плочки; пред входа имаше високи колони. Приличаше на древноримски храм, но Слоун се замисли, че Вашингтон е пълен с такива ниски циментови постройки и паметници. Когато спряха отпред, Моли попита Слоун дали може да му прави компания вътре, което не беше изненадващо. Детективът явно не беше оставил разследването отворено само защото очакваше да получи киселини от лоша храна. Не искаше да го затвори, защото не беше убеден, че Джо Браник се е самоубил и че колегата му е загинал при нещастен случай. На Моли вероятно също не му харесваше тази димна завеса. Срещата с близък на Браник бе добро начало. От друга страна, Слоун не виждаше защо да не вземе детектива. Не пречеше да има съюзник, а фактът, че Моли е детектив и въоръжен, също го успокояваше, още повече след като се наложи да остави пистолета си във взетата под наем кола. Въоръженият телефонен техник още му се привиждаше насън. Слоун знаеше, че има и други със същите намерения. Освен това Том Моли му допадаше. Детективът бе като стара обувка, веднага му прилегна.

Влязоха заедно и Моли започна да си вее с яката на ризата, макар че в сградата имаше климатици. Ейлийн Блеър много точно бе описала положението — още от вратата ги посрещнаха скенери за метал. Слоун се надяваше да е била права и в очакванията си, че ще мине по лесната процедура. Погледна един човек пред тях. Служителят от охраната хвърли бегъл поглед на пропуска на посетителя, след което го подкани да мине през скенера.

Том Моли показа служебната си карта и деветмилиметровия си „Зиг-Зауер“, мина отстрани на скенера и изчака Слоун от другата страна. Адвокатът се представи като Джон Блеър, като очакваше това да говори нещо на пазача. Явно не му говореше. Охранителят, едър мъжага със сериозно изражение и вид на боксов рефер, му поиска документ за самоличност и извади книга за регистрация на посетителите.

Слоун му показва шофьорската книжка, без да я изважда от найлоновото калъфче в портфейла си. Записа се в книгата за посетители като Джон Блеър.

— Тук трябва да е оставен пропуск за мен. Уреден от прокурор Ривърс Джоунс.

Охранителят погледна шофьорската книжка, след това — Слоун.

— Бихте ли я извадили от портфейла?

Слоун се опита да изглежда спокоен, но почувства, че лицето му гори.

— Разбира се.

Извади шофьорската книжка и я подаде на пазача, без да се усмихва, понеже на снимката Джон Блеър не се усмихваше.

Пазачът взе шофьорската книжка и пак я разгледа. Вгледа се в лицето на Слоун. След малко каза:

— Отдръпнете се, моля.

Слоун се съдържа да попита какъв е проблемът и се престори, че нищо не го тревожи. Отдръпна се. Пазачът вдигна слушалката на телефона си и заговори нещо, но Слоун не го чуваше. Погледна детектива. Моли го гледаше без особен интерес. Посрещаше всеки новодошъл с усмивка и няколко думи, най-вече за това, колко по-прохладно е вътре.

След две минути във фоайето влезе млада жена. Носеше няколко плоски картонени кутии под едната си мишница. Остави ги и подаде ръката си на Слоун като надъхана млада инструкторка в детски лагер.

— Господин Блеър? Аз съм Бет Сароян.

В същия момент охранителят зад гишето му върна шофьорската книжка на Джон Блеър с ламиниран пропуск със същото име.

— Заповядайте, господин Блеър.

Сароян стисна ръката на Слоун и се обърна към Моли, който се беше приближил. Извини се, че не са приготвили пропуск и за него.

Моли махна небрежно и се усмихна:

— Не се безпокой за това, дете. Аз съм приятел на Джон.

Качиха се с асансьора и Сароян ги поведе по коридор, в който един охранител стоеше на пост пред врата със златист обков. Без да го молят, пазачът се отдръпна, отключи вратата и махна жълтата найлонова лента, която запречваше входа. Слоун остана с впечатлението, че сцената е специално организирана за него.

Чувството се засили, когато влезе в кабинета. Вътре бе по-чисто, отколкото в собствения му кабинет, след като Тина го беше подредила. Лампите се оглеждаха в полираното бюро. Книгите на етажерката, семейните снимки и сувенирите бяха подредени като по конец. Килимът бе чист, без дори едно паднало листче. Том Моли се приближи до кошчето за боклук и уж случайно надникна вътре. Както то, така и кутията за хартиени отпадъци до бюрото бяха празни. Слоун отново усети, че с детектива си мислят за едно и също. Твърде отдавна се занимаваше с право, за да повярва, че човек, който тръгва набързо от кабинета си, ще го остави толкова подреден. Някой бе почистил след него.

Пак заличени следи.

* * *

Половин час по-късно Слоун затвори последния кашон с вещите на Джо Браник. Беше ги приготвил за Ейлийн Блеър, но сред тях нямаше нищо, което да го насочи към фирмите, за които е работил Браник, нито към чернокожия от спомените му.

В кабинета неочаквано влезе мъж със скована походка, който веднага протегна ръката си, сякаш поздравяваше стар приятел.

— Господин Блеър? Аз съм прокурор Ривърс Джоунс.

При споменаването на това име детектив Моли се извърна, бързо се отдалечи и започна уж непринуден разговор с пазача на вратата.

С къса, зализана коса, леко прошарена, която изглеждаше повече като перука — и то рядка — Джоунс приличаше на бюрократ или компютърен маниак.

— Приятно ми е — каза Слоун.

— Моля да ме извините, ако с нещо съм засегнал жена ви. Мислех, че ще се срещна с нея. Надявах се да създам по-добро впечатление, отколкото по телефона.

— Няма проблем, ще й предам.

Джоунс се обърна към младата жена:

— Надявам се, че госпожица Сароян се погрижи добре за вас.

— Да, много добре. Всъщност... — Слоун се огледа — ... аз май свърших.

— Хубаво. — Джоунс погледна към Том Моли, който стоеше при вратата. — С вас май не се познаваме.

Джоунс му подаде ръка.

Моли не реагира.

Джоунс го потупа по рамото.

Моли се обърна.

— С вас май не се познаваме.

— О, как сте?

Моли стисна набързо ръката му, след което продължи разговора си с пазача на вратата. Джоунс още веднъж го потупа по рамото.

— Добре съм. Аз съм прокурор Ривърс Джоунс. Не разбрах вие как се казваше.

Детективът се изкиска, престори се на смутен.

— Ох, извинявай — каза на пазача, хвърли поглед на Слоун и пак погледна Джоунс. — Аз съм Джим — измърмори под носа си.

— Моля? — Джоунс се наведе напред.

— Джим. Джим Плънкет.

Типично за роден в Окланд — да се представи като бившия играч на окландските „Райдърс“.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Плънкет. Вие да не сте приятел...

— Той е мой приятел. — Слоун се приближи и погледна детектива. — Господин Плънкет е мой приятел, господин Джоунс. Кажете ми, кой даде нареждане за запечатване на кабинета на Джо.

Джоунс кимна:

— Видели сте лентата на вратата.

— Да, видях я. Кога е бил запечатан?

— Стана по нареждане на началника на канцеларията на Белия дом.

— Началникът на канцеларията? — изненада се Слоун. — Защо е дал такова нареждане?

— Заради обстоятелствата. От парковата полиция на Западна Вирджиния се обадиха на Специалните служби. Намерили служебната карта на господин Браник, издадена от Белия дом. Дежурният служител се обади на началника на канцеларията у дома му. Той незабавно наредил кабинетът да бъде запечатан. И аз одобрих решението.

— Защо?

Джоунс го изгледа недоумяващо и отговори снизходително:

— За да взема мерки да не изтече важна информация. Това е рутинна процедура, когато някой напуска работа или... или... в ситуация като тази.

Слоун се огледа.

— Значи никой не е влизал тук след господин Браник, така ли?

— Никой. Защо? Липсва ли нещо?

Слоун поклати глава:

— Не, не, всичко е безупречно подредено.

— Хубаво, бих искал...

— Нарезждането за прехвърляне на разследването в Министерството на правосъдието също ли беше дадено от началника на канцеларията?

Джоунс се запъна:

— Не... Не знам точно. По-скоро е взето по съгласие между главния прокурор и Белия дом. Всъщност има някои неща, които се надявах да обсъдим с жена ви на обяд. Имате ли време?

Слоун погледна Моли и отговори:

— Съжалявам, тя не спомена нищо такова.

— Няма проблем — намеси се Моли и влезе в кабинета; изведнъж интересът му се събуди. — Обяд звучи добре. Гладен съм.

Джоунс се усмихна.

— Съжалявам, господин Плънкет. Имах предвид само господин Блеър...

— Пред господин Плънкет можем да говорим за всичко — прекъсна го Слоун.

Джоунс поклати глава:

— Съжалявам, нищо лично, но...

— Няма проблем, Джон — каза Моли. — Не искам да ви преча. У вас ли се прибираш след това?

— Можем да ви осигурим превоз докъдето поискате — увери го Джоунс. — Няма да е проблем. Госпожица Сароян ще ви изпрати кашоните.

Сароян се приближи с химикалка и бележник в ръка, готова да записва. Слоун нямаше представа какъв адрес да даде.

— Ще ви се обадим допълнително за адреса.

Джоунс го погледна изненадано.

— Голяма част от тези неща отиват на склад — замаза положението Слоун.

Сароян му подаде визитната си картичка.

— Чудесно, всичко е уредено. — Джоунс постави ръка на рамото на Слоун и го поведе по коридора. Изведнъж спря и се обърна към детектива. — Имам чувството, че отнякъде сте ми познат, господин Плънкет. Сигурен ли сте, че не сме се срещали?

Моли сви рамене:

— Може би в „Ротари клуб“. Там се срещам с много хора. На боулинг. Играете ли боулинг?

Джоунс се усмихна:

— Не, не играя. Може би просто приличате на някой познат.

— Да, може би.

* * *

Джоунс продължи да говори, докато със Слоун чакаха асансьора.

— Съжалявам, че приятелят ви не може да дойде. Нямах да има проблем, но настъпи малка промяна в плановете.

— Каква промяна?

Асансьорът дойде. Влязоха и Джоунс натисна копчето за партера.

— Искам да ви покажа с какво старание разследваме смъртта на господин Браник.

Джоунс замълча, сякаш се канеше да каже ключовата реплика на някакъв виц.

— Президентът ще ви приеме лично.

55.

Том Моли се залепи зад един спортен автомобил с размерите на танк, вдигна телефона на колата си, който беше демоде по съвременните стандарти, и набра номер на клавиатурата с палеца си.

Марти Банто вдигна на второто позвъняване.

— Мол? Къде си бе? Франклин те търси под дърво и камък. Твърди, че си отишъл в тоалетната преди няколко часа и така и не си излязъл. Тревожи се да не си пропаднал в тоалетната чиния. Тъкмо щяхме да теглим сламки, за да определим нещастника, който ще се гмурне да те търси.

— Радвам се, че толкова ме обичате. Имаш ли представа какво иска от мен Рейбърн?

Когато Дж. Рейбърн Франклин търсеше Моли, винаги питаше Банто. Двамата детективи взаимно се прикриваха и шефът им го знаеше. Така можеше да известява единия чрез другия, когато търсеше някого от тях.

— Нещо конкретно?

— Не ми каза много, а и не ме интересува, защото точно свършвам работата и си тръгвам.

— Кога тръгваш?

— Сега — твърдо заяви Банто. — Тръгвам в този момент, Мол. И да знаеш, че бързам и този въпрос никак не ми харесва.

— Кой въпрос, Банто?

— Не се прави на неразбрал. Познавам този тон. Искаш услуга. Слушай, Мол, единственият, който ме яха повече от Франклин, е Джейни. Искам да се прибера у дома и да отделя малко време на децата, преди лятото съвсем да свърши. Тя не е доволна, че работя през уикендите.

— Кажи, че аз съм виновен.

— Винаги така казвам.

— Нищо чудно, че толкова ме харесва.

— В момента те харесва повече отколкото мен.

— Знаеш какво ще стане, Банто. Десет минути след като се прибереш вкъщи, синът ти ще отиде у някое съседче да играе видеоигри, а дъщеря ти ще се хване за телефона. — Моли премина на друга вълна. — Освен това искам нещо съвсем малко.

— Знаех си. — На Моли му се стори, че чува нещо като удар с юмрук по маса. — Познавам те като пръстите на едната си ръка. Абе аз да не съм ти лична секретарка?

— Трябва ми да провериш един човек.

Банто взе химикалка. Можеше да спори, но накрая Моли пак щеше да надделее. Винаги надделяваше. По-бързо щеше да стане, ако просто изслуша какво иска от него.

— Казвай.

— Много съм ти задължен за тази услуга.

— Само за тази? По-скоро ще спечеля от лотарията, отколкото да доживея да ми се отблагодариш.

— Името е Джон Блеър.

Моли каза имената буква по буква.

— Оня, дето се обажда вчера ли?

— Същият.

— Какво има?

— Бях цяла сутрин с него.

— Оня, дето чакаше във фойето сутринта ли?

— Ти си бил голям детектив, Марти.

— Да, защо не отгатнеш сам досието му?

— Извинявай. Добре де, имам предчувствие. Този човек твърди, че е служил в морската пехота. Провери военните архиви и виж дали името ще излезе. Освен това каза, че е адвокат в Бостън. Провери в Масачузетската адвокатска колегия.

— Добре че всички престъпници са картотекирани.

Моли се засмя:

— Да, лесно е. Сестра ми е една от тях. И се опитай да изтеглиш негова снимка от Управлението по превозните средства. Забелязах и една лепенка на бронята на колата му тази сутрин. Под наем е, но не е взета от някоя от големите фирми. Провери дали има резервация на името на Блеър. Ще ти се обадя пак след половин час.

— Божичко, Мол, още нещо няма ли да поискаш? Например да ти приготвя сандвичи и да те изпишкам?

— Сандвичите не са лоша идея. Другото вече е перверзия.

56.

Пресякоха булевард „Пенсилвания“ в жегата и влагата. Слоун се потеше и сърцето му туптеше като на осъден на смърт на път към ешафода. Умът му бе изключил напълно. Чувстваше се, сякаш го носи силно течение, не можеше да се измъкне и да избяга от неизбежното — срещата с президента Робърт Пийк.

Ривърс Джоунс продължаваше да бърби за Министерството на правосъдието и големите му възможности, правеше аналогии с парните машини. Слоун чуваше откъслечни изречения, но мислеше за друг разговор — онзи, който бе провел с Ейлийн Блеър. Тя бе казала, че съпругът ѝ не обича политиката и бил домошар. Какво означаваше това — че не участва в обществени мероприятия или че не обича да участва. Бе казала, че не обича да излиза от Бостън, но това пак можеше да се тълкува двояко: че не излиза или че не обича да излиза, но все пак го прави. Много хора правят неща, които не обичат да правят. Ейлийн Блеър спомена, че е била и преди в кабинета на брат си, но не беше споменала за Белия дом. Джо Браник сигурно е водил близките си в Белия дом. Кой човек с такава възможност не би го направил? Освен това Браник и Пийк бяха приятели от студенти. Пийк сигурно е присъствал на семейни събирания у Браник. Дали и Джон Блеър е присъствал? Имаше вероятност да е бил. Все пак Ейлийн Блеър бе най-малкото дете и то с голяма разлика спрямо Джо Браник. Може би когато се е омъжила, големият ѝ брат вече е бил напуснал къщата. Мамка му, Слоун не знаеше, а трябваше бързо да измисли нещо.

Джоунс улесни преминаването му през Западния вход. Един охранител го провери за оръжие, но не пожела да се легитимира, прокурорът очевидно предварително бе подготвил всичко. Даде на Слоун пропуск, който взе от рецепцията, и адвокатът прилежно го закачи за яката си, докато вървяха към входа за посетители на Западното крило. Беше толкова нереално. Западното крило. Слоун беше в Белия дом. Изкачи се след Джоунс по четири стъпала, над

които двама морски пехотинци стояха мирно под голям портик. Единият се обърна стегнато и отвори вратата.

Джоунс въведе Слоун в преддверие, украсено с голям портрет на Робърт Пийк и снимки на президента с други световни лидери. Влязоха във фоайе с американски знамена във всеки ъгъл и тъмнокафяви кожени дивани и кресла по средата. Слоун седна, докато Джоунс обяви присъствието им на няколко души, работещи зад едно гише. След това седна до Слоун и продължи монолога си.

Умът на Слоун бе все така парализиран и той само от време на време успяваше да вметне някоя реплика. Минута след като Джоунс седна, една жена на средна възраст със стегнат син костюм и голяма черна брошка с вид на бръмбар, кацнал на ревера ѝ, изникна изневиделица и заплашително се надвеси над тях.

— Господин Джоунс. Господин Блеър. Президентът ви очаква.

Изведе ги в страничен коридор. В кабинетите от двете страни влизаха и излизаха мъже и жени, чуваха се телефони и гласове. Жената рязко спря пред една врата. Почука три пъти и отвори. Влезе и задържа вратата отворена.

Джоунс погледна Слоун и го побута напред.

— След вас.

На Слоун му идеше да побегне. Замисли се дали да не се престори, че внезапно му е прилошало; точно в момента имаше голяма вероятност да се изповръща върху обувките на Джоунс. Реши обаче да не се предава и се подготви за неизбежното.

Президентът Робърт Пийк седеше, обърнат в профил, зад огромно бюро с дърворезби и крепеше телефонна слушалка между рамото и ухото си. Очевидно се опитваше да завърши по-бързо разговора. Седеше с лице към голяма бронзова скулптура на въдичар и огромна дъгова пьстърва с отворена уста и обърната настрани глава. Въпреки вътрешните си терзания Слоун прецени стаята като по-малка, отколкото бе очаквал. Подът беше почти изцяло покрит с кръгъл яркосин килим с герба на президента. Кътът за посетители пред бюрото на Пийк се състоеше от два дивана с мраморна масичка между тях и люлеещ се стол. Слоун не можа да не се замисли за историческите събития, които са се случвали в това помещение, спомни си черно-белите снимки на Джон и Робърт Кенеди от учебниците, двамата близо един до друг, сериозни по време на

перченето пред руснаците. Слоун също бе подготвил представление и не смяташе да се предава, докато не опита.

Практикуващите адвокати се научават да приемат неизбежното. Има моменти в съдебната зала, когато нищо, което кажат или направят, не може да промени съдбата на клиентите им. Могат да са прави, но съдът да реши, че не са. Могат да представят неоспорими доказателства, но съдебните заседатели да отсъдят срещу тях. При тази мисъл Слоун изпита странно спокойствие. Ако Робърт Пийк познаваше Джон Блеър, провалът беше неминуем. Нищо не можеше да се направи. Нямаше смисъл да хаби енергия да се тревожи, това нямаше да промени нищо. Ако обаче Пийк и Блеър не се бяха срещали, той имаше шанс. Знаеше се, че Браник и Пийк са били добри приятели. Пийк с радост би приел представител на семейството. Слоун можеше да очаква или най-доброто, или най-лошото. Ако искаше да получи информация за Джо Браник, това бе най-подходящото място.

Адвокатската практика го бе научила да различава действителност и външен вид. Не бяха едно и също. Не е възможно за един адвокат, колкото и добър да е, винаги да е подготвен. Повечето адвокати го знаят и дават вид, че са подготвени. Има няколко златни правила, които ти помагат да оцелееш в съда: говори само когато те питат; ако не знаеш отговора, перифразирай въпроса, за да го нагодиш към отговора си; говори винаги общо, без да се впускаш в подробности; получи колкото информация можеш да изкопчиш, радвай се и си мълчи. Колкото по-малко приказваш, толкова по-малка е вероятността да сгресиш.

Пийк затвори телефона, постоя за миг, сякаш да се настрои на нова вълна, и излезе пред бюрото. Стойката му бе на човек с хронично болни колене или кръст, професионален спортист, който е жертвал здравето си за слава. Пийк беше по-едър, отколкото изглеждаше по телевизията — на ръст приблизително колкото Слоун, но поширокоплещест и килограмите му личаха по-малко. С прошарена коса и навити до лактите ръкави президентът приличаше на директор на преуспяваща компания преди първа копка на някой грандиозен строеж. Протегна ръката си към Джоунс, който се обърна и представи Слоун.

— Господин президент, позволете ми да ви представя Джон Блеър.

* * *

Паркър Мадсън затвори телефона. Понеже не иззвъня веднага, той използва момента на затишие, за да си поеме дъх. Вече не помнеше в колко битки е участвал, бе достигал пълно физическо и психическо изтощение в знойните джунгли на Виетнам и Южна Америка и в потискащите пустини на Близкия изток — а когато битката свършеше, не можеше да спи от умора, не можеше да си почине. Поддържан нащрек от адреналина, той мислено преиграваше всяка мисия, тълкуваше я, определяше как би могъл да постигне подобри резултати, да действа по-ефикасно. Изпитваше огромно задоволство, когато всичко преминаваше по плана му, идеално синхронизирано, когато всеки човек изпълняваше точно задачата си, вършеше работата си, както му е заповядано, без въпроси и колебание. Удоволствието бе по-хубаво от сексуалното, макар че не можеше да се сравнява с онова, което чувстваше по време на самата битка. Въпреки постоянното си израстване в чин Мадсън никога не изоставяше хората си — никога не ги пускаше да тръгнат на бой без него, никога не се криеше в палатката да гледа компютърните екрани, докато хората му рискуват живота си. Мадсън беше преди всичко войник и такъв щеше да си остане. Господи, как обожаваше това!

Но вече започваше да му писва. Алберто Кастанеда, мексиканският президент, не се придържаше към плана. Копелето сериозно се отклони от уговорката, както можеше и да се очаква от мексиканец. Това обясняваше защо толкова огромна страна с неизчерпаеми природни ресурси — за която навремето Хенри Кисинджър бе казал, че ще играе главна роля на политическата сцена — оставаше второстепенен играч. Лидерите й просто бяха твърде недисциплинирани и безотговорни. Американците бяха изгубили месеци за организиране на тайните преговори — последното, което им трябваше, бе да ядосат ОПЕК и арабите, без да имат сигурна алтернатива — а какво правеше мексиканският президент? Появява се на пресконференция и заявява, че имало тенденция да се постигнат споразумения за увеличаване нефтодобива в Мексико и продажбите на мексикански петрол на американския пазар. Медиите искаха подробности.

След първоначалния шок от гафа на Кастанеда Западното крило възприе нова тактика, намери вратички за измъкване и се сниши. Мадсън изрично заповяда на прессекретаря да не издава потвърждение на твърденията на Кастанеда; Белия дом нямаше да излезе с официално становище. Първо трябваше да разберат какво точно е казал или не е казал Кастанеда. Досега не можеха да се свържат. Каквото и да е казал обаче, Мадсън смяташе, че е прибързано. Водещият на преговорите от мексиканска страна, Мигел Ибарон, бе намекнал, че са склонни да приемат предложението на Съединените щати, но не последва друго потвърждение. Не беше толкова просто. Да помагаш на Мексико да увеличи продукцията си на суров петрол и да извлечеш изгода от това бяха две различни неща. Тук не беше като в Близкия изток, където пръчка да боднеш, ще потече нефт. Мадсън предупреждаваше да се внимава, но Робърт Пийк, който се тревожеше повече, че Кастанеда е поел инициативата, и отчаяно се нуждаеше от малко надежда за главоломно спадащата си популярност, усложни живота му, като насрочи обръщение към нацията за тази вечер. Това допълнително настърви журналистите.

Мадсън изпъна врата си и чу изпукване. Краката го боляха от упражненията, а ушите му се бяха зачервили и пищяха от непрестанните телефонни разговори с политици и бюрократи. Ето кое най-много мразеше във Вашингтон — необходимостта всяко решение да се мисли, премисля и пак обмисля. Всички бяха заинтересовани. Всеки имаше политическо влияние. Нищо чудно, че нещата ставаха толкова трудно. Имаше толкова много междинни инстанции, толкова много пречки. Не можеш задника си да избършеш без разрешение от президента.

Това щеше да се промени. Мадсън щеше да е началник-щаб, какъвто Вашингтон не е виждал. Той щеше да взема решенията. И решенията му да се изпълняват.

Докато чакаше да получи черновата на президентското обръщение, Мадсън взе един вестник от бюрото. Купчината стоеше недокосната. Започна да преглежда набързо заглавията и параграфите, подчертани от помощниците му. След двамадесет минути взе последния от купчината, „Бостън Глоуб“. Едно заглавие веднага привлече вниманието му.

Близките на Браник наемат частен детектив

Той се подсмихна. Да наемат. Нека си харчат парите. Дано тогава да мирясат. Разследването им нямаше да стигне доникъде и накрая щяха да оттеглят критиките към Министерството на правосъдието. Отношението към смъртта бе другото, което отличаваше цивилните от войниците. Войникът живее с мисълта, че може да умре. Човек живее и умира. Някои загиват в служба на страната си, защитавайки принципите, върху които се гради държавата. Други умират от старост. Но накрая все пак умират. Всеки си има път. Войниците приемат смъртта като част от естествения цикъл. Цивилните — не. Те с години скърбят за покойните си съпрузи, родители, деца. Издигат олтари за онези, които са напуснали този свят преди тях, и им се молят за насока и съвет. Когато неговата Оливия се спомина, Мадсън предвиди четири и осем часа, за да сложи нещата си в ред и да продължи напред. Трийсет и шест му бяха достатъчни.

Прочете статията. В Бостън роднините на покойника бяха дали пресконференция пред дома си. Не се споменаваха много подробности. Мадсън смяташе да остави вестника, когато видя снимката към статията. Зад микрофона стоеше жена, заобиколена от десетина души. Приличаше на събиране на семейство Кенеди. Жената бе Ейлийн Браник-Блеър, ужасът на Ривърс Джоунс. Мадсън се усмихна широко. Джоунс бе прозвучал облекчен, че Блеър е решила да се върне в Бостън и е изпратила съпруга си да вземе вещите на Браник. Мадсън погледна часовника си. В момента Джон Блеър би трябвало да е при президента. След това всичко щеше да свърши. Семейството щеше да изгуби всякакво желание да се рови в гроба на Браник.

Той пак погледна снимката. Близките на Джо Браник бяха подредени около Блеър като момченца от църковен хор, целият ирландски клан беше там, за да изрази подкрепата си за каузата. Начело с човека непосредствено до Ейлийн. Съпругът ѝ.

Джон Блеър.

* * *

Пийк погледна Слоун с тъжни сиви очи и сдържана усмивка, която бе станала негова запазена марка при президентската кампания и сега се експлоатираше много от карикатуристите. Нищо в тези очи не издаваше объркване или недоумение.

— Джон. За мен е удоволствие. Съжалявам само, че не се срещнахме при други обстоятелства.

Слоун се почувства, сякаш тежестта на хиляда горили се вдигна от раменете му.

— Господин президент. — Ръкува се с Пийк. — Благодаря, че ме приехте. Не искам да си представям колко сте зает. Надявам се, че не отнемам твърде много от времето ви.

— Наричайте ме Робърт и моля ви, не се извинявайте. Все пак идеята беше моя. Съжалявам, че Ейлийн не успя да дойде. Не съм я виждал отдавна.

— Сигурно и тя ще съжалява. — Слоун кимна към Джоунс. — Нямахме представа...

— Разбирам ви. Искях да говоря лично с някого от семейството. — Пийк се обърна към Джоунс. — Благодаря, Ривърс.

Джоунс стисна ръката на Слоун.

— Пред Западния вход ви чака кола. Ще ви изпратят до там. — Даде на Слоун визитната си картичка. — Не се притеснявайте да ми се обадите по всяко време, ако имате нужда от нещо.

Слоун взе картичката.

— Много бяхте мил, господин Джоунс. Радвам се, че се запознахме и ви благодаря за всичко, което направихте за нас. Ще разкажа за това на близките си.

Джоунс грейна като дете, получило похвала пред класа, потупа Слоун по рамото и излезе. Жената с черната брошка го последва. Вратата се затвори след тях.

Пийк покани Слоун да седне на един от двата дивана на сини и бежови райета. Настани се на люлеещия се стол и си наля вода от една кана върху мраморната масичка.

— Трябва да пия по осем чаши на ден заради щитовидната жлеза. Използвам тоалетната по-често, отколкото телефона.

Поднесе каната към Слоун, който кимна:

— Да, благодаря.

Чашата щеше да му служи като реквизит, нещо, което да държи и да използва за печелене на време, ако се наложи.

— Как е Барбара? — попита Пийк, сякаш повтаряше заучена фраза.

Слоун взе чашата и отпи. От вестниците знаеше, че жената на Джо Браник се казва Кейтрин. Браник имаше две дъщери. Пийк едва ли се интересува от едната повече, отколкото от другата. По логиката на изключването Слоун предположи, че президента има предвид майката на Браник, но не трябваше да рискува.

— Както може да се очаква. Приема го трудно. Това дойде като шок за всички ни.

Пийк изведнъж си пое въздух и потрепери. Извади кърпичка от задния си джоб и попи влагата около очите си. Този израз на емоция изненада Слоун.

— Съжалявам. — Пийк замълча за миг, докато се успокои. — Освен Шери вие сте първият човек, с когото говоря за това, след като съобщих вестта на Кейтрин. Разчувствах се.

— Разбирам.

Въпреки бурния израз на емоции, Слоун някак си не почувства дълбока мъка в поведението на Робърт Пийк. Опита се, но не успя.

— С Джо сме приятели от над четирийсет години. Сякаш вчера бяхме в Джорджтаун. Имахме огромни амбиции. — Пийк се усмихна на старите спомени и прочисти гърлото си. — Говорили сме и за това, знаете ли? Говорили сме как ще седим в този кабинет. Когато за първи път седнахме тук, вдигнахме тост за амбициите и изпълнените мечти. — Пийк въздъхна. — Не мога да повярвам, че вече го няма. Всяка сутрин ставам и си мисля, че е било кошмар, че не е истина. После прочитам статия във вестника или се обръщам да попитам нещо някого от помощниците ми и него го няма. — Поклати глава. — Много разчитах на него. Разчитах на съветите му.

Слоун кимна мълчаливо.

Пийк продължи:

— Познавам Кейтрин почти откакто познавам Джо. Бях им кум, нали знаете?

— Да.

— Най-трудното бе да кажа на малкия Джо, да видя мъката му. Толкова много се обичаха. Завиждах им. Бог ми е свидетел, обожавам

дъщерите си, но... Джо ме помоли да стана кръстник на малкия Джо и това ме направи много горд.

— Били сте добър приятел, господин президент. Джо ви ценеше като такъв.

Пийк поклати глава:

— Моля ви, наричайте ме Робърт. А и не съм много сигурен, че съм бил толкова добър приятел. Ако бях, това може би нямаше да се случи.

Вратата на стаята се отвори. Жената с грозната брошка донесе поднос със сандвичи и плодове. Остави го на масичката.

— Ривърс каза, че сте смятали да обядвате. Помислих, че може би сте гладен — обясни Пийк.

Слоун кимна:

— Нямахше нужда, благодаря.

Замълчаха за малко. Пийк потърка брадичката си и заговори по същество:

— Искан да говоря лично с вас, Джон. При разследването се откри обезпокоителна информация.

Слоун остави чашата, кръстоса краката си и скръсти ръце в скута си.

— Обезпокоителна ли?

Пийк се изправи, отиде при бюрото и взе един плик. Подаде го на Слоун и изчака прав, докато той го отвори.

— Това са намерили в куфарчето на Джо.

Слоун погледна написаното на ръка писмо в найлонов калъф. Като веществено доказателство. В писмото Джо Браник описваше колко обичал съпругата и семейството си и не искал да им причинява болка. Продължаваше в същия дух, на места гневно, на места объркано — думи на отчаян човек. Причината беше жена. Слоун внимателно прочете писмото, после — повторно, опитваше се да запамети цели пасажи, в случай че се наложи да разказва на Ейлийн Блеър. Накрая остави писмото. Очакваше се да каже нещо, да се престори на потресен. Изрече първото, което му хрумна:

— Не знам какво да кажа.

Пийк пак се настани на люлеещия се стол.

— Съжалявам, че аз трябваше да ви съобща тази новина, Джон, но това е една от причините за тази среща. Не искам близките ви да

научат от друг. Наредих да запечатат кабинета на Джо и да вземат повечето му лични документи.

— Значи решението е ваше?

— Подозирах, че има нещо такова — обясни Пийк и посочи писмото.

Слоун го погледна изненадано:

— Очаквали сте?

— Знаех, че Джо има любовна връзка, Джон. — Пийк се наведе напред и опря лактите на коленете си. — Отдавна я имаше. Джо беше дискретен, но бих излъгал, ако ви кажех, че не съм подозирал. Както знаете, Кейтрин не обичаше Вашингтон и обществените прояви. Джо обикновено ходеше сам. Веднъж обсъждахме проблема, но той каза да не се меза и го оставих да се оправя сам. Бях му приятел, не баща. Не можех да го съдя.

Слоун се вгледа в очите на Робърт Пийк, но не можеше да разгадае мислите му. Въпреки сериозното изражение и неочаквано бликналите сълзи поведението на Пийк не изразяваше терзание или вътрешна борба. Президентът му приличаше на телевизионен говорител, четящ новините — спокоен и безчувствен.

— Ще бъда искрен. Когато започна аферата, бях по-загрижен за това как ще се отрази на правителството. Боях се от скандал. — Пийк поклати глава. — Колко съм бил късоглед.

Това бе изненадващо развитие на нещата, като неочакван свидетел на дело. Невъзможно беше да си абсолютно готов за всичко. Най-важното сега бе да изкопчи колкото се може повече информация, без да събужда подозрения.

— Коя е тази жена? — попита Слоун.

— Живее в Маклейн. Всеки от нас копнее за нещо, които не може да има. Само мога да гадая каква болка и объркване е изпитвал Джо, когато е осъзнал грешката си, да не говорим за вината.

— Някой разговарял ли е с нея?

Пийк поклати глава, изражението му бе изключително сериозно.

— Още не. — Потърка се по тила. — Положението е деликатно, Джон. Ако Министерството на правосъдието я притисне, има опасност да потърси адвокат и тогава ще настане истински цирк. Вече не се тревожа толкова за собствената си репутация. Прекалено ме е яд на себе си. Не искам да причинявам това на семейството ви, на

семейството на Джо. Не искам медиите да го разнасят като парцал, не и след всичко, което преживяха Кейтрин и децата. Искам да си спомнят с гордост съпруга и бащата, когато са обичали и уважавали. — Пийк се облегна назад и се замисли. — През последните два дни мислих за Джон Ф. Кенеди Младши и онзи момент, уловен на хиляди снимки, когато е пъхнал ръката си под знамето, за да докосне ковчега на баща си. Замислих се за онова, което е трябвало да преживее през следващите трийсет години. Не стига ли, че загуби баща си?

Пийк отново избърса няколко сълзи от ъгълчето на окото си.

Слоун искаше да му зададе стотици въпроси, но съзнаваше, че вече е отишъл твърде далеч, че е време да се оттегли деликатно, преди да е допуснал грешка. Имаше предчувствие. Знаеше го от опит. При все това нещо го караше да разпитва още, защото още чуваше гласа на Ейлийн Блеър, която го съветваше да не вярва на нищо.

„Нека да изясним едно нещо, преди да започнем, за да не си губим взаимно времето. Брат ми не се е самоубил.“

Слоун ѝ вярваше.

— Мога ли да попитам откъде знаете всичко това? Ако никой не е говорил с тази жена, откъде имате толкова информация?

Пийк се изсекна, избърса брадичката си и отпи глътка вода.

— Джо ми се обади вечерта преди смъртта си. Разговаряхме около половин час в частните ми покои в Белия дом. Толкова успях да му отделя, защото ме чакаше делова вечеря. — Пийк напълни чашата си и пак отпи. — Опитах се да го убедя да остане, но... Джо беше възбуден и разстроен, Джон. Не беше на себе си. При все това не съм допуснал нито за миг... Джо не беше такъв човек...

Пийк замълча. След няколко секунди, когато възвърна самообладанието си, продължи:

— Опитах се да го успокоя. Опитах се да го накарам да изпие едно кафе, да проясни мислите си, да преспи в Белия дом. Не пожела.

— Каза ли къде е бил?

Пийк го погледна, сякаш въпросът бе неуместен.

— Как къде е бил?

— Близките ми се интересуват. Научихме, че е излязъл от кабинета си около три и половина следобед. Оттогава никой не го е виждал или чувал.

Пийк кимна към плика. Слоун извади друг лист с разпечатка от телефонни обаждания.

— Джо ми се обади по мобилния телефон от един бар в Джорджтаун. Наредих да ми донесат разпечатката от този ден.

Слоун разгледа листа. Имаше един номер, който се повтаряше постоянно, вероятно на жената. Пийк се изкашля и пак смени насоката на разговора.

— Разпечатката бе изискана от Министерството на правосъдието, Джон. Ако решат да се задълбаят, документите ще станат достояние на пресата и всичко ще излезе наяве.

Слоун върна листа в плика. Знаеше, че трябва да попита още за телефонните разговори, но не това го интересуваше.

— Къде е бил? Къде е отишъл Джо, след като си е тръгнал оттук? Пийк вдигна ръце.

— Каза, че отива вкъщи. Това е най-трудното. Каза, че ще се прибере у дома, за да сложи нещата в ред. Не знам къде е отишъл. Предполагам, че в Маклейн. Ако знаех, че има пистолет... Джо никога не носеше оръжие. Откакто го познавам, не си спомням да е притежавал. — Пийк пак потърка тила си и се протегна. — Много съжалявам, че трябваше да ви съобщя тази вест, Джон, много съжалявам.

— Сигурен съм, че и на вас не ви е било лесно. Благодаря ви за откровеността. Това дава отговор на много въпроси.

Само че не даваше никакъв отговор.

Вътрешният глас на Слоун му крещеше да тръгва, но той продължи да разпитва:

— Как ще се справите с проблема?

— Днес следобед Министерството на правосъдието ще даде пресконференция. Искан да получа съгласие от близките.

— Съгласие за какво?

Пийк взе друг документ от бюрото и го подаде на Слоун. Бе предварително подготвено изявление, безупречно обяснение. Щяха да изчистят доклада от аутопсията, както бяха подредили кабинета на Браник. Министерството на правосъдието щеше да заключи, че Джо Браник сам е отнел живота си.

„Според съдебния лекар следите от барут по ръцете и слепоочието на покойния говорят за собственоръчно нанесени

наранявания.“

— Това е заключението — каза Пийк. — Останалото... не е необходимо. — Наведе се напред. — Министерството на правосъдието ще обяви, че не е установило нищо подозрително. Няма да споменава за алкохол и други несъществени неща. Аутопсията се ограничава с фактите, следите от барут доказват, че става дума за самоубийство. След като обяви това, Министерството на правосъдието ще приключи случая.

Слоун пъкна изявлението в плика при другите документи. Всичко бе чисто и подредено, като кабинета на Джо Браник. Тази информация бе неудобна за близките на покойника и щеше да ги накара да се откажат от по-нататъшни разследвания. Министерството на правосъдието щеше да им помогне да потулят срамните подробности.

Том Моли пак щеше да получи киселини от върната храна.

Но дори казаното току-що от Робърт Пийк да беше измислица — за да принуди близките на Джо Браник да се откажат от разследването — Слоун не се сещаше за начин да обори твърденията. Докладът от аутопсията щеше да се ограничи с причината за смъртта, кабинетът бе почистен, а Пийк намекна, че телефонните разпечатки и предсмъртното писмо ще бъдат унищожени. Единствената свидетелка бе някоя компаньонка, на която едва ли някой би повярвал, но притежаваща арсенал, достатъчен да смути съня на много изтъкнати мъже — ако Слоун я открие. В момента дори не знаеше името ѝ. Пийк не го спомена, а не можеше да попита, без да събуди подозрения. Сега...

Телефонната разпечатка!

Той погледна плика. Телефонният ѝ номер беше тук.

Вратата на кабинета се отвори. Пийк се обърна към жената със синьото костюмче и черната брошка.

— Извинеше, господин президент. Имате заседание на правителството.

Пийк погледна часовника си, изправи се и изпрати жената до вратата.

— Кажи им, че сега тръгвам.

Слоун отвори плика и бързо измъкна листа с телефонната разпечатка. Можеше ли да запомни номера наизуст? Би трябвало, но

всичко можеше да се случи, не можеше да рискува. Без да изпуска Пийк от очи, той сгъна листа и небрежно го пхна във вътрешния джоб на самото си. Сякаш на гърдите му увисна наковалня.

Пийк се обърна:

— Извинете ме, Джон.

Слоун небрежно вдигна ръката си от гърдите и се изправи.

— Разбирам. Отделихте ми предостатъчно от ценното си време.

Благодаря.

Подаде плика на Пийк.

Ъгълчето на един лист стърчеше.

Пийк отвори плика.

Сърцето на Слоун се сви. Той бързо подаде ръката си.

— Благодаря, господин президент, за всичко.

Пийк оправи листата, загледа се за миг в тях, после затвори плика и го остави на бюрото. Изпрати Слоун до вратата, като стискаше ръката му.

— Ще направя всичко възможно, за да дойда на погребението на Джо.

— Много ще сме ви благодарни.

Вътрешният му глас крещеше: „Мирувай и мълчи. Не задавай повече въпроси“.

Но сега имаше възможност, може би това бе последният му шанс. Не можеше да го изпусне.

„Не. Махай се. Бързо.“

— Това ми напомни нещо. Опитваме се да намерим някои хора, приятели и колеги на Джо. Искаме колкото се може повече хора да го изпратят.

— С какво мога да ви помогна?

— Търсим негови колеги. Например Кейтрин си спомни един познат на Джо, чернокож, с когото са работили заедно.

Пийк присви очи, едва забележим признак на изненада върху иначе безизразното му лице. Изглеждаше объркан.

— Чернокож, какъв...

— Направил ѝ е голямо впечатление. Едър, висок, мускулист. Кейтрин си го спомня добре, но не и името му. Мисли, че с Джо са работили преди години, но каза, че и наскоро са се виждали.

Пийк поглади устните си, но Слоун не можеше да разбере дали защото изведнъж си спомни нещо, или от тревога.

— Знаете ли защо са се виждали?

— Не. — Слоун чувстваше, че е улучил, и реши да доведе нещата до край. — Кейтрин каза само, че са работили за вас. Знам, че не би следвало да знаем за някои неща, но...

Пийк кимна:

— Няма проблем... Мисля, че се досещам кого има предвид Кейтрин, макар че оттогава са минали години... трийсет години.

— Познавате ли този човек?

— Ако е този, за когото си мисля, името му е Чарлз Дженкинс.

Точно в десетката. Слоун вече знаеше името.

— Чарлз Дженкинс — повтори.

— Да, но се боя, че Кейтрин се е объркала.

— Как така се е объркала?

— За това, че са поддържали връзка наскоро.

— Наистина ли? Защо мислите така? — попита Слоун и изведнъж се обезкуражи.

— Защото Чарлз Дженкинс работеше за мен през седемдесетте в Мексико Сити. Скоро след като започна работа обаче, забелязахме, че се държи странно, имаше проблеми.

— Проблеми ли?

— Чарлз Дженкинс бе ветеран от Виетнам, Джон и... там са се случвали много неща, които не ни правят чест. Явно е преживял нещо, което е оказало дълбоко влияние върху психиката му. Получаваше халюцинации и губеше способност да различава действителността от преживяното през войната. Това започна да му пречи.

— Ясно. Знаете ли какво е станало с него?

— Пенсионира се предсрочно.

— Къде е отишъл?

— Не знам точно, но преди няколко години чух, че е починал. Странно, че Джо не е знаел и не е казал на Кейтрин.

— Е, както и да е, не е важно.

Слоун се обърна и понечи да излезе, но вратата се отвори толкова рязко, че едва не го удари. В кабинета нахълта началникът на президентската канцелария Паркър Мадсън.

57.

Том Моли се обади у дома си, обеща на Маги, че няма да закъснее за вечеря, и си записа на ръката да купи мляко.

— Мляко, добре...

— И един хляб.

— Хляб — измърмори той, като си записа и това на ръката. — Ясно. Добре, чао...

— Би ли взел и малко домати.

— Салати.

— Домати.

Той преправи „с“ на „д“.

— Добре, домати.

— И нова кола.

— Нова...

— До скоро — засмя се Маги и затвори първа, както винаги правеше, когато той бързаше да приключи разговора.

Моли затвори и веднага набра номера на Марти Банто.

— Крайно време беше, мамка ти.

— С тази уста ли целуваш децата си, Банто?

— Сериал ли гледаше, докато те чакам вече половин час?

— Не се напъвай. След две минути ще можеш да си ходиш.

— Вече не бързам.

Моли се изсмя:

— Чакай да позная. Матю ще преспи у приятел, а Емили и Джейни са отишли на пазар.

— Майната ти — измърмори Банто. — Говорил си с Маги. Матю ще преспи у вас, а Джейни се обади да покани жена ти с тях.

— Чудесно, Банто. Отдавна исках да ти направя забележка, че Джейни не носи сутиен.

— Де да беше това причината. Ще пазаруват за Емили.

— Емили? Та тя е още дете.

— На тринайсет е, Мол.

— Мамка му, как лети времето.

— Не съм забелязал, Мол. Твърде съм зает да ти оправям бакиите.

— Как е Франклин?

— Така крещи, че може да събуди мъртвите. Преди малко покрай бюрото ми мина Лазар.

— Как изглеждаше?

— По-добре, отколкото ще изглеждаш ти, ако не се обадиш скоро да го умилоставиш.

— Ще му мине. Дълбоко в себе си той ме обича.

— Поне един да има.

— Маги ще прави печено. Ела на вечеря. Тази вечер играят „Ориолс“. Така ще имаш възможност да прекараш малко пълноценно време със семейството си.

Банто се изсмя:

— Голям си гадняр.

— Вечерята е за шест, точно. Не закъснявай. Познаваш Маги. Когато печеното ѝ загори, жена ми става бясна. И така, какво откри?

— Във военния архив има данни за Джон Блеър.

— Сериозно? Значи не съм гений.

— Само че този Джон Блеър е загинал през Първата световна война.

— Вероятно не е нашият човек.

— Освен ако Франклин не е събудил и него, но се съмнявам.

— Има ли друго интересно?

— Както винаги, когато аз ти върша работата. В Масачузетската адвокатска колегия има регистрация на името Блеър, само че става дума за Ейлийн Браник-Блеър, чийто съпруг се казва Джонатан.

— Бинго.

— Той обаче не е правоспособен адвокат.

— Така ли?

— Да. Изтеглих снимката от Управлението по превозните средства. Много, ама страшно много прилича на човека, когото случайно зърнах, когато надникнах над плешивото теме на Болди, но мисля, че не е той. Това не е конкурс за двойници, нали?

— Не.

— Ами, това е. Договорът за наем, който намерих в жабката на колата на паркинга, е на името на Дейвид Слоун.

— Разбил си колата?

— Е, нали бързаме? Освен това тя е под наем. Какво може да стане? Ще му удържат депозита. След като е платил в брой, мисля, че може да си го позволи.

— Кой плаща в брой за кола под наем?

— Някой, който не иска да използва кредитна карта. Тук нещата стават още по-интересни, Мол. Този човек имаше четирийсет и пет калибров колт и повече боеприпаси от банков грабител. Пуснах справка. На името на Дейвид Слоун няма регистрирано оръжие.

— Полицейско досие?

— В архивите на федералния окръг и Калифорния няма нищо. От националния ще се забавят, но приятелят ми във ФБР обеща...

— Калифорния ли? Защо си търсил в Калифорния?

— Защото проверих в Управлението по превозните средства. Този Дейвид Слоун е от едно градче на име Пасифика. На брега при Сан Франциско. Мазен калифорниец, Мол.

— Банто, вземам си назад всички лоши думи, които съм казал по твой адрес.

— Не са и наполовина толкова лоши като онова, което си мисля за теб.

— Ще се видим в шест. И сложи катинар на новия сутиен. Навън се разхождат хлапаци, какъвто ти беше навремето.

— Не се притеснявам. С Емили имаме договорка. Няма да излиза с момчета, докато не се омъжи.

58.

Паркър Мадсън влезе в Овалния кабинет, държеше свит на руло вестник.

— Господин президент, извинете, че ви прекъзвам...

Макар че говореше на Пийк, гледаше Слоун, който усети, че положението е лошо.

— Знам, Паркър. Тръгвам.

— Господине...

— Точно свършваме, Паркър. Джон, това е Паркър Мадсън, началникът на канцеларията на Белия дом.

Слоун се ръкува с Мадсън и усети внезапен приток на енергия, сякаш е пъхнал пръстите си във фасунга. Едва се сдържа да не дръпне ръката си. Светлината проблесна пред очите му, мракът отново заплашваше да го всмуче. Той се втренчи в очите на Мадсън — безжизнени, без граница между зеница и ирис.

Пийк отвори вратата.

Слоун дръпна ръката си. Мракът спря да го тегли.

Излезе в коридора и с мъка отмести очите си от Мадсън. Жената го чакаше търпеливо.

— Шийла, моля те, нека някой да изпрати господин Блеър до служебната кола и да го закарат, където трябва да отиде.

Мадсън отново го прекъсна:

— Господин президент.

— Веднага идвам, Паркър.

Пийк стисна ръката на Слоун.

— Искрено съжалявам, че не се запознахме при по-добри обстоятелства, Джон.

— Може би някой ден пак ще се срещнем.

На Слоун му се повдигаше. Сякаш под влиянието на невидима сила, някакъв импулс, той пак погледна Мадсън. Светлината отново блесна и този път донесе само мрак. Слоун се отърси, усмихна се вяло и тръгна след жената по коридора. Имаше чувството, че около кръста

му има вързано въже, че всеки момент някой ще го дръпне назад. Мина покрай зала „Рузвелт“, вече почти пълна, и излезе след жената. Преминаха през асфалтираната площадка към Западния вход. Въжето като че ли все повече се опъваше, но той се стараеше да върви спокойно, в крачка с жената. На вратата ѝ благодари. Излезе и вече не издържа на изкушението да погледне назад.

Никой не го беше последвал.

* * *

Пийк влезе в кабинета си и затвори вратата. Отиде при масичката и небрежно взе сандвич с пилешко и салата от подноса.

Мадсън разтвори вестника и се приближи.

— Господин президент...

Пийк вдигна ръката си и отиде при плъзгащия се прозорец с изглед към Розовата градина. Бавно отхапа от сандвича, сякаш се любуваше на цветята. Преглътна една хапка и заговори все така спокойно:

— Би ли ми обяснил как един човек може да се промъкне през най-строгата охранителна система на света и да влезе в Овалния кабинет при президента на Съединените щати, Паркър? Много добре знам, че това не беше Джон Блеър. Поне подозирах. Беше твърде млад, за да е съпругът на Ейлийн, а и няма откъде той или Ейлийн да знаят за Чарлз Дженкинс. Тъй че, генерале, искам да знам кой е този човек и как, по дяволите, е влязъл тук.

— Не знам, господин президент.

— Погрижи се да узнаеш. Искам да знам всичко за него. Името му, откъде познава Джо, как е замесен в тази история и защо се интересува от Чарлз Дженкинс. Искам да знам къде е отседнал, с кого се среща и как е успял да мине за Джон Блеър. Искам да знам всичко за семейството му, какво яде, кога спи и кога пикае, по дяволите. Ясно ли е, генерале?

Мадсън кимна:

— Ще се погрижа.

— Така ли? Защото започвам да губя доверие в способностите ти да се грижиш за нещата. Случаят трябваше да е приключен. Нали така

се изрази?

— Работим по въпроса, господин президент. Разследването е към края си. Скоро ще разрешим всички проблеми.

— Искам да ти кажа едно, генерале. Току-що един много голям проблем излезе от кабинета ми. Погрижи се да ме отървеш от него.

Пийк си пое дъх, хвърли остатъка от сандвича в кошчето за боклук и отвори вратата.

— И още нещо, Паркър.

Мадсън бе тръгнал към вратата в другия край на стаята. Спря и се обърна.

— Да, сър?

— Този човек твърдеше, че Джо се е срещал с Чарлз Дженкинс наскоро. Казах му, че Дженкинс е мъртъв. Не допускай да изляза не само глупак, ами и лъжец.

59.

Слоун слезе от черния линкълн комби на паркинга срещу полицейския участък в Чарлстаун. Асфалтът бе напечен и въздухът над него трептеше като в африканската савана — толкова горещ, че пареше на белите дробове. Той наметна сакото на раменете си, телефонната разпечатка още беше вътре. Слоун не получи пристъп на мигрена, макар че се чувстваше, сякаш е получил. Краката му трепереха, гадеше му се. Срещата с Паркър Мадсън го бе разтърсила повече от всяка друга, която помнеше. Дясната му ръка още бе изтръпнала и той не можеше да изличи образа на онези студени черни очи от съзнанието си. Те все се появяваха пред погледа му като зъл дух.

Слоун се замисли дали да не влезе в участъка и пак да пробва шанса си с Том Моли. И двамата се бяха представили с фалшиви имена и Слоун имаше добро предчувствие за детектива. Том Моли бе получил нареждане да приключи случая и да не се занимава повече. Много хора биха се възползвали от тази възможност, и защо не? Детективът не беше близък на Джо Браник и ровенето в случая вероятно му създаваше твърде много неприятности. При все това Моли не се отказваше. Дори правеше неща, които не би трябвало — това бе единствената логична причина да се представи с фалшиво име пред Ривърс Джоунс.

Пък и дори Слоун да грешеше... какво можеше да загуби?

Робърт Пийк или лъжеше, или наистина не знаеше, че Чарлз Дженкинс е жив. Иначе трябваше да заключи, че огромен призрак е влязъл в кабинета на доктор Бренда Нйт и е откраднал материалите за лечението на Слоун. Нямахме представа на чия страна е Чарлз Дженкинс. Можеше той да е убил Джо Браник и сега да иска да убие Слоун, макар че едва ли. Слоун нямаше избор. Трябваше да намери Дженкинс или да бъде намерен от него, а преценяваше, че ще има доста по-голям шанс, ако има полицейски детектив на своя страна.

Огледа се, но не видя зеления шевролет. Реши да се премести в друг хотел и да се обади на детектива оттам. Отиде при наетата си

кола, отключи вратата, отвори и се наведе да влезе. Стресна се, отскочи назад и едва не падна.

— Предупредих те, Джон. Трябва да изчакаш да излезе горещият въздух. Иначе ще си изпариш задника.

Том Моли седеше на дясната седалка, колътът бе в скута му. Яката и ръкавите му, навити до лактите, имаха сиви петна от пот. Изглеждаше, сякаш е влязъл в сауна с дрехите.

— Какво правите тук, по дяволите?

— Чакам те да си поговорим. — Моли го погледна мрачно. — Сам забърках тази каша и няма да те пусна да си тръгнеш, докато не обсъдим нещата на чаша кафе. Мисля, че за последните двама месеца съм отслабнал поне с три килограма. Трябваше да обмисля по-добре нещата. Винаги ли носиш пистолет и резервни патрони, когато пътуваш, Джон?

Моли го изгледа така, сякаш да му каже, че не му е до празни приказки.

— Незаконно е да носиш оръжие без разрешително, а се съмнявам, че имаш. Също така ми се струва, че е незаконно да практикуваш адвокатска професия в щата Масачузетс, ако нямаш лиценз, което може би не е проблем, след като живееш в Калифорния. — Показа му снимката от шофьорската книжка на Джон Блеър. — Не е зле. Голяма прилика, но това не е конкурс за двойници. Колкото и голяма да е приликата, няма полза.

— Какво искате?

— Искам да се махна оттук, преди да се включи противопожарната аларма. Хайде. Опекох се в тази кола.

60.

Ланам, Мериленд

Таксито го остави пред порта от ковано желязо. Чарлз Дженкинс извади едно листче от джоба си, набра кода на клавиатурата на ключалката и се заслуша в бръмченето на двойната врата, която бавно се дръпна зад каменната ограда. Тръгна по алеята между зелена морава и малка ябълкова градина, която помнеше, но с по-ниски дръвчета. Тревата по пътя към къщата в средиземноморски стил бе осеяна с презрели плодове. Покривът на сградата беше оранжев, стените — покрити с тъмносини бугенвилеи, които също не си спомняше. Клоните на една плачеща върба се поклащаха като косите на момиче, вървящо с наведена глава срещу вятъра. Задуха по-силно и Дженкинс надуши приближаваща буря, макар че едва ли щеше да е като в Камано, където небето стаеше траурно сиво и дъждът идваше с гъста мъгла.

По източното крайбрежие бурите бяха други, бързи и силни. Небето над него бе още чисто, но на хоризонта имаше тъмна пелена и се приближаваше.

Телефонът в джоба му иззвъня.

— Къде си? — попита той, когато вдигна.

— В задръстване. Може да остана още двайсет минути. Бурята ще влоши нещата. Идва към теб.

— Виждам я.

— Влезе ли в двора?

— Сега вървя към входната врата. Още прилича на испански гарнизон.

Дженкинс стигна до входната врата на къщата, издялана от груби дъски, украсена с месингови халки и големи квадратни дръжки на резетата. Набра втори код на клавиатурата при ключалката.

— Доста сериозна охранителна система за университетски преподавател.

— Познаваш баща ми. Обичаше винаги да е подготвен и презапасен.

— Тук ли смяташ да живееш?

В далечината отекна гръм.

— С държавна заплата? Не мога да си платя данъците.

— Радвам се да чуя, че държавата не е променила заплащането на служителите си.

— Освен това е твърде голяма за мен. Редовно се губя.

— Какво ще направиш? Ще я продадеш ли?

— Да не би да се интересуваш?

Той отвори вратата и влезе в преддверие със сводест таван с дебели греди и постлан с плочки под. От горния етаж се спускаше стълбище. Единствената разлика от преди бе миризмата на мухъл. Беше запомнил къщата с аромата на подправки.

— Ами, при тези обстоятелства мога и да я купя. Дай ми оферта.

— Един милион долара в брой.

— Един милион са малко за такава къща.

— Не и в сегашното ѝ състояние. Тази вечер ще е малко мизерно. След смъртта на татко замразих всичко. В момента няма ток и отопление.

— Започвам да се чувствам като у дома си.

Дженкинс влезе в постлания с килим хол, разположен на малко по-долно ниво от антрето. Остави куфарчето си в основата на стълбите. Северната стена бе заета от пода до тавана от камина, зидана с речни камъни.

— Някакви вести от нашия приятел?

— Не, но имам новини за татуировката, от които косата ти ще настръхне.

Дженкинс чу кучешки лай някъде от съседните дворове. Стана му тъжно.

— Трупът, който детектив Гордън държи в моргата на Сан Франциско, е на Андрю Фик. Във военния архив записан като рейнджър, позорно изгонен от армията, защото събирал трофеи от убити виетнамци, но това не фигурира в официалното му досие.

Дженкинс се приближи до плъзгащата се остъклена врата, отвори я и излезе на терасата. Отсреща се откриваше гледка към горист каньон. Отгоре и отдолу имаше подобни тераси.

— Чакай да отгатна. Според официалното досие е бил кротък като овчица, поредното заблудено агънце, станало жертва на войната.

— Позна.

— С какво се е занимавал?

— Главно с тайни мисии в Камбоджа и Лаос.

— Към специалните части?

— По-скоро не.

— Пенсиониран?

— Мисля, че не. Досието не е пълно. Помолих един приятел в Пентагона да направи справка, без да вдига много шум. Преди малко ми се обади от уличен телефон. Искаше да знае в каква каша съм се забъркала и не звучеше никак доволен, че съм замесила и него.

— Звучи интересно. Каза ли нещо съществено?

— Каза, че описанието отговаря на една група, известна като отряд „Орлови нокти“. Нямало обаче официална информация за тях.

Дженкинс не се нуждаеше от официално потвърждение за съществуването на такива отряди. Беше ги виждал лично. Тези хора действаха при такава секретност, че не носеха лични документи, дори плочки за идентификация. Униформите им няхаха етикети с имена, нашивки, дори производствени етикети. Не носеха цигари, дъвки, изхранваха се от местностите, където действаха, дори заличаваха миризмата си — с нищо не можеше да се докаже, че са американски войници. Живееха анонимно и така умираха. Ако загинеха зад граница и другарите им не успеяха да ги пренесат в родината, армията не изискваше телата им. Една сутрин Дженкинс бе влязъл в село, изгорено почти до основи заедно с повечето му жители. Мъжете бяха застреляни в главите като при екзекуция или пуснати да бягат и отстреляни като дивеч. Трупове лежах на различни разстояния от селото, което показваше, че убийците нарочно са им давали по-голяма преднина, за да изпробват уменията си. Младите жени и момичетата са били изнасилени и лежах с прерязани гърла в храстите. Бяха застреляли дори кучетата и прасетата.

Това не бяха хора. Някои ги наричаха зверове, но Дженкинс не би обидил никое животно с такова сравнение. Животните не убиват за удоволствие. Това бе чисто човешка жестокост. Тези бойци няхаха съвест, няхаха морал — не различаваха добро и зло. Най-страшното бе, че бяха изключително добре обучени.

— Те никога не са съществували — каза Алекс. — Не съществуват и няма да съществуват.

— Също като МФО — измърмори Дженкинс.

61.

„Мерлс“ бе типична провинциална закусвалня, чиито име и адрес бяха изписани с бели букви върху кафявия навес и двете големи витрини откъм улицата. Вътре петима-шестима клиенти седяха на високи столчета покрай подковообразен бар около скара с отдушник, разположена в средата. Две жени на средна възраст с униформи в тон с навеса се грижеха за тях като за свои деца в собствената си кухня. Още няколко души седяха в сепарета покрай прозорците, пиеха кафе и си бърбяха безгрижно. Така беше, преди Том Моли да влезе. Всички се изправиха, за да го поздравят, с уважение, сякаш беше кметът.

— Често ли идваш? — попита Слоун, когато седнаха в едно крайно сепаре.

Моли се усмихна:

— Нали ти казах, че е хубаво и прохладно? — Повя си с яката на ризата. — Така е по-добре.

Една от жените при скарата — възрастна, с черни къдрици, закрепени с шноли, които като че ли всеки момент ще паднат — се приближи зад детектива и стисна рамото му.

— Какво ще искаш, сладурче?

— Само чай, мила моя. — Представи я на Слоун. — Това е Мерл.

— Здравсти, красавецо. Откъде те докопа Мол? Изглеждаш много по-добре от Банто.

— Хей, и аз изглеждам много по-добре от Банто! — възрази Моли.

Мерл се наведе над рамото му, но продължаваше да гледа усмихнато Слоун.

— Да, но ти си зает, а пък приятелят ти няма халка.

— Много си наблюдателна. Аз не забелязах.

Мерл игриво го щипна и попита Слоун:

— Хайде, сладкишче, какво да ти донеса?

— Само чай, благодаря.

Мерл постави две порцеланови чаши на масата, донесе от кухнята чайник с гореща вода, напълни ги и остави две пакетчета „Ърл Грей“.

Моли пусна своето в чашата и го задържа, докато течността стана почти черна.

— Мисля, че те хареса — отбеляза. — Това е и моят проблем, Дейвид, харесваш ми. Просто не знам кой си и това ме безпокои.

— Джим Плънкет.

Моли се усмихна:

— Благодаря за помощта там.

— Не е ли малко стар?

— По дяволите, аз съм малко стар. Колко недели съм се промъквал на „Колизея“ да гледам как Джим Плънкет играе. Той върна славата на отбора. — Моли сви рамене. — Винаги избирам име на спортист, това е първото, което ми хрумва. Не подозирах, че си от Калифорния. Ако знаех, щях да избира друг.

Слоун се усмихна. Спомни си Джо Браник и картонената фигура на Лари Бърд. Макар че не го познаваше, Слоун имаше чувството, че Браник също би харесал Том Моли.

— Запалянко ли си, детективе?

— Жена ми казва, че ако има топка, или ще гледам, или ще играя. Предпочитам баскетбола пред футбола, но бейзболът, това вече ми е страст. Плънкет беше първият, за когото се сетих, без да се колебаю, а когато питат за името ти, не можеш да се колебаеш.

— Харесваш ли Лари Бърд?

Детективът отпи глътка чай.

— Бърд ли? Става. Тромав бял играч. Аз съм тромав бял детектив. Де да бях като Треиси Макгрейди... Обичам да си мечтая. — Облегна се назад. — Каж ми сега защо един адвокат от Сан Франциско толкова се интересува от самоубийство в Западна Вирджиния. Да не си семеен приятел?

— Може да се каже.

— Частен детектив?

— Каж ми защо едно чарлстаунско ченге толкова се интересува от случай, който са му наредили да зареже. Нямате ли си достатъчно престъпления в Западна Вирджиния?

— Говориш като шефа ми. — Моли остави чашата си на масата. — Ето още нещо, което не разбирам. Да пиеш топла течност, за да се разхладиш. — Сви рамене. — Добре, Дейвид, ще ти разкажа какво става тук. Приеми го като израз на добра воля. Бях готов да приема, че Джо Браник си е теглил куршума, въпреки че от самото начало стомахът ме глождеше — а те уверявам, че имам железен стомах. Щом започне да ми създава ядове, значи има нещо гнило. Разбираш ли ме?

— Разбирам.

— Така че много щях да си улесня живота, ако бях теглил майната на разследването. Сега щях да съм си у дома с жената и децата и да се радвам на лятото. Проблемът е там, че когато пристигнах на местопроизшествието, заварих парковата полиция и ни вест ни кост от младия ми колега, който бе съобщил по радиостанцията, че отива в националния парк по сигнал за намерен труп.

Моли замълча, за да наблегне на думите си.

— Мислиш, че е било убийство? — попита Слоун.

— Засега ще кажа, че просто не ми се струваше нормално, и то още преди да се прибера в участъка и да ми се обади онзи надут пуяк Ривърс Джоунс, който използва думи като „разследване“ за нещо, което се твърдеше, че е самоубийство. Е, Дейвид, аз не съм най-умното ченге, но ми просветна и както може би си забелязал, мисля бързо — бързо като бърз влак — и попитах Джоунс защо разследват едно доказано самоубийство. Докато се усетя, той кипна и ми се разкрещя. Шефът ми натри сол на главата. Изритаха ме от случай, с който изобщо не съм се занимавал и разследването бе прекратено, преди да е започнало. И всичко това за едно обикновено самоубийство. — Моли се облегна назад и вдигна вежди. — Може би ми е наследствено, защото и баща ми беше такъв. С изключение на жена ми — а бог ми е свидетел, тя си е заслужила тази чест — не понасям да ме учат какво да правя и как да го правя. Въпреки това бях готов да се откажа.

— Но намериха колегата ти в реката.

Моли кимна.

— Да, намериха го в реката. Беше нагласено като нещастен случай. Много добре са се справили. — Произнасяше думите, сякаш му беше трудно да ги изрече. — Той има жена и новородено бебе, целият живот бе пред него. Някой му го отне. Не мога да се примиря с това. Разбираш ли?

Слоун си помисли за Мелда.

— Да, детективе, много добре разбирам.

62.

Паркър Мадсън записа още една корекция в полето на документа и се замисли как звучи изречението. Мускулите на лицето му образуваха дълбоки бръчки, очите му бяха присвити — олицетворение на съсредоточението. Каза на секретарката да не го свързва по телефона и да отмени всичките му ангажименти за вечерта, затвори се в кабинета и заработи усилено, за да спази срока за 18:00 часа. Тогава Робърт Пийк щеше да се покаже по националната телевизия въпреки съвета му и да обяви пред американския народ, че Съединените щати рязко ще намалят вноса на нефт от Близкия изток. Терминът бе „неислямски нефт“, макар че не се срещаше никъде в речта, за да не засегне мюсюлманите. Речта, набързо скалъпена от екипа, пишещ изказванията на президента, звучеше дръзко и самоуверено. Тази вечер Робърт Пийк учтиво щеше да каже на арабите да вървят на майната си с техния нефт. Президентът щеше да увери съгражданите си, че американската политика в Близкия изток вече няма да се влияе от заплахи за национализация на залежите или увеличаване цените на суровия петрол. Америка вече нямаше да се кланя на военни режими, които с една ръка вземат помощи, а с другата забиват нож в гърба на САЩ. Страната вече нямаше да слугува на шейхове и монарси с милиарди долари в банките. Американците нямаше да изпращат синовете си да загиват в пустинята. Парите от данъците им щяха да се използват за увеличаване на сигурността в собствената им страна.

Така Робърт Пийк предизвикваше Конгреса, който досега му отказваше необходимите гласове за одобряване на договора.

Всичко звучеше добре, Мадсън щеше да е най-щастливият човек, ако можеше да каже на арабите да се удавят в собствения си нефт, но имаше една досадна подробност — Пийк и мексиканците още нямаша договор черно на бяло. Кастанеда бързаше. Искаше среща на върха във Вашингтон колкото се може по-скоро, но Мадсън не харесваше да го пришпорват.

Докато преглеждаше речта, генералът продължаваше да получава сведения за човека, който бе проникнал в Белия дом, и почти не се изненада, че е Дейвид Слоун. Колата го беше оставила пред Чарлстаунското полицейско управление и Слоун бе потеглил с някого на седалката до себе си. В момента двамата седяха в една закувалня и разговаряха оживено. Появата на Слоун бе изненада, нямаше логично обяснение защо изобщо се е замесил, а и миналото му беше неясно. Сякаш се бе появил от нищото. Нямаше жена, деца, роднини. Като призрак. Много е трудно да се преговаря с човек без близки хора. Това беше проблемът. Слоун нямаше лесна за използване слабост, нямаше какво да губи.

Това щеше да се промени.

Хората на Мадсън бяха открили ахилесовата пета на Слоун. Всеки човек си има.

Екстър вдигна глава, секунди преди на вратата да се почука. Мадсън дори не остави червената химикалка, която държеше. Знаеше кой го търси.

— Влез.

Ривърс Джоунс влезе, сякаш влачеше метално гюле, приковано към крака му с верига.

— Извинете ме за безпокойството...

— Нямам време за любезности, господин Джоунс.

— Изникна нещо важно.

Джоунс изглеждаше съсипан въпреки скъпите дрехи: разгърден, без вратовръзка. Лицето му бе изпито като спаружена ябълка. Очите му бяха кървясали и Мадсън подуши миризма на алкохол. Стресът съсипва някои хора повече от други. Мадсън не беше от тях. Той обичаше напрежението, то му даваше енергия — сякаш пиеше чист адреналин. Не се беше научил по някакъв начин. Беше му вродено. Виждал бе бойци да подскачат при гърмежа от запушен ауспук, а други, преминали през абсолютно същата подготовка, се сражаваха с дяволска усмивка на уста, колкото и ожесточена да е битката.

— Знам кой е бил в кабинета на Браник и как можем да го намерим — обяви Джоунс.

Мадсън остави химикалката и се облегна назад.

Джоунс си пое дъх като осъден на смърт преди последна възможност за помилване от губернатора.

— Говорих с пазача на старата правителствена сграда. Каза, че един човек се е регистрирал като Джон Блеър. Имало подготвен пропуск, което означава, че е дошъл със знанието на близките.

— Казахте, че знаете кой е — подкани го Мадсън, чието търпение вече се изчерпваше.

— Не говорех за него, а за онзи, който го придружаваше. Според охраната имал полицейска значка. Той е детектив в Чарлстаунската полиция, казва се Том Моли. Имах спречкване с него, когато изнемвах случая. Арогантно копеле. Не знам кой е мнимият Джон Блеър, но явно е в комбина с детектива. Ще се обадя на шефовете му и утре ще го накарам да си довлече задника тук. Тогава ще разнищим всичко.

Мадсън мълчеше.

— Има и още нещо. Патоанатомът, който направи аутопсията на Джо Браник, се обади да каже, че някой вече е извършвал известни... манипулации с трупа. — Джоунс пъкна пръст в устата и посочи небцето си, като продължи да говори сподавено. — Дупка в небцето. Изглеждало като биопсия, която някой се опитал да замаскира. Сигурно е бил окръжният патоанатом. На него също му бях заповядал да не прави нищо.

— Явно не се е вслушал.

Джоунс се покашля.

— Вече му телефонирах, господин генерал. Ще му отнема разрешителното. Утре лично ще се обадя на началниците на детектив Моли и ще сложа край на тези своеволия. Ако още работи по разследването, ще е последният му случай. Ще се погрижа да го изритат.

Мадсън се изправи. Нямаше нито време, нито търпение.

— Благодаря, господин Джоунс, но вече не работите по случая.

— Господин генерал, уверявам ви, че ще се справя...

— Допуснахте грешка, господин Джоунс. Аз не търпя грешки и не приемам оправдания. От самото начало ви предупредих. В нашата професия грешките са недопустими. Свободен сте. Ако се опитате да правите нещо, това ще е последният ви случай.

Джоунс се окопити:

— Това е мое разследване, аз го започнах и искам да го завърша.

— Няма да стане. Ако разбере, че продължавате с разследването, ще изхвърчите от прокуратурата.

— Господин генерал, не ми е приятно да ви го казвам, но не работя за вас. Работя за Министерството на правосъдието. Ако реша, мога да отида при шефовете си. Сигурно ще им се стори много интересно защо Белият дом е тълкувал тенденциозно резултатите от аутопсията и е скрил важни улики. Може би е по-добре да си сътрудничим, за да не останем и *двамата* без работа.

Мадсън достатъчно познаваше човешкия характер, за да знае, че думите на Джоунс са породени не от храброст, а от отчаяние и страх. Може би не беше съвсем безгръбначен. Все пак имаше някаква решителност. Толкова по-добре за него. Щеше да му е необходима.

— Утре ще се обадя на детектива и ще му наредя да се яви тук — продължи Джоунс, леко смутен от мълчанието на Мадсън. — Когато го разпитам, ще разбера кой е бил...

Мадсън отвори горното си чекмедже, извади голям плик и го отвори.

— ... другият. Ако трябва, ще издам заповед за обиск...

Мадсън обърна плика и на бюрото му се изсипаха няколко снимки. Джоунс занемя пред цветните фотографии на голото му тяло, простряно в различни унижителни пози пред Тери Лейн, облечена с черни кожени дрехи и с камшик в ръка.

63.

Район Сънсет, Сан Франциско

Тина опъна прозрачното тиксо върху капака на кашона, притисна го с ръка и го залепи добре. Точно се канеше да скъса тиксотото, когато то свърши и се изхлузи от рулото.

Взе черен маркер и написа прилежно: „Стаята на Джейк“. Остави кашона при другите два до спалнята му. Стаята изглеждаше полупразна, но имаше още много неща. Надяваше се хазаинът да не прави проблеми за фототапета. Беше го видяла в магазина и не устоя — триизмерна снимка от кабината на космическа совалка. Там, където от прозорците на совалката се виждаше космосът, Тина боядиса стената черна и залепи фосфоресциращи пластмасови звезди. Когато го видя за първи път, Джейк се вцепени. После се усмихна широко и я прегърна.

— Велико е, мамо!

Бе опаковала повечето плюшени животни и нещата от гардероба му. Самолетчетата от конструктор „Лего“, които бяха сглобявали заедно, още висяха на корда от четирите перки на старомодния полилей. Когато вентилаторът работеше, те летяха. Как щеше да ги опакова, без да ги счупи? На другата стена висяха плакати на любимите му спортисти — Бари Бондс, разбира се, и други двама, които тя бе избрала: Джо Монтана, защото беше красавец, и Мохамед Али, защото можеше да разказва на Джейк как Али е постигнал мечтата си.

Тина отметна няколко кичура от лицето си и върза косата си на опашка. Когато Джейк и майка ѝ ги нямаше, вършеше много повече работа, отколкото когато той беше въкъщи и искаше да си играят. А трябваше да свърши много неща. През десетте години живот под наем в двустайния апартамент на последния етаж на тази стара кооперация с Джейк бяха натрупали вещи, колкото за петчленно семейство. Ако искаше да е готова за преместване в петък, трябваше да свърши още много, и то бързо.

Седна на леглото на Джейк и подът под краката ѝ потрепери при преминаването на поредния трамвай навън. Обаждането на Дейвид бе неочаквано, но ясно показваше, че той мисли за нея и вероятно имат надежда за съвместен живот. Спомни си как той ѝ каза да го чака в Сиатъл, че когато намери себе си, ще отиде при нея. Очите ѝ се насълзиха. Искаше ѝ се да му помогне, поне да го утеши. Но той не беше такъв. Никога не търсеше утеха от други.

Дейвид нямаше близки. Тя продължаваше да недоумява, че е възможно. Но го уважаваше още повече, защото е постигнал всичко съвсем сам. Удивително беше, че си е създал такъв професионален морал, че работи с такъв ентузиазъм — и при все това е толкова нещастен. Нямаше си никого. Нямаше нищо. Работата бе единственото, което имаше. Да я върши добре беше единственият начин да чувства, че е постигнал нещо, че животът му има смисъл.

Тя стана и се приближи до прозореца. Навън стоеше полицейска кола. Гордън бе настоял да я охраняват. Като превантивна мярка.

— Стига мързелува — укори се сама и отново се захвана за работа. — Тиксо.

Слезе по тясното стълбище в кухничката в задната част на жилището. В новия ѝ апартамент кухнята бе два пъти по-голяма, с гранитни плочи вместо със ситната мозайка, която се чистеше ужасно трудно. Взе ново руло тиксо от найлоновия плик, който бе донесла от магазина, и отиде при хладилника, за да си вземе диетична кока-кола. Тогава го забеляза. Погледна над вратата на хладилника и видя, че ключалката на задния вход е във вертикална позиция — отключена. Свикнала да живее сама с малко дете, тя забелязваше такива неща. Винаги.

Паркетът в коридора изскърца. Тина се стресна, но се опита да надвие паниката. Наведе се зад вратата на хладилника. Натрапникът бързо пристъпи зад ъгъла. Също толкова бързо Тина се изправи и хвърли алуминиевата кутия кока-кола с все сила, както подаваше бейзболната топка на Джейк. Натрапникът не успя да реагира и кутията го фрасна в лицето. Това го забави за момент — достатъчно, за да може Тина да избяга през задния вход. Втурна се надолу по стълбите, вземаше по няколко стъпала наведнъж. След секунди беше навън и тичаше по прохода между къщата и талашитената ограда на съседите.

— Помощ! — закрещя, когато изскочи на улицата и задумка с юмруци по прозореца на патрулната кола. — Помощ!

Полицаят не помръдна.

Тя отвори вратата.

— Помощ!

Тялото на полицаия се наклони и падна навън. Половината лице и едното му рамо бяха окървавени.

Тина се дръпна назад, не чу как зад гърба ѝ спира друга кола, как вратата се отваря, не усети приближаването на мъжа с напоения с хлороформ парцал. Той го притисна пред носа и устата ѝ и я дръпна на задната седалка.

64.

— Разкажи ми за колегата си — каза Слоун, натъжен от мисълта, че още един невинен човек е умрял; чувстваше вина и за това.

— За Куп ли? — Моли си пое дълбоко въздух и започна да подмята едно пакетче захар. — Беше добро момче. Още зелен, но добър младеж. Имаше тежки наранявания, което може да се очаква при падане от толкова високо.

Моли го погледна.

— Ти обаче не вярваш, че е случайност, нали?

— Да. Не мога да ти издавам подробности, но доказателствата са също толкова убедителни, както при самоубийството на брат ти... на Джо Браник. — Детективът взе чашата си с една ръка и облегна другата на стената на сепарето. — Сега ти ми кажи защо адвокат от Калифорния се интересува от убийство в Западна Вирджиния.

— Дълга история, детективе.

Моли погледна към плота.

— Мерл? Две парчета щрудел, за мен — със сладолед. — Обърна се към Слоун. — Имаме време, Дейвид, но ми разкажи кратката версия, не мога много добре да се съсредоточавам.

През следващите трийсет минути Слоун похапна щрудел, изпи още един чай и обясни, колкото може, стараяйки се да представи фактите по-разумно. Детективът едва не се задави с чая, когато Слоун му каза, че е прекарал следобеда с Робърт Пийк.

— Боже мили! — възкликна и се прекръсти.

Слоун извади разпечатката с телефонните номера от джоба си и му я показа.

— Ако е вярно, номерът, който се среща най-често, е нейният.

Моли разгледа разпечатката.

— Ти как мислиш? Наистина ли Браник я е чукал?

Слоун се облегна на сепарето.

— Всичко е възможно, детективе, но не мисля, че е истина.

— Защо?

— Заради нещо, което сестра му ми каза. Брат ѝ винаги правел онова, което било най-правилно. Не го познавам, но от онова, което знам за него, не ми прилича на човек, който би причинил такова нещо на семейството си.

— Според съвременната психология всички сме такива хора, Дейвид. — Моли събра с пръст последните трохи от чинията си. — Но ако си прав, това е опит да принудят близките да не се задълбават в случая.

— Така мисля. Сестра му каза, че брат ѝ бил изключително почтен човек. Затова решил да се върне в Бостън и да напусне ЦРУ. Писнало му от политици и смятал, че са мръсно племе.

— Надявам се, че не го е получил като внезапно прозрение. — Моли замислено се почеса по брадичката. — Мислиш ли, че Мадсън стои за това? Той ли е организирал всичко?

— Нищо не мога да твърдя със сигурност, но той е замесен от самото начало, а предвид миналото му, сигурно разполага с необходимите хора и ресурси. Освен това...

Слоун пак си представи очите на Мадсън, тъмни и заплашителни като буреносни облаци.

— Какво?

— Ами, то е нещо като твоя стомах. Имам шесто чувство и предчувствам, че Мадсън е замесен някак си.

Моли изду бузите си и шумно издиша.

— Нуждаем се от повече доказателства, ако искаме да влезем в Белия дом и да обвиним началника на канцеларията, че провежда военни учения с цивилни.

— Затова мисля, че трябва да открием този човек. Чарлз Дженкинс.

— Дали ще е на наша страна?

— Не съм много сигурен, но мисля, че да. Освен това рано или късно ще се наложи да го намерим. Предполагам, че нямаме много време.

— Защо?

— Робърт Пийк каза, че Чарлз Дженкинс е мъртъв. Знам, че не е вярно, но може да не оцелее още дълго.

Моли взе листа с телефонната распечатка и извади телефона си.

— Нали ти казах, че тези неща се връщат като развалена храна?
Писна ми винаги да съм прав. — Отвори телефона. — Стискай палци.
Сега наистина ще вгорча нечий живот.

65.

Дженкинс стоеше на терасата в дома на Робърт Харт и гледаше как небето се покрива с черни облаци, обагрени на места в кървавочервено.

— Чете ли днешната преса? — Алекс още пълзеше в задръстването и телефонът ѝ бръмчеше от смущения заради бурята. — Голяма новина от Белия дом. В Мексико Сити Алберто Кастанеда направил изявление, с което признава, че са водени тайни преговори. Тази вечер Пийк ще произнесе обръщение към нацията.

Дженкинс се замисли над тази новина. Кастанеда явно действаше на своя глава. В противен случай щяха да излязат с общо обръщение, вероятно да си стиснат ръцете пред Белия дом. Следователно информацията едва ли бе изтекла със съгласието на Пийк. Самият факт, че е изтекла, беше странен. Кастанеда не можеше да си позволи грешки, ако искаше да сключи изгодна за Мексико сделка. Значи ходът му бе предварително планиран. Така Пийк нямаше друг избор освен да се появи пред националната телевизия и да приеме договора безусловно. Ако не го направеше, ако проявеше нежелание или нерешителност, критиките към Пийк щяха да се увеличат, щяха да го обвинят, че бездейства и избягва трудните решения. Арабите щяха да намерят възможност да провалят сделката и да сринат допълнително авторитета на Пийк, което можеше да доведе до свалянето му от президентския пост. Ако Дженкинс беше прав — а нямаше причина да греши — следващият ход на Кастанеда щеше да е предложение за най-скорошна среща на високо ниво и Пийк щеше да се хване като удавник за сламка.

Съвпадение ли беше, че Джо е умрял точно през тази седмица и че е работил точно по този проблем — опитвал се е да открие човек, смятан за мъртъв от трийсет години?

— Колко път още ти остава?

— Двайсет минути до половин час.

Той едва я чуваше.

— Връзката е лоша.

— Виждам полицейски коли, напред има катастрофа, а и времето е отвратително.

Първите големи дъждовни капки закапаха по бетонния под.

— Ако ще стоим тук, ще ни трябват свещи и кибрит.

— Свещите са в шкафа в столовата. Баща ми държеше кибрита върху камината.

Капките зачестиха, от покрива върху терасата потече вода. Дженкинс се прибра в къщата, отиде при камината от речни камъни и намери кибрит в един процеп. Силен порив на вятъра разтреса къщата, прозорците затракаха, като почти заглушиха шума — изтракване като от забиване на пирон. Дженкинс се хвърли на земята, преди едрите сачми да разбият големия прозорец зад него.

— Чарли?

Той се претърколи, чу изщракването от презареждане, празната гилза извъня на пода. Той грабна ръжена, блъсна подставката за машата, която падна с трясък, и се хвърли към вратата. Отекна втори гърмеж и от каменната камина се разхвърчаха камъчета, прах се посипа по лицето му. Тъй като бе пристигнал току-що със самолет, Дженкинс не беше въоръжен, лесна плячка.

Алекс крещеше по телефона:

— Чарли? Чарли!

Той се изправи, залитна в тъмния коридор, побягна от една стая в друга, отваряйки и затваряйки врати — мяташе се като мишка в капан. Закрещя по телефона:

— Баща ти имаше ли оръжие? Оръжие! Има ли оръжие?

Връзката прекъсна.

Той продължи да бяга, търсейки изход — къщата бе като затвор, с решетки на прозорците. Изтича в спалнята и се долепи с гръб до стената, като се надяваше да изненада нападателя, когато изрита вратата. В коридора се чуха стъпки, изведнъж спряха. „По дяволите. Глупава идея.“ Дженкинс отскочи от стената, когато вратата се взриви, ударната вълна откърти големи парчета от стената и касата и го посипа с фин бял прах. *Трети патрон.*

Пушката изхвърли празната гилза и презареди. Мазилката на стената пред него се пръсна. _ Четвърти патрон. _

Той се оттегли в друга стая. Оръжието бе дванайсеткалибровата бойна пушка-помпа, вероятно „Шпас-12“ или „Мосберг 500“. И двете бяха любими на американските военни. Проблемът беше, че пълнителят на „Мосберг“ побираше пет патрона, а на „Шпас“ — седем плюс един в цевта. Общо осем. Ако нападателят не презареждаше, докато го гонеше — а Дженкинс мислеше, че случаят е такъв — значи можеше да има само един патрон или пълнителят му да е наполовина пълен. Дженкинс се претърколи под една маса за билиард, като слепешката опипа в едно от гнездата за топка. В стаята беше тъмно като в рог, единственият прозорец бе закрит с щори. Вратата се отвори. Той хвърли топката и улучи целта. Пушката се вдигна, стреля и проби дупка в тавана. *Пети патрон.* Дженкинс понечи да нападне преследвача си, но чу изщракване от презареждане и бързо се отказа. Оръжието все още бе заредено. Нападателят му бе избрал по-тежката „Шпас“ с повече патрони. Шибан късмет.

Избяга от стаята, претича през преходна баня и попадна в голям хол с висок таван и дървен барплот. Бутилки с алкохол и чаши се отразяваха в огледалото под старомоден полилей, висящ на вериги от тавана. Единственият друг изход бе стъклената плъзгаща се врата към терасата на втория етаж, а оттам нямаше как да се измъкне.

„Хвана ме.“

66.

Отбиха се в един супермаркет, където детективът купи мляко, хляб и домати. Бе взел и пликче кашу, което сега стоеше отворено между седалките им в шевролета. Детективът се наведе напред, погледна през стъклото буреносните облаци, затулващи небето, носени от вятъра като във филмова картина, пусната на бързи обороти.

— Купесто-дъждовна облачност — каза Моли и заобяснява на Слоун това явление, характерно за източното крайбрежие. — Можеше да се очаква след последната гореща и влажна седмица. Получава се нещо като вряща тенджерата с вода, сещаш ли се? Налягането се повишава, докато капакът се повдигне. Въпросът е кога и колко пара ще излезе. Очертава се сериозна буря. Не е като в Калифорния, вашите дъждове са нищо в сравнение с това, което може да падне тук. — Облегна се назад. — Я да не ти разказвам повече. Сега лично ще се увериш. Това, което ще видиш с очите си, не може да се опише дори с хиляда думи.

За минути притъмня, сякаш беше нощ, мълния проряза небето и обagri черните облаци в лилаво, като цвета на заздравяваща синина.

Моли започна да брои на глас:

— Хиляда и едно, хиляда и две...

Проехтя силен гръм. Моли погледна Слоун с нескрита гордост; бурята дойде и не ги разочарова. Дъждът се сипеше на талази. Моли запали фаровете и включи чистачките. Тази откъм неговата страна не помръдна.

— Заради жегата е — обясни той и бързо смъкна стъклото си. — Разтапя гумата до самото стъкло. — Пресегна се и дръпна чистачката; тя се счупи в ръката му. — Мамка му. Голям проблем. — Сякаш по сигнал блесна мълния и отекна гръм. — Налага се да изчакаме да отминат. Знаем едно ресторантче наблизо, не е нещо особено, но готвят страхотна бамя.

Слоун все още беше сит от щрудела.

— Ами печеното?

— Сега само ще замезим.

След няколко минути излязоха от главното шосе по страничен път между гъсти храсталаци, ясени, брястове и брези. Достигнаха малък паркинг с повече пръст, отколкото чакъл, и греди, очертаващи местата за паркиране. От една страна имаше порутена продълговата постройка. От силния вятър изписаната на ръка табела стоеше на една страна като увиснал капак на прозорец. Червените букви бяха избелели и изглеждаха розови: „Старата херинга — кафене и магазин за стръв“.

Отпред имаше две бензинови колонки от петдесетте.

Слоун посочи табелката на прозореца на ресторанта между две премествания на чистачката и повиши глас, за да надвика гръмотевиците:

— Затворено е. Май не работи.

Моли искрено се изненада:

— Лес и Ърл от десет години се канят да се пенсионират, но не съм подозирал, че ще го направят. — Обърна се към Слоун. — Двама братя са. Карат се, сякаш са враждуващите страни в Гражданската война. Някои твърдят, че са. Лес въртеше ресторантчето, а Ърл се занимаваше с колонките. През последните петдесет години бизнесът им процъфтяваше; всички ловци и рибари в околността започваха и завършваха излетите си тук.

— Днес няма никой.

Моли поклати глава:

— Жалко. Бамята заслужаваше да умреш, за да я опиташ.

Зад тях се чу бумтене. Не гръмотевица или нещо създадено от природата, а бръмчене на двигател с високи обороти. Слоун се обърна точно навреме, за да види очукан бял пикап, който се завъртя в разкаляния паркинг, задницата му поднесе, камионът се наклони застрашително, сякаш щеше да се обърне, преди да изправи курса и да продължи право към тях. От десния прозорец се показа дулото на едрокалибрено оръжие.

— Тия май не са дошли да ядат бамя — отбеляза Моли, извади пистолета си и хвърли колта на Слоун.

Отвориха вратите и изскочиха секунди, преди върху шевролета да се изсипе дъжд от куршуми.

67.

Дженкинс прескочи бара, трескаво затърси по полиците нещо, което да използва за оръжие — ръженът не му вършеше работа, освен ако не се приближи достатъчно, а това щеше да стане възможно едва след като оцелее от следващите три изстрела. Нямаше дори нож. Вратата бавно се отвори. Нападателят вече не се тревожеше, че Дженкинс може да е въоръжен, но все пак внимаваше в тъмното. Оглеждаше стаята, преценявайки възможните места за засада и евентуалните скривалища: терасата и зад бара.

Време, Дженкинс се нуждаеше от време. Огледа бутилките зад бара — най-вече скъпо уиски, каквото Робърт Харт обичаше да пие, докато пушеше лулата си. Хрумна му нещо. Взе една чаша за коктейли, хвърли я в стаята, чу как се счупва и шестият изстрел последва след части от секундата.

Скъпоценни секунди.

Той грабна бутилка трийсет и две годишно „Спрингбанк“, отви капачката; напъха вътре една кърпа и я напои с уиски.

Пушката изщрака. Празната гилза падна на пода. *Щрак-щрак.* Оръжието презареди.

Дженкинс пъкна кърпата в гърлото на бутилката.

Сачмите от следващия изстрел пробиха огромна дупка в бара на сантиметри от него. Трески от евтиния ламинат и стъкла от счупени чаши го поръсиха, забивайки се в кожата му като иглички сред дъжд от алкохол.

Седем.

Дженкинс се сви на кълбо. Нямаше да изчака до осмия. Пропълзя зад хладилника, извади кибрита от джоба си и драсна една клечка в плочите на пода. Не се запали. Той отново я драсна. Нищо.

Изщракване. Последният патрон.

Той извади друга клечка.

Щрак, щрак — презареждане.

Дженкинс драсна клечката. Тихо съскане, после — пламък. Напоената с алкохол кърпа се запали. Той хвърли друга чаша — евтин номер, който се съмняваше, че ще подейства — изправи се и запрати към нападателя най-скъпия коктейл „Молотов“, който бе правил.

68.

Слоун лежеше по очи в кална локва, дъждовните капки се сипеха с такава сила, че сякаш изскачаха от земята. Гумата на шевролета се спуска с гърмеж, който отекна до самото му ухо и заедно с воя на вятъра и свистенето на куршуми заглуши всички други шумове. При едно затишие Слоун се подпря на коляно, стисна пистолета с две ръце и стреля добре премерено към предното стъкло на камиона, оставяйки три дупки на равни разстояния. Чу стрелба от другата страна на колата. Моли се прехвърли през предния капак и се приземи до него в калната вода. Издърпа Слоун зад предната броня. Залегнаха зад една от гредите, служещи за отбелязване на местата за паркиране.

— Ранен ли си? — изкрещя Моли.

— Дори да съм, не го чувствам.

Слоун погледна иззад колата. Дулото на пушката пак се показва от прозореца на пикапа. Той стреля още два пъти. Останаха му три куршума. Резервните пълнители бяха в жабката на взетата под наем кола.

— Много ни превъзхождат.

— Трябва да се доберем до гората — каза Моли и посочи. — Там ще имаме по-добро прикритие. На около триста метра навътре има рекичка. Тичай, ще я намериш.

Слоун поклати глава. Знаеше, че ако тръгне, няма кой да прикрива детектива, за да се добере до гората.

— Няма да тръгна без теб.

Дулото на автоматичната пушка от камиона се насочи към тях.

— Не се прави на герой. Познавам тези гори, а ти — не. Ще те намеря.

Моли бутна Слоун към дърветата, обърна се и стреля два пъти към предното стъкло на камиона. Само толкова можеше да го прикрие.

* * *

Слоун чу двата изстрела на детектива, когато се претърколи през едно паднало дърво в началото на гората. Залегна и се прицели в камиона, макар че едва ли щеше да улучи нещо от такова разстояние. Все пак стреля два пъти и остана само с един куршум. Оттегли се в храсталака и побягна между гъсто израсналите дървета, като се пазеше от ниските клони, дерящи лицето, ръцете и дрехите му.

Къде, по дяволите, беше реката?

Блесна мълния и освети гората като във филм на ужасите. Гръмотевицата удари страшно близо над него. Виждаше размазано. Помисли, че е заради дъжда. Но изведнъж остра болка прониза челото му. Той падна на коляно, хвана се за главата с две ръце, сякаш можеше да се пръсне.

Само не и това.

Изправи се, олюля се. Пред очите му преминаваха сенки. Черни и бели петна. Сиянието.

Мигрена.

„Не.“

Зави му се свят, вече почти нищо не виждаше. Препъна се, болният му глезен се изкриви, той се хлъзна и политна напред. Настилка от мокри листа се свлече като килим върху наскоро полиран под. Слоун падна и се търкулна презглава, като топка. Удряше се в корени, стволоче и камъни, докато накрая се спря в нещо солидно. Вятърът виеше. Блесна нова мълния.

Крясъци. Дим. Пламъци хвърлят цветни сенки и искри, които озаряват ужасната гледка на пода.

Слоун се опита да пропъди видението. Започна да рита отчаяно, сякаш се опитваше да изплува от дълбока вода.

Навън жени и деца пицят от болка и ужас.

— Не!

Той се измъкна нагоре, към повърхността и светлината. Лежеше по гръб до едно дърво, от клоните течеше вода. Объркан за момент, Слоун си пое дъх, след което се изправи. Трябваше да намери рекичката. Трябваше да помогне на Том Моли. Опря се на дървото. Погледът му все още бе размазан, но видя следата от пързалянето си по стръмния склон на дерето. Започна да се изкачва, като се хващаше отчаяно за всичко, което не се вади от земята — една крачка напред,

две крачки хлъзгане назад в калта и листата. Дъждът го обливаше. Главата му пулсираше. Глезенът го болеше.

Когато излезе от дерето, едва дишаше и се чудеше колко минути е загубил. Но нямаше време да мисли за това. Пак се затича между дърветата, като се бранеше от клоните, закачващи се за дрехите му.

Къде, по дяволите, беше рекичката?

* * *

Камионът се блъсна в задницата на шевролета и предните колела се вдигнаха върху гредата. Шофьорът, тъмнокосият мъж, който бе убил Бърт Купърман, отвори вратата си и, като я използваше за прикритие, започна да стреля с автомата си „Узи“. Другарят му, рижавият, слезе, стиснал приклада на дванайсеткалибровата бойна пушка. Видяха Слоун да тича към гората, но детективът не го последва. Заповедите им бяха ясни. Да убият детектива, а Слоун да хванат жив.

Рижавият тръгна напред, целеше се в счупените прозорци на шевролета, внимателно оглеждаше вътрешността. Празно. Пристъпи още една крачка, насочи пушката към предната броня. Детективът го нямаше.

— В гората са! — извика на партньора си.

Тъмнокосият излезе, издърпа ключовете от таблото на шевролета и ги запрати в храстите. Отдръпна се и откри огън по радиостанцията и телефона на колата. Знаеше, че при внезапното нападение детективът не е успял да извика подкрепления. Постоянно следяха полицейската честота, но така отнемаха всяка възможност на детектива да се обади за помощ. Разделиха се, партньорът му продължи да върви към гората, описваше дъга. Тъмнокосият тръгна обратно на часовниковата стрелка, щяха да се срещнат, когато затворят кръга. Беше военна тактика, намаляваща риска да застреляш партньора си.

Когато влезе в гората, тъмнокосият се запромъква между дърветата, оглеждаше сенките. От клоните течеше вода. Все едно да гледаш през водопад. Вятърът виеше. Клоните скърцаха и пращяха. Промъкваше се през високата трева и гъстите храсти, прилякваше, спираше и оглеждаше сенките, които му се струваха подозрителни, стомахът му се свиваше заради възбудата от преследването и

предстоящото убийство. Над главата му блесна мълния, отекна гръм. Внезапна болка прониза гърдите му. Той ги притисна с длан. На светлината на следващата мълния видя кръв по пръстите си. Едва тогава си даде сметка. Вдигна глава. Пак изтрещя. Следващият, добре прицелен куршум го улучи между очите.

69.

Нападателят замахна с пушката, за да отбие горящата бутилка. Тя се разби в стената, възпламени се и опръска лицето и дрехите му с горящ алкохол. Последният изстрел разби полилея над главата на Дженкинс и го поръси със зелени стъкълца.

Празна цев. Празен пълнител.

Дженкинс прескочи бара, стиснал ръжена.

Добре обучен, нападателят се претърколи на пода, за да изгаси пламъците, изправи се и извади пистолет, но Дженкинс вече бе при него. Замахна с ръжена като с бейзболна бухалка и пистолетът отхвърча. Пак понечи да удари. Нападателят вдигна ръката си и хвана ръжена във въздуха — с удивителна сила и издръжливост на болка. Стисна металната пръчка и се изправи като великан, излизащ от земните недра, раменете му бяха като броня на кола. Без да пуска ръжена, Дженкинс го изрита в корема. Все едно риташе стената. Нападателят рязко наведе главата си напред и удари Дженкинс в челото, повали го назад. Чернокожият падна, но без да пуска ръжена и повлече нападателя със себе си. Когато гърбът му се удари в земята, подпря с крак нападателя в корема и го прехвърли над главата си. За съжаление ръженът се изплъзна от ръцете му.

Дженкинс се изправи и вдигна ръка, за да отбие удара. Твърде бавно. Ръженът го фрасна в ребрата, остра болка като електрически ток прониза тялото му и той падна на колене. Чу свистенето на металната пръчка, когато нападателят замахна към главата му като с брадва. Нямаше шанс да го спре. Дженкинс скочи напред, пое удара с гърба си и блъсна нападателя в корема с раменете си като нападащ бик, повали го върху горящата ламперия на стената. Стисна ръката му, изви я и ръженът падна. Нападателят го отблъсна и извади петнайсетсантиметров нож от кания на бедрото си, хвърли се към него и замахна с острието. Дженкинс отскочи. Не можеше да вдигне дясната си ръка, в носа и устата му се стичаше кръв и затрудняваше дишането му. Силите го напускаха.

Нападателят избърса кръвта, която се стичаше от една рана на челото му и омаза цялото си лице в зловещ червен цвят.

— От кучетата ти ще стане хубава тор — изсъска и размаха ножа.

Болката и гневът се сляха в едно, от гърдите на Дженкинс се изтръгна гърлен, животински рев на безумна ярост. Когато нападателят пак замахна с ножа, чернокожият скочи и се завъртя, вдигна десния си крак и фрасна с тежката обувка противника си в лицето. Отново се завъртя и нанесе удар с левия. Нападателят отстъпи назад, олюля се и остана като замаян — силует в тъмната стая. Дженкинс събра сили и пак се изправи. Изрита с пета нападателя в гърдите. Той политна назад и голямото стъкло зад него се строши с трясък. Преметна се през парапета и изчезна.

Дженкинс падна на колене.

— От теб също — прошепна.

70.

Тъмнокосият падна по очи в храстите.

— Това е за Куп — изсъска Моли.

Стана иззад купчината листа, където се беше скрил, приближи се, взе автомата от ръката на убития и го пъкна под колана си. Закле се никога вече да не се оплаква от влажния климат. Бурята бе като дар от Бога. Мълниите осветяваха целта, а гръмотевиците заглушаваха изстрелите му. С пушка Моли можеше да простреля бълха на задника на белоопашат елен, но и с пистолет бе не по-малко точен. Беше се прицелил в средата на гърдите, но му се стори, че улучи малко встрани, когато чернокосият помръдна. При следващата мълния коригира мерника и като отброи една секунда, стреля повторно точно в момента на гръмотевицата. Не можеше да си позволи грешка — улучи нападателя точно между очите.

Сега да намери Слоун.

Тръгна бързо към реката. Когато я достигна, коленичи и се плъзна по калния склон към водата. Оглеждаше се, но не видя нито Слоун, нито рижавия. От бреговете се изливаха потоци, които пълнеха рекичката. Моли измина неколкостотин метра по течението, след което пак се качи на брега. Върна се по следите си, търсеше Слоун и се надяваше да изненада рижавия в гръб. Криеше се зад дървета, бързо се върна на мястото, откъдето беше тръгнал. Видял бе каквото му трябваше.

Щом рижавият не беше пред него, значи и той се бе върнал по стъпките си.

Моли се обърна.

Рижавият стоеше на десетина крачки зад него, стиснал пушка, готов за стрелба.

71.

Силата, която яростта даде на Дженкинс, го напусна и той се просна изтощен на пода. Лежеше по очи, ту се свестяваше, ту губеше съзнание, опитваше се да не заспива, халюцинираше. Около него огънят се разгаряше, изразходваше кислорода, пламъците се приближаваха бавно, като животни, които плахо го душат, предвкусват угощението, чакат да умре, за да го разкъсат.

Чарлз Дженкинс си наложи на направи нещо, да стане, да се махне оттук. Главата му не искаше да се вдигне. Краката му бяха омекнали. Запълзя, едва се влачеше.

Така значи му било писано да умре. Така щеше да настъпи краят.

Неведнъж се беше чудил как ще стане. Не си бе представял, че ще остарее, ще седи на люлеещ се стол на верандата с хубавата си жена и ще гледа как внуците му си играят. Това не беше неговият живот. Бяха му го отнели. Нямаше да склопи очи, заобиколен от любими хора. Щеше да умре, както е живял, сам, нямаше да липсва на никого, никой нямаше да скърби за него. Това също му бяха отнели. Щеше да изчезне, без да остави следа на този свят — жестоко наказание за дългогодишното му мълчание.

Затвори очи, волята му го напускаше като изтичаща вода.

„Алекс.“

Искаше да умре с мисъл за нещо красиво.

„Алекс.“

Името ѝ напираше на устните му; представи си я на прага в бараката му на Камано Айлънд, косата галеше нежното ѝ лице, спускаше се върху врата и раменете като копринен шал. Видя прекрасните ѝ сини очи — същите като на баща ѝ — блестящи като диаманти. Бог никога не е създавал нещо по-красиво.

Той щеше да я обича. Щеше да я обича всяка секунда на всеки ден от живота, който му оставаше. Толкова много години бе пропилял в мисли за миналото, а не беше направил нищо за бъдещето. Останал

бе верен на гордостта и принципите, без да измени на моралните си разбирания. Но така наказваше само себе си.

Беше загубил битката. Те го надвиха.

Стаята гореше, сякаш озарена от далечно слънце, обаяна в ярки цветове: червено, оранжево, жълто. Пламъците се приближаваха, обкръжаваха го, чакаха търпеливо. Той пак се унесе, обгърна го мрак и тогава ги видя — ангели, слезли от небето, за да го отнесат, надяваше се, в рая.

72.

— Хвърли оръжието, детективе.

Моли хвърли пистолета и вдигна ръцете си. Бе пъхнал автомата на гърба си, което не му помагаше много в момента, защото един изстрел от пушката, насочена към него, можеше да го пререже на две, преди да реагира. Поне имаше надежда. Но и тя увехна.

— Съблечи сакото си. Хвърли го.

Моли се подчини.

— Обърни се бавно. Хвърли автомата на земята.

Детективът пусна автомата при сакото в калта и листата. Пригответи се за прорязващата болка от сачмите в гърба.

— Обърни се.

Защо рижавият просто не го застреля, когато имаше възможност, Моли не можеше да си обясни. Но каквато и да беше причината, всяка секунда увеличаваше шанса му да оцелее. А Том Моли не смяташе да умира.

— Кой си ти? — попита.

— Има ли значение?

Крещяха като моряци на кораб в морска буря.

— Името ти ще ми трябва, когато те картотекирам.

Рижавия се ухили.

— Тогава ще ти го кажа. — Той се огледа тревожно, косата и брадата му бяха мокри и сплъстени като козина на бездомно куче. — Къде е приятелят ти, детективе?

Слоун. Затова не го беше убил. Искаха да намерят Слоун или вероятно папката, за която бе разказал адвокатът.

— Отиде да извика подкрепления. Тук съвсем скоро ще се напълни с ченгета, а те не обичат много убийците на полицаи. На твое място бих побързал да се махна.

— Добър съвет. Ще се вслушам.

— Ще бъдеш сам.

Глупаво беше да го казва, но Моли изпита извратено задоволство, докато обмисляше ограничените си възможности. Можеше ли да скочи в реката? Сачмите щяха да го надупчат като решето, преди да стигне водата.

Рижавият сви рамене:

— Във всяка война има жертви, детективе.

— Така ли? Мислех, че обявяването на война е работа на Конгреса. Трябва да проверя в Конституцията. Каква война водиш, боецо?

— Мога да ти кажа, детективе, но след това ще трябва да те убия. Каква ирония, не мислиш ли?

— Можеш да споделиш нещо по-добро, а не безсмислена реплика от посредствен филм. Каж ми нещо друго. Успокой духа ми, преди да ме пратиш на оня свят. Вие ли сте копелетата, които убиха Бърт Купърман?

Ако се хвърли на земята и се претърколи, можеше да вземе автомата, но трябваше и да се прицели точно, а нямаше да успее. Ако ще умира, предпочиташе да е прав, не да се гърчи като червей в краката на убиеца си.

— Ако имаш предвид полицаия, да.

— Тогава сме квит.

Замисли се за Маги и децата. Не, нямаше да умре. Не можеше да умре. „Обърни се странично. Така ще си по-тясна мишена.“ Нямаше значение, пушката пак щеше да го рани смъртоносно.

— Не си вода статистика, детективе. Няма нищо лично. Не се гордея, че съм убил полицай. По принцип уважавам пазителите на закона, професията ви е трудна.

— Не мога да ти опиша колко стопли сърцето ми с тези думи.

— Полицаят беше непредвидено усложнение. Нямахме избор.

— Ще кажа на съпругата и децата му, когато ги видя.

— За съжаление няма да имаш възможност — каза рижавият и вдигна пушката.

* * *

Дърветата и храстите бяха по-редки, между тях тесни животински пътеки водеха към малка поляна — открит амфитеатър в гъстата гора. Дали беше естествена или създадена от човек, Слоун не знаеше, но благодарение на нея ги забеляза лесно въпреки премрежения си поглед и сипещата се от клоните вода. Проблемът беше в разстоянието. Едва ли щеше да улучи целта с пистолета, дори условията да бяха идеални. При замъглен от мигрената поглед и този дъжд, вероятността бе едно на милион. А той точно това имаше — един патрон. Облегна се с гръб към едно дърво, трескаво се опита да измисли нещо, но нищо разумно не му хрумваше. Отново погледна към поляната.

Изстрелът поне щеше да привлече вниманието. Така можеше да даде възможност на детектива да действа. Слоун си пое дълбоко въздух и посегна към кръста си за колта.

Нямаше го.

73.

Болката сякаш го изгаряше. Пронизваше костите му. Пулсираше в мускулите му. Главата му сякаш щеше да се пръсне. Ако челюстите не го боляха толкова, може би щеше да се усмихне. Предполагаше, че мъртъвците не страдат, а в момента той чувстваше чиста, неподправена болка.

Бе завит с тънък чаршаф, който го притискаше като оловна плоча. Нещо гъделичкаше устата и езика му, сякаш бяха покрити с косми. Около него се чуваше странно пращане като от статично електричество на вълнена дреха. При всяко мигване болка пронизваше очите му. Последно си спомняше, че лежи на пода в къщата на Робърт Харт, че се издига над собственото си тяло и ангели го понасят по тъмния тунел към ярка светлина — към, както предполагаше, отвъдното.

Надигна глава и видя неясни очертания на предмети: бюро и стол, телевизор, тапети на цветчета. Ако това беше раят, изглеждаше доста посредствено.

Отпусна главата си на възглавницата и пак се унесе, не можеше да стои буден, искаше само да заспи, времето сякаш бе спряло.

— Как си?

Гласът се усили, отдалечи се, сетне пак се върна като глух звън.

— Чарли?

Дженкинс обърна главата си. Тя стоеше на прага. Алекс. Може би все пак беше в рая.

Приближи се до леглото.

— Как си?

— Как...

Той присви очи от болка.

Алекс му помогна да се надигне, сложи възглавницата зад гърба му. Поднесе към устата му хапчета и чаша вода.

— Не — промълви той и присви очи, защото настолната лампа го заслепяваше.

— Това е мотрин. Съжалявам, не намерих бира. Трябва да пиеш течности.

Той се усмихна и веднага съжали за това.

— Не ме размивай. Много боли.

Говореше като злодей от анимационен филм.

Тя седна на ръба на леглото, изтръска две капсулки в дланта му и допря чашата до устните му. Дженкинс имаше чувството, че поглъща топки за голф. Видя отражението си в огледалото над бюрото и съжали. С морави петна около очите приличаше на енот. Носът му бе сплескан и изкривен настрани като на боксьор.

— Има ли част от тялото ми, която не би трябвало да ме боли?

— Ами, да видим: натъртени и счупени ребра, вероятно счупена ключица, счупен нос, много синини, няколко рани. Имаше стъкла, забити в ръцете и темето. О, и вероятно сътресение, което е причината да се опитваме да те държим буден. — Наведе се и прошепна на ухото: — Но все пак си най-привлекателният мъж, когото познавам.

Той почувства топлината на ръката ѝ върху своята, беше истинска.

— Трябва да се срещаш с повече мъже — отбеляза.

Тя се отдръпна и се усмихна:

— Разкажи сега какво стана. Пуснах те в къщата на баща си, а ти едва не я изгори.

Той намери сили да се пошегува:

— Ще ти покрия разликата в цената, когато я продадеш.

Това го наведе на основния въпрос. Алекс беше силна, но не би могла да достигне къщата толкова бързо и да извлече сама сто и десет килограма човек по стълбите и през вратата.

— Как ме измъкна?

Тя се отдръпна леко и кимна към вратата. На входа на стаята стоеше добре облечен мъж с елегантен костюм.

74.

Поредната гръмотевица почти заглуши шума — изпращяване на клонка.

Рижавият се сепна и се обърна към звука. От мрака изскочи тъмен силует, хвърли се като хищник върху нищо неподозираща жертва. Удари го по ръката, повали го назад, дулото на пушката се вдигна и тя гръмна към дърветата. Рижавият се преметна през глава, приземи се, приклепнал като кетчър в бейзбола, и дулото отново се насочи към Том Моли.

После оръжието бавно се спусна, сякаш убиецът губи сили. Той се олюля, очите му помръкнаха и падна по лице в листата.

Моли коленичи, стисна пистолета в двете си ръце, готов да стреля още веднъж. Не беше нужно. Изправи се, приближи се и изрита пушката встрани. Наведе се и опипа китката на рижавия, макар че и това не беше необходимо.

Детективът прибра пистолета и отиде при Слоун, проснат на земята. След като удари рижавия, адвокатът се беше изтърколил встрани от линията на стрелба на Моли. Постъпката му бе или много смела, или много безразсъдна. Във всеки случай, детективът съзнаваше, че само благодарение на нея е още жив, затова реши да не издребнява.

— Добре ли си? — попита и помогна на Слоун да се изправи.

— Да. Виждам те размазано. Зрението ми е замъглено. От мигрената.

— Затова ли не стреля?

— Загубих си пистолета. Опитах се да избия нещо, което ми заприлича на пушка. Не бях сигурен.

— Добре че ми го казваш едва сега.

— Ще ми направиш ли една услуга? Вдигни ръкава му.

Моли се наведе и дръпна ръкава на убития.

— Има ли орел? — попита Слоун.

— Да, има.

* * *

Бурята премина и небето остана изпъстрено с цветни ивици, от розово до тъмносиньо. Въздухът миришеше на планински поток. Хор от птици, жаби и насекоми пригласяше на пращането на радиостанции и виковете на щатските полицаи, които заобикаляха калните локви, сякаш бяха противопехотни мини. Две линейки тръгнаха от паркинга, но без сирени и мигащи светлини. Не бързаха. Пътниците бяха мъртви. Също като мнимия чистач, двамата мъже нямаше да изяснят нищо.

Обезболяващите притъпиха главоболието му. Зрението му се проясни.

— Трябва да ви прегледат на рентген — каза фелдшерът, който бинтова глезена му и му помогна да се обуюе.

Слоун стегна обувката си и закуцука към групичката цивилни полицейски коли, където беше Моли. В момента детективът получаваше мъмрене от хилав дребосък с кръгли очилца, рядка коса и глас като на селски глашатай.

— Сигурно си намерил чудотворно лекарство, Мол. Само преди час Банто ме убеждава, че си едва ли не на смъртно легло, а сега те заварвам да припкаш из гората и да сееш куршуми.

— Ще обясня всичко, Рейбърн.

Моли звучеше отегчено.

— О, да, ще обясниш — писмено. Искам всичко на хартия. До най-малката подробност, незабавно. Искам да знам какво става, Мол. Бамя, а? Да не би да си открил нова панацея, за която не знам?

Слоун се приближи.

— Може би аз мога да обясня.

Дребосъкът го погледна, присви едното си око, сякаш прикрепваше монокул.

— Кой сте вие, по дяволите?

— Ъруин Джонсън — каза Слоун и му подаде ръката си, но дребосъкът сякаш не я видя.

— Дж. Рейбърн Франклин, началник на Чарлстаунската полиция — представи шефа си Моли.

— Боя се, че вината е моя, инспектор Франклин.

Франклин вдигна вежди:

— *Ваша* ли?

— Аз съм приятел на Том от Калифорния. Накарах го да ме почерпи с бамята, за която ми е разправял толкова много. Когато дойдохме, заварихме заведението затворено, започна буря и решихме да изчакаме. Тогава се появиха тези двамата, вероятно да ограбят ресторанта. Дойдоха и започнаха да стрелят. Ако Том не беше реагирал бързо да се скрием в гората, вероятно щях да съм мъртъв. Спаси ми живота. Той е герой. Всички ли в Западна Вирджиния са толкова луди?

Франклин го гледаше, сякаш слушаше чужд език. Отвратено поклати глава.

— Вие двамата, стойте тук и не мърдайте.

Тръгна към криминалистите, които оглеждаха шевролета и пикапа.

— Не е зле — отбеляза Моли. — Май почти се хвана. Само това „герой“ развали работата. Трябва да знаеш на кого говориш. За Франклин аз съм толкова герой, колкото Шварценегер става за губернатор.

— Съжалявам за колата ти.

Моли погледна надупчения от куршуми шевролет.

— Какво пък? Може би е време да си купя нещо с климатик. — Обърна се към Слоун. — Търуин Джонсън, а?

Слоун сви рамене:

— Франклин не прилича на бейзболен запаянко.

— Не е, ама Търуин Джонсън е два метра висок и черен като катран. Не си приличате много. Може би трябваше да пробваш с Джон Стоктън.

— Стоктън ли? Той е бавен бял играч. Аз съм бавен бял адвокат. Защо да не си помечтая?

Моли се подсмихна:

— Може би си прав, но никой от нас не е и сънувал това, което се случи. Явно думите или действията ти днес са разтревожили някого. Те щяха да ме убият, но преди това искаха да те хванат. Това ми подсказва, че основната им цел е да се докопат до пакета, който ти е изпратил Джо Браник. Имаш ли представа кое толкова ги тревожи?

— Още не.

Приблужи се друг полицаи. Моли го представи като Марти Банто.

Банто погледна часовника си.

— На твое място щях да се притесня. Маги побеснява, когато печеното ѝ загори.

— Когато ѝ кажа, че съм решил да сменя шевролета, ще се зарадва.

Банто извади някаква хартийка от джобчето на ризата си.

— Проверих онзи телефонен номер. Адресът е в Маклейн, Вирджиния, регистриран на някоя си Тери Лейн.

— Маклейн ли?

— Очевидно не се е прехранвала с по петдесет кинта за свирка в тъмните входове, но няма смисъл да ходиш.

— Мъртва ли е?

— Изчезнала. И е тръгнала много набързо. Полицията в Маклейн провери. Казаха, че намерили недопита чаша вино на масата, лампите и уредбата били включени, на пода имало използвана хавлия. Един съсед потвърдил, че госпожица Лейн натоварила куфар в мерцедеса си и отпрашила. Засега не е използвала кредитните си карти и предполагам, че няма скоро да ги засечем. Съмнявам се, че е приемала плащания с „Виза“ или „Мастеркард“. Може да се крие вечно.

— Сбъркали сме си професията.

— Може би, но не си представям някой да плаща за секс с нас. За другото име, което ме помоли да проверя, Чарлз Дженкинс — нищо. Не можах да намеря никаква информация за него. Сигурен ли си, че съществува?

Моли погледна Слоун.

— Съществува — потвърди адвокатът, по-уверен от всякога, че Дженкинс е бил, а може би и все още е в ЦРУ.

— Благодаря все пак за услугата.

Банто кимна:

— Хо намери ли те?

— Питър ли? Не, защо?

— Търсеше те в участъка. Казах му да пробва на мобилния ти. Не знаех, че някой те използва за мишена. Каза, че някакъв прокурор му се обадил и бил доста ядосан за някаква неразрешена аутопсия. Какви си ги надробил пак, Мол... Мол?

Том Моли по навик тръгна към шевролета. Рязко спря, обърна се към Банто и протегна ръката си като просяк.

— Би ли ми дал колата си на заем?

75.

Мотринът достатъчно облекчи болката му, за да може да седне на леглото, без да го боли всяко мускулче. Главата му сякаш все още бе пълна с мъгла, гъста като над остров Камано, но постепенно се разсейваше; очертанятията на предметите в стаята ставаха все по-ясни, движенията не му се струваха като на забавен кадър. Алекс седеше на стол до леглото. Високият хилав мъж, когото бе видял най-напред при вратата, сега крачеше напред-назад из стаята. Началникът на ЦРУ Уилям Бруър носеше безупречна бяла риза с ръкавели и тъмносиня вратовръзка. От дясната му китка висеше златна верижка. Прошарената му коса бе в тон с фините ивици на сакото му, което бе закачил на облегалката на един стол. Брадата му вече се чернееше, макар че силната миризма на афтършейв говореше, че наскоро се е бръснал, вероятно след следобедната тренировка. Имаше фигура на човек, който редовно играе скуош или ракетбол.

Имаше изражение, сякаш току-що е платил много пари за посредствено ядене.

— От Мексиканското управление по разузнаване се обадиха да питат защо се интересуваме от организация, несъществуваща от трийсет години — заговори той, крачейки. — Нямах представа за какво говорят, но не им го казах. Обясниха ми, че са им се обадили от представителството ни в Мексико Сити с искане за информация за дясна революционна групировка, наречена Мексикански фронт за освобождение, и по-специално за някого с прякор „Пророка“. Това искане явно е дошло от Джо Браник. — Бруър спря да крачи и се вгледа в Дженкинс с най-строгия си началнически поглед. — Бихте ли ми обяснили какво означава това, агент Дженкинс?

Въпреки болката Дженкинс не успя да сдържи усмивката си.

— Господин Бруър, не са ме наричали „агент“ от трийсет години.

Бруър кимна:

— Знам. Прочетох досието ви. Обявили са ви за абсолютно откачен. — Погледна Алекс. — Агент Харт обаче ми каза, че не е

вярно. Също така твърди, че сте човекът, който най-бързо може да разнищи тази история. Вярвам ѝ и за двете. — Погледна часовника си. — Проблемът е, че ако става нещо, трябва да го разбере бързо. Защото след около десет минути президентът ще се обърне към нацията и ще потвърди сведенията от Мексико Сити, че сме постигнали споразумение за увеличаване вноса на нефт и природен газ от Мексико. Когато това стане, приятелите ни в Близкия изток няма да са много доволни. — Бруър завъртя стола, на който бе преметнал сакото си, и го възседна като кон, опря лактите си на облегалката. — Агент Харт ме запозна с теорията на Джо Браник, че този Мексикански фронт за освобождение вероятно отново действа. Искам да чуя и вашето мнение.

— Не е теория.

— Началникът на мексиканското разузнаване мисли, че е. Твърдеше, че не са открили никакви доказателства за съществуването на тази организация и почти ми се присмя, че се интересуваме от групировка, която от трийсет години я няма. Каза, че се занимават с истински терористи, не с призраци от миналото.

— През 1973 година се занимаваха. Ние също.

— С Пророка ли?

— Да.

Бруър кимна към кръглата масичка зад себе си, на която имаше отворен голям плик.

— Прочетох материалите за него. Докато вие се реехте между този свят и страната на сънищата, внимателно прегледахме купищата информация за този човек и организацията му. Всичко показва, че Пророкът или никога не е съществувал, или е мъртъв. От три десетилетия не се е чуло нищо за него.

— Информацията е погрешна.

Бруър дълбоко си пое дъх и издиша силно. Изпитателно погледна Дженкинс, не му вярваше, но не искаше да го каже направо.

— Добре, кажете ми защо мислите така.

— Защото мексиканският нефтен пазар е свещен. Кастанеда не може да сключи договор, който пак ще върне американските петролни компании в страната.

Бруър вдигна следобедния брой на „Поуст“ така, че Дженкинс да види заглавието. Срещата на върха между Мексико и САЩ бе

неизбежна.

— Грешите. Той вече е сключил договора. Президентът ще потвърди, че срещата е насрочена вдругиден, ще започне с церемония на Южната морава.

Дженкинс поклати глава:

— Вие грешите. Той се е съгласил да се срещнат, но няма да подпише споразумението за нефта.

— Преговорите са факт, агент Дженкинс. Срещата е само представление.

— Наистина ще е представление, но не такова, каквото всички очакват.

— Какво искате да кажете?

— Той ни готви капан.

— Кастанеда ли?

— Да.

— Мислите, че той е Пророка?

— Не, твърде е млад. Но мисля, че действа под ръководството на Пророка.

— И Пророка ни готви капан?

— Пророка е нагласил преговорите, защото познава Робърт Пийк. Знае какво Пийк е обещал на американците и как смята да спази обещанието си. Използва го като стръв при преговорите.

— Защо?

— За да се добере до него. Почти успя в Южна Америка, но смъртта на Браник му попречи. Наложил се да промени плановете си. Той е много хитър. Настоятелен и търпелив. Защо не? Чака този момент от трийсет години. Казал е на Кастанеда да издаде за преговорите, за да принуди Пийк да действа. Сигурен е, че ще проработи, защото знае, че Пийк е арогантен кучи син, който се интересува само от кариерата си. Затова ще иска колкото се може по-бързо среща на върха.

Бруър поклати глава:

— Искате да повярвам, че един от най-известните терористи в историята на Мексико, човек, за когото се смята, че е мъртъв от трийсет години, не само е жив и здрав, ами и води тайни преговори?

— Защо не? — Дженкинс сви рамене. — Нали съм луд.

Алекс се намеси като посредник в спор:

— Директорът иска да каже, Чарли, че вероятността за такъв сценарий изглежда доста малка.

— Не ме интересува какво иска да каже директорът. — Дженкинс се обърна пак към Бруър. — Знам, че теорията на вероятностите не важи за този човек. Аз съм изучавал действията му. Опитах се да вникна в мислите му, затова много добре го познавам. Той е революционер, религиозен фанатик и гений, събрани в едно. Знам също, че понякога нещата се развиват противно на всяка логика, че човешките постъпки не могат да се предвидят, че често е трудно да разберем защо хората искат да правят нещата, които правят, и колко време са готови да чакат.

Бруър се изправи:

— Може и така да е, но аз трябва да решавам реални проблеми.

— Не се заблуждавайте, той е напълно реален.

Бруър потърка челото си:

— Обяснете ми тогава нещо. Според това, което прочетох, преговорите са в противоречие с всичко, в което този човек вярва. Защо го прави?

— Нали ви казах, че няма да има споразумение и той го знае. Мотивът му не е политиката или нефтът. Той се ръководи от нещо първично. — Дженкинс погледна Алекс. — Ръководи се от онова, което те мотивира, когато са ти отнели всичко, което обичаш, и не искаш или не можеш да простиш.

— Какво е то? — поинтересува се Бруър.

Алекс отговори вместо Дженкинс:

— Отмъщението.

76.

Том Моли спря джипа пред късо стълбище, водещо към металната задна врата на малка тухлена постройка. Слезе, без да взема ключовете от стартера, и посочи син шевролет „Блейзър“, спрян под едно дърво в края на паркинга.

— Това е колата на Хо.

— Хубаво — каза Слоун и слезе.

— Не е хубаво. Вече мина пет. Хо не работи след пет часа. — Моли дръпна вратата. — Мамка му. Също така никога не заключва тази врата.

Скочи през парапета на стълбите и се затича по уличката. Слоун закуцука след него. Детективът блъсна стъклената входна врата, изтича по дълъг коридор към врата с матови стъкла. На нея имаше надпис, обявяващ, че кабинетът е на Питър Хо, главен патоанатом на окръг Джеферсън.

— Върви зад мен.

Моли извади пистолета си и отвори вратата към празната чакалня, пресече я и бутна вътрешната врата, от която замириса на формалдехид. Миризмата се усили, докато вървяха по тъмен коридор и влязоха в стая с няколко маси, приличащи на големи метални тави. Ярка лампа осветяваше тъмнозелен найлонов чувал върху една от масите. Слоун чу бръмчене, вероятно от климатичната инсталация. Иначе в стаята бе абсолютно тихо.

Моли вдигна ръка, сигнал да спре. Влезе през врата, вероятно на кабинет, излезе и поклати глава. Посочи към дъното на помещението. Приблжиха се до голям метален шкаф с много чекмеджета и заеха позиция до друга врата в края на помещението. Слоун хвана дръжката, спомни си безжизненото тяло на Мелда. Изчака Моли да кимне. Дръпна рязко вратата и детективът се пхна вътре с насочен напред пистолет.

Тоалетна. Празна.

За момент останаха така, Моли оглеждаше стаята и почесваше наболата си брада. Накрая спря погледа си върху зеления чувал. Слоун веднага се досети какво си помисли. Ако патологът си е тръгнал, нямаше да остави трупа навън. Заотстъпваха, без да отместват очи от чувала. С периферното си зрение Слоун мярна сянка, пълзяща по пода като разлято мастило. Вратата на металния шкаф се отвори и едно от чекмеджетата изскочи рязко като език на огромно животно, събори ги. Трупът, който беше вътре, скочи и закрещя.

Чаршафът, с който бе покрит, падна и крясъците преминаха в кикот.

— Кучи син! Най-последно те пипнах! След толкова...

Човекът от чекмеджето пребледня.

Моли бе приклепнал и държеше пистолета си насочен към челото му.

— Том?

Моли свали пистолета и издърпа човека от чекмеджето за яката. Краката му трепереха.

— Мамка ти, Питър, за малко да те убия. Какво правиш, по дяволите?

Питър Хо заекна уплашено:

— Беше шега, Том.

Моли се отдръпна от него и започна да обикаля в кръг като животно в клетка, повтаряйки като картечница:

— Боже мили, Питър! Мили боже! Мамка му! *Мамка му!*

Погледна Слоун, но той си беше глътнал езика. Сърцето му сякаш се бе качило в гърлото.

Моли се отпусна на един стол с колелца като боксьор в края на рунда, физически и психически изтощен.

— Извинявай, Питър. По дяволите, извинявай.

— Какво е станало, Том?

Моли стана.

— Трябва да пийна нещо. Още ли пазиш онази бутилка „Столичная“.

Хо взе три стерилни епруветки от едно шкафче и извади бутилка водка от едно чекмедже на хладилника. И тримата изпразниха епруветките на един дъх. Хо на два пъти ги напълни, докато Моли му

разправяше за двамата нападатели в гората, а Слоун — за теорията си, че Паркър Мадсън стои зад всичко.

— Банто каза, че си се обаждал, Ривърс Джоунс узнал за аутопсията. Почти очаквах да те заваря на някоя от тези маси.

Хо още не можеше да се окопоти.

— Да, обади се.

— Какво точно каза?

Хо поклати глава:

— Говореше глупости, Том. Щял да ми отнеме разрешителното, искаше да знае защо не съм му се подчинил, когато ми каза да не се занимавам.

— Каза ли как е открил за аутопсията?

— Явно техният патолог е намерил следи от биопсията ми. Отрекох, но ми писна от този нещастник. Казах му да си го начука. Спокойно може да ме прецака, Том. Ще започна пак частна практика и ще натрупам пари.

— Добре, Питър. Добре — измърмори Моли, все още опитваше да се успокои.

— Бога ми, Том, наистина ли мислиш, че има опасност да ме убият?

След случилото се в гората Слоун знаеше, че отговорът определено е „да“.

— Никой няма да те убива, Питър, но точно сега ще е най-добре да си вземеш малко отпуска и да се махнеш оттук за известно време. Заведи семейството си на почивка.

— Вече го обмислях, след като сестрата се обади.

— Каква сестра?

— Сестрата на Джо Браник.

— Ейлийн Блеър ли? — намеси се Слоун.

Хо го погледна.

— Да, тя.

— Какво каза?

— Поиска да й кажа резултата от аутопсията, която съм направил. Сигурно защото все още ме беше яд на оня задник Джоунс, но може би съм изпуснал нещо, които не е трябвало, Том. Казах й да не приема за чиста монета никоя официална аутопсия и че имам

основания да мисля, че брат ѝ не се е самоубил. След като затворих, се успокоих и ми хрумна, че може би не съм постъпил много умно.

— Е, вече няма как да се промени — отбеляза Моли.

— Те ще ме убият.

— Никой няма да те убие, Питър. Къде мислиш да отидеш?

— Децата постоянно ме врънкат да ги заведе в „Дисни Уърлд“.

— Обществено място — добре.

Хо изведнъж се уплаши:

— Трябва да се обадя у дома.

Моли го хвана за рамото.

— Успокой се, Питър. Изпратих един патрул да провери.

— Лайза ще умре от страх. Я по-добре да се прибирам. Лайза ще се побърка от притеснение.

Помогнаха му да прибере трупа в чекмеджето. След това Хо се скри в кабинета си и излезе пременен със светлосин шлифер.

— Между другото, защо си останал толкова до късно? — поинтересува се Моли. — Никога не работиш след пет.

— До края на месеца трябва да представя документацията в прокуратурата. Винаги го оставям за последния момент и трябва да работя ден и нощ, за да успея. С тия гадости, дето се случиха напоследък, изостанах още повече. Затова не бях пуснал музика и чух колата ти. Погледнах през прозореца и те видях да отиваш към задната врата. Помислих си, че пак идваш да ме уплашиш. — Хо посочи по коридора на долния етаж. — Нали ти казах, че ще накарам Бети вече да заключва.

— Приказваш го от години. Не очаквах, че ще го направиш.

Излязоха на паркинга. Хо заключи сградата.

— И аз не очаквах. Но едно ще ти кажа — след като лежах в чекмеджето, реших, че искам да ме кремират.

— За малко да го постигнеш.

— Ама хубаво те уплаших, а?

— Да, уплаши ме, не можеш да си представиш колко ме уплаши, Питър.

— Тъпкано ти го върнах.

Моли се усмихна:

— Не ме предизвиквай.

Хо тръгна към колата си. Моли се настани в джипа на Банто. Слоун отвори дясната врата. Изведнъж му хрумна нещо. Обърна се и погледна Питър Хо, който отключваше шевролета си.

— Аз не й казах.

Моли се наведе над седалката му.

— Какво има?

Слоун също се наведе.

— Не съм казвал на Ейлийн Блеър, че Хо е правил аутопсия.

— Какво?

— Ейлийн Блеър, сестрата на Джо Браник — не съм й казал, че Хо е правил аутопсия. Тя мислеше, че не е правил. Знаеше, че случаят е прехвърлен към Министерството на правосъдието. Няма логика да се обажда и да се интересува от резултатите.

Моли разкопча колана си с едно движение, изскочи от колата и закреця като обезумял името на патоанатома, но той вече беше затворил вратата на шевролета си.

— Хо!

77.

Бруър отново прочете статиите. Споменът за тези събития бе останал у Чарлз Дженкинс като тумор — може би подлежащ на лечение, но не на пълно унищожение. Вестниците бяха пожълтели с времето, буквите — избелели, хартията бе загубила еластичността си и се чупеше, но той знаеше наизуст съдържанието на двете статии.

МЕКСИКАНСКО КЛАНЕ

„АСОШИЕЙТЕД ПРЕС“

ОАХАКА, Мексико — Мексиканските власти съобщиха за кървава баня при която поне 48 мъже, жени и деца са били изнасилени, изтезавани и убити в уединено планинско село сред джунглата на Оахака, Мексико.

Мексиканският вестник „Хорнада“ обяви клането за най-жестокото в изпълнената с насилие история на страната и приписа нападението на ескалиращите сблъсъци между бедните селяни, стремящи се към по-добри условия на живот, и държавни военизирани образувания.

Представители на мексиканската армия категорично отрекоха участие на военни сили или наличието на каквито и да било координирани операции срещу партизаните в южно Мексико, където се смята, че бунтовниците използват планинския релеф и гъстите гори, за да се крият от правителствените отряди.

Няма информация за оцелели.

Дженкинс пропусна останалата част от статията и обърна на следващата, също толкова пожълтяла, с дата две седмици след първата.

МЕКСИКАНСКОТО КЛАНЕ МОЖЕ БИ НЕ Е ДЕЛО НА ВОЕННИТЕ

„АСОШИЕЙТЕД ПРЕС“

ОАХАКА, Мексико — Официални мексикански източници намекнаха, че нападението от миналия месец срещу село в джунглата на южния Мексикански щат Оахака не е дело на правителствени военизирани образувания, както се подозираше, а на подмолна организация, известна като Мексикански фронт за освобождение, МФО.

Смятан за най-жестоката партизанска групировка в страната, МФО и водачът му, известен като „Пророка“, пое отговорност за серия от нападения на правителствени сили и държавни служители в южните мексикански щати. Мексиканското военно разузнаване и аналог на ЦРУ — КИСЕН — не може да спре насието или да идентифицира водачите на организацията.

Представител на властта заяви, че атаката е била извършена от тежковъоръжени членове на МФО, облечени с черни и сиви униформи, характерни за въоръжената групировка, известна като „Лос Алконес“, „Соколите“. Мотивите на МФО все още са неизвестни, но според властите целта им вероятно е да вдигнат средната класа и деветте милиона индианци на бунт срещу мексиканското правителство и армията.

Ако тези предположения се потвърдят, ефектът е точно обратният. Според източници на властта този акт само увеличава решимостта на мексиканското правителство да залови престъпниците въпреки трудния терен. Местни жители, които доскоро са подкрепяли МФО, вече са издали неколцина от водачите му.

— Обичайна тактика — отбеляза Дженкинс. — Ако не можеш да заловиш някого, опитваш да настроиш привържениците му срещу него. Израелците я използват, а ние я приложихме в Афганистан.

Бруър свали очилата си. Изглеждаше потресен.

— Пийк ли го е направил?

Дженкинс кимна:

— Пийк даде нареждането. Нападението бе извършено от отряд, известен като „Орлови нокти“.

— От нашите ли?

— От нашите.

Бруър потърка брадичката си.

— Боже мили! Защо?

— Американският народ нямаше да преглътне нова война, господин Бруър, а Робърт Пийк не можеше да допусне комунизмът да се засели в задния двор на Съединените щати, особено когато президентът разчиташе на мексиканския нефт. Пийк винаги е имал политически амбиции. Баща му го е научил винаги да гледа в бъдещето. Не можеше да позволи нещо да застане на пътя му, най-малкото шепя непокорни прости селяци в джунглата. Пийк трябваше да осигури стабилността на страната, в случай че арабите не се впечатлят от блъфирането на президента.

— Но защо мирни граждани? Защо жени и деца?

— Извършваш нещо толкова ужасно, че да шокира обществеността в страната и света, след това обвиняваш организацията, която се опитваш да унищожеш, и принуждаваш онези, които я подкрепят, да издадат водачите ѝ. Това подейства в известна степен. Проблемът беше, че никой, освен може би неколцина избраници, не знаеше кой е Пророка. Този човек бе много хитър.

— Мислиш, че Пророка иска да убие Робърт Пийк заради това клане?

— Да.

— Как? Кажете ми как ще успее да се приближи толкова.

— Казах ви, ние го поканихме сами.

Бруър пребледня.

— Срещата за подписването.

— Мислите ли, че се е криел в миша дупка през всичките тези трийсет години, господин Бруър? Алекс каза, че преговорите са строго

секретни. Значи, щом го е постигнал, Пророка трябва да е високопоставен член на правителството или висш военен. Във всеки случай, ще е член на мексиканската делегация. Ще присъства на церемонията. Чакал е трийсет години за тази възможност. Няма да я пропусне.

— Сигурно знае, че мерките за сигурност ще са изключително строги дори за делегатите. Как ще вкара оръжие?

Дженкинс поклати глава:

— Нямам представа. Предполагам, че Джо е опитвал да разбере не как ще го направи, а кой е този човек.

— В това също няма логика. Ако Джо се е опитвал да разбере кой е този човек, за да спаси живота на президента, защо Пийк е наредил да го убият?

— Защото Пийк не го е знаел. Онова, което прави хора като Робърт Пийк толкова силни, е и най-голямата им слабост. Те се грижат само за едно, за собствения си интерес. Когато е узнал, че Браник е запазил досието и води разследване, Пийк е предположил, че Джо иска да го разобличи за мексиканското клане. Не е могъл да си представи друга причина Джо да запази документите. Предполагам, че и затова Пийк постоянно канеше Браник да работи за него. Не от приятелски чувства, а от страх, че знае твърде много.

— Дръж приятелите си близо до себе си. Дръж враговете си още по-близо — измърмори Бруър.

— Точно така. Пийк обаче никога няма да разбере, защото е чужд на тези чувства, че Браник никога не би го издал или нарушил мълчанието си. Джо беше верен на думата си, винаги постъпваше, както сметне за най-правилно.

— Защо тогава *все пак* е извадил досието след толкова много години?

— Задавах си този въпрос.

— И какъв е отговорът?

— Джо ми го е оставил в досието. Уредете ми среща с Робърт Пийк и ще кажа и на двама ви.

78.

Взривът разтърси паркинга като земетресение, ударната вълна повали Слоун. От небето се посипаха метални парчета и стъкла, пламъци обгърнаха шевролета като огромен октопод. Вдигна се черен дим, носещ миризма на изгоряла гума.

Том Моли, притиснал якето пред носа и устата си, тръгна предпазливо към останките от колата. Слоун се изправи и понечи да го последва, но детективът му направи знак да стои настрана. Приблужи се бавно до колата, приведе се, за момент се скри в гъстия дим. След малко се появи, влачеше трупа на Питър Хо. Слоун изтича при него и подхвана тялото за едната ръка. Падаха, давеха се, плюеха черни сажди, едва дишаха. Лицето на Хо бе почерняло, осеяно с розови петна, където кожата се беше обелила. Беше мокър от пот. Ударната вълна бе отнесла една от кафявите му обувки.

Моли притисна мъртвия си приятел до гърдите, залюля го, ръцете му трепереха, захлипа. Сърцето на Слоун се сви от чувство за вина. Ярката светлина отново блесна пред очите му и той започна да потъва в мрака, сякаш падаше в пропаст. Този път се озова в прегръдките на жената. Топла и жива, тя го люлееше, пееше тихичко и го галеше. Той чувстваше топлината на гърдите ѝ, нежните ѝ ръце го утешаваха, даваха му нещо, което му беше липсвало цял живот и за което бе мечтал, но никога не намери — любов. Чиста, неподправена, истинска любов.

Той я познаваше.

— Не знам кои са тези хора — изсъска Моли, — не знам как ще ги открия, но ще го направя. И когато стане, ще съжалят, че са се родили.

* * *

Слоун стоеше на верандата на Том Моли с трима униформени полицаи. Те гледаха смутено в земята като далечни роднини на погребение, незнаещи какво да кажат. Патрулните им коли чакаха на улицата с включени фарове и двигатели. Мигащите светлини и сирените, които бяха привлекли съседите навън, бяха изключени.

Моли се наведе да прегърне и целуне дъщеричката си. Тя носеше синьо яке с думите „Дисни Уърлд“, избродирани на гърба, и държеше розово куфарче. Детективът я притисна до себе си, зарови лицето си в косата ѝ и я целуна по бузата. След това прегърна Ти Джей, който настояваше да носи черно-сребристото яке на баща си с надпис „Оклахома Рейдърс“, макар че достигаше под коленете му. Той също носеше куфарче, от което се подаваше ръката на някаква играчка. Бузите на момчето бяха мокри от сълзи; никое от двете деца не беше свикнало да вижда родителите си толкова разстроени.

— Да слушате майка си. Ще дойда веднага, когато имам възможност — заръча Моли, опитвайки се да успокои сина си.

— Защо не можеш да дойдеш, тате? Искам да дойдеш сега.

— Ще дойда, но по-късно.

— Искам сега.

Моли притисна детето до гърдите си.

— Имам работа. Трябва да печеля пари, за да отидете в колеж.

— Не искам в колеж. Там е тъпо.

— Не говори така. В колежа ще ти хареса. Там има хубави момичета.

— Мразя момичета.

— Запознах се с майка ти там.

Ти Джей потърка носа си, може би никога не си беше представял майка си като хубаво момиче.

— Целуни баба си от мен — добави Моли.

Момченцето се намръщи, сякаш е сдъвкало лимон, погледна майка си, която стоеше със скръстени ръце и стискаше мокра кърпичка, след това се наведе напред и прошепна на ухото на баща си:

— Устата ѝ мирише.

Моли отвърна също шепнешком:

— Целуни я по бузата. И не си играй с влакчетата на дядо. Знаеш го как се ядосва.

Прегърна силно двете деца, след което се изправи и се обърна към съпругата си. Маги потърка ръцете си, сякаш се опитваше да ги стопли.

— Ще ти се обадя — обеща детективът.

Тя кимна, хвана децата за ръцете и тръгна да слиза. Заведе ги при Банто, който я посрещна по средата на двора.

— Може ли да пуснем сирената, Марти? — попита Ти Джей.

— Каква полицейска кола е, ако не можем да пуснем сирената — отговори Банто и ги поведе към колите.

Маги се обърна, изтича по стълбите и прегърна съпруга си, сякаш бе моряк, връщаш се от война.

— Не ме оставяй да отглеждам сама тези две деца, Том Моли. Не го прави, да не си посмял.

— Няма — прошепна той.

— Ако умреш, кълна се, че ще те убия.

Той се освободи от прегръдката ѝ, неговото лице също беше в сълзи.

— Няма да умра. Обичам те, мила.

Тя затвори очи, сякаш я заболя.

— И аз те обичам.

Моли сложи ръка на рамото ѝ и я изпрати по стълбите. Полицайте ги последваха на почетно разстояние, оставяйки Слоун сам на верандата. Банто помогна на Маги да седне на задната седалка, обърна се и стисна ръката на партньора си.

— Сигурен ли си, че не искаш да ти помогна?

— Поверявам ти семейството си, Марти. Не позволявай да им се случи нещо.

— Нищо няма да им се случи. Ти ми скъсваш нервите, но няма да изтърпя Франклин сам.

Банто се качи в колата и затвори вратата.

Детективът остана на тротоара, докато колоната се отдалечи по улицата с две изсвирвания на сирена за успокоение на сина му. Колите завиха в следващата пресечка и се скриха от поглед.

Том Моли остана още малко, сякаш да обуздае чувствата си, след това рязко се завъртя, прекоси дворчето и се качи на верандата с един скок по стъпалата. Отвори вратата. Слоун влезе след него. Детективът отключи един шкаф, извади бронирана жилетка и я хвърли на дивана.

След това подреди на земята няколко пистолета и пушки като малко изложение на оръжие.

— Най-напред ще посетим Ривърс Джоунс.

Докато проверяваше оръжията обясни накратко плана как да съберат достатъчно доказателства, за да разобличат Паркър Мадсън. Фактът, че и тримата убийци имаха татуировки на орел, можеше да привлече вниманието на ФБР, но засега това не го интересуваше.

— Да предупредим федералните е все едно да надуеш свирка в препълнен театър. Ще привлечем вниманието, но няма да постигнем много. Само ще дадем на Мадсън, или който друг стои зад това, възможност да се подготви.

Слоун знаеше, че в крайна сметка ще се стигне до разследване и това ще му помогне да постигне целта си — да разбере тайната за себе си. Съзнаваше обаче, че детективът се ръководи от гнева, а не от разума. Планът му нямаше да успее. Мадсън бе твърде добре изолиран. Ривърс Джоунс вероятно беше пионка, жертвена овца, ако нещо се провали. Убийците искаха Министерството на правосъдието да обяви смъртта на Джо Браник за самоубийство. Джоунс им помагаше. Слоун знаеше, че има само един начин да се доберат до Пийк и Мадсън — като използват документите от Браник. Те ги искаха. Това бе нещо, за което можеха да преговарят. Единственият начин да се сложи край на убийствата.

Докато Моли обясняваше плана си и преглеждаше оръжията, чуха иначе познат звук, който при тези обстоятелства бе толкова неочакван, че отначало и двамата не разбраха какво е. Телефонът на колана на Слоун звънеше. Очакваше да види номера на Тина, но на дисплея не беше изписано нищо.

— Ало?

— Господин Слоун?

Мъжки глас. Беше му познат, но не можеше да се досети откъде.

— Кой е?

Моли се приближи и Слоун натисна копчето за високоговорителчето отстрани на апарата.

— Не е важно кой съм, господин Слоун. Вие се оказахте труден противник. Двамата мъже, които убихте, бяха опитни и добре обучени бойци. Както и човекът в Сан Франциско. Моите поздравления.

Слоун погледна Моли и раздвижи беззвучно устни: „Мадсън“.

— Колкото и да са били опитни, вече са мъртви, генерале.
Гласът от другата страна не възрази срещу това обръщение.

— Да, разбрах.

Наистина беше Мадсън.

— Какво искате?

— Имам едно предложение за вас, господин Слоун, един вид споразумение, ако използваме тази дума, по-популярна в професията ви.

— Целият съм в слух.

— Да се срещнем, двамата, сами.

— Защо да се срещам с вас? — попита Слоун, макар че и той точно това искаше.

— Защото вие имате нещо, което ми трябва.

— Попитах защо аз да се срещам с вас, генерале, не защо вие искаше да се срещнете с мен. Вече знам какво искате.

— Много добре. Очаквах такъв делови отговор от опитен адвокат като вас. — Мадсън замълча за момент. — За да са успешни преговорите, всяка страна трябва да има нещо, за което да се пазари, нещо, което е необходимо на другата страна. Прав ли съм? Нали това намекнахте?

— Уверявам ви, господин Мадсън, не виждам какво мога да искам от вас.

— Отговорът ви много ме разочарова, господин Слоун. Нямам търпение да се срещна с вас или, за да съм по-точен, да се срещнем пак. Проникването ви в Западното крила на Белия дом беше голям успех. Доколкото ми е известно, друг такъв случай няма. Това говори, че сте много интелигентен и способен човек, с голямо самообладание. Но не си мислете, че не мога да преразгледам оценката си, защото ми се струва, че или съм ви надценил, или вие сте ме подценили.

— Не ви подценявам, господин Мадсън.

— О, мисля, че все пак ме подценявате.

— Дейвид?

Моли се дръпна, стреснат от силния глас. Слоун затвори очи и прошепна:

— Тина.

— Както виждате, господин Слоун, не съм свикнал да говоря празни приказки.

— Мадсън, кучи сине. Господ ми е свидетел...

— Радвам се, че тя е толкова важна за вас, колкото очаквах.

— Мадсън, чуй ме добре...

Генералът го прекъсна по-сурово:

— Не сте в положение да поставяте условия, господин Слоун. А и не го приемайте лично. Смятайте го за бизнес. Вие имате нещо, което ми трябва. Ако ми го донесете, ще ви предам жената. Чиста работа.

— Къде?

— Това ще ви кажем малко по-късно. Ще дойдете сам, господин Слоун. Без детектива. Полицията не трябва да научава. Ако слушате, детектив Моли, а предполагам, че сте там, искам да знаете едно: ще убия тази жена, ако надуша, че сте в радиус от десет километра. Господин Слоун, ще се свържа с вас по този телефон. Безсмислено е да се опитвате да ме намерите или да проследите номера ми, уверявам ви. Следим всички ваши обаждания. Ако се обадите на някого, докато идвате насам, веднага ще узная. Ясно ли е?

— Да.

— Така, сега тръгвайте. Имате две минути, преди да ви се обадя със следващи нареждания. Сто и двайсет секунди. Ако не сте тръгнали, и то сам, жената ще умре.

— Мадсън...

— Времето тече. Двете минути започват... сега.

Слоун изкрещя:

— Мадсън!

79.

Том Моли крачеше в антрето на къщата, стискаше ключовете от джипа на Банто.

— Няма да стане. Не мога да те оставя сам, Дейвид.

Слоун погледна часовника си. Имаше една минута и четирийсет и пет секунди, за да тръгне.

— Ти го чу. Ще я убие.

— При всяко положение ще я убие. Теб също. Мадсън е обучен убиец, Дейвид. Нямаш шанс пред него, а и няма гаранция, че ще дойде сам.

— Ще дойде сам. Твърде е горд, за да признае, че има нужда от помощ, за да свърши работата. Гледа на мен като на предизвикателство. Той търси предизвикателства.

— Точно затова няма да отидеш сам, престани да се правиш на мъж.

Слоун погледна часовника си. Имаше по-малко от минута и половина.

— Не се правя на мъж.

— На какво тогава?

— Нищо не разбираш, Том, а и нямам време да ти обяснявам, но не мога да позволя да я убият. Не мога да седя безучастно, докато още една жена, която обичам, умира. Вече ми се е случвало два пъти. Ако това е единственият начин да я спася, трябва да опитам. Трябва.

— Можем...

— Нямаме време — упорито го прекъсна Слоун. — Нямаме време да правим планове. Нямаме време да викаме подкрепления. Дай ми ключовете.

— Ще те следвам на безопасно...

Слоун протегна ръката си.

— Дай ми ключовете.

— Ще се скрия в багажника.

— Джиповете нямат багажник.

— Ще се скрия под шибаната задна седалка.

— Мислиш ли, че не се е сетил за това? Сигурно в момента отвън има някой, който ни наблюдава. — Слоун погледна часовника си; имаше по-малко от минута. — Времето изтича.

— Аз също съм замесен в това, Дейвид. Те убиха Купърман и Питър Хо. Това е и моя битка.

— Тогава ми позволи да го направя за двама ни. Ако не го сторя, Тина ще умре и двамата ще загубим. Ти имаш семейство. Две деца, които имат нужда от баща, и жена, която има нужда от съпруг. Аз нямам никого освен Тина. Ако той я убие, няма да има значение дали съм жив или мъртъв.

Моли поклати глава:

— Съжалявам, Дейвид. Няма да допусна да се самоубиеш така.

Детективът се обърна и тръгна към вратата. Слоун взе настолната лампа от масичката в хола и го удари по главата като с бухалка. Моли падна. Слоун коленичи, провери пулса му и се увери, че е добре.

— И няма да съм никакъв приятел, ако оставя жена ти вдовица и децата ти сираци.

Взе ключовете от ръката на Моли, бързо събра онова, от което имаше нужда, и отвори външната врата точно когато телефонът му иззвъня.

80.

Четирийсет минути по-късно Том Моли седеше на дивана в хола си и притискаше торбичка с лед на тила си. Около него стояха няколко души, но център на вниманието му беше едър чернокож, който изглеждаше, сякаш се е боксира два рунда с Джордж Форман и е бил победен. До него стоеше също толкова висока, изключително красива жена.

— Откъде знаете името ми, детективе? — попита Чарлз Дженкинс.

— Слоун ви търсеше. Каза, че сте работили с Джо Браник и може би ще ни кажете какво, по дяволите, става.

Дженкинс се обърна към жената:

— Спомнил си е за мен.

— Каза, че ви видял в съня си — обясни Моли. — И не ме разпитвайте повече. Толкова ме боли главата, че се чудя как изобщо си спомних името ви.

Моли се беше свестил на пода. Ключовете за джипа ги нямаше, любимата лампа на Маги бе счупена, а главата толкова го болеше, че не му мина и от четири тиленола. Пусна нареждане за издирване на джипа на Банто с изричната уговорка, ако някой го види, да докладва, но иначе да не прави нищо. След това направи единственото, което му оставаше: телефонира в Лангли, представи се и каза, че има информация за смъртта на Джо Браник. Това му отвори вратата. Следващата вълшебна дума бе името Чарлз Дженкинс. Това задейства цяла верига от обаждания, накрая го свързаха със самия началник на ЦРУ, Уилям Бруър. Половин час след като затвори телефона, съседите на Моли станаха свидетели на ново вълнуващо зрелище — на улицата се приземи хеликоптер и двама души влязоха в къщата му.

Дженкинс му разказа за селото в планините на Оахака и клането преди трийсет години.

— Вие го спасихте, така ли? — попита Моли, имаше предвид Слоун.

— Не съм го спасил аз, детективе. Провидението го спаси.

— Всичко това е много хубаво, господин Дженкинс, но сега ние сме провидението. Ако не открием Слоун, този път няма да му се размине. Мадсън ще го убие.

Телефонът иззвъня. Моли вдигна, послуша няколко секунди, след което подаде слушалката на Дженкинс.

Чернокожият я вдигна на ухото си. След като затвори, каза на Алекс Харт, че хората на Бруър още не са открили Паркър Мадсън.

Телефонът пак иззвъня. Този път обаждането бе за Моли.

— Сигурни ли сте? — попита детективът. — Не. Никой да не прави нищо. — Затвори. — Хайде, няма време.

— Какво казаха? — поинтересува се Дженкинс.

— Засекли са джипа. Знаем къде отива. — Моли грабна пистолета си. — Явно господин Мадсън има склонност към драматизма. Решил е да затвори кръга.

— Какъв кръг?

— Избрал е мястото, където намерихме трупа на Джо Браник.

— Колко сме далеч?

— Много, за съжаление.

81.

Национален парк „Блек Беър“, Западна Вирджиния

Слоун погледна лунния сърп, пресечен от бялата следа на самолет. Небето бе осеяно със звезди, като дупчици върху детска театрална завеса, но не хвърляха достатъчно светлина. Далечният ромон на реката бе като съпровод на оркестъра от насекоми, а въздухът бе влажен от отминалата буря. Гъсти храсти и стройни дървета стояха като стражи на пост около полянката. От вестниците Слоун знаеше, че трупът на Джо Браник е бил намерен в националния парк „Блек Беър“, но не вярваше Паркър Мадсън да е избрал точно това място от сантиментални подбуди. Не, генералът го бе избрал по същата причина, поради която беше решил да отнеме живота на Браник тук: мястото беше уединено, тъмно, с гъсти гори, което позволяваше елемент на изненада. Силен звук, като изстрел от пистолет например, би проехтял надалеч, без да се установи с точност откъде идва.

Второто обаждане на Мадсън дойде, когато Слоун тичаше по стълбите пред къщата на Моли, точно две минути след първото. Генералът му обясни как да стигне до една бензиностанция, където от мрака се появи някакъв мъж, претърси джипа и потвърди, че Слоун е сам и носи пакета. Фактът, че човекът не взе направо документите, доказваше нещо, за което Слоун вече се беше досетил — че проблемът е станал личен. Явно доста бе ядосал генерала. Той искаше лично да се разправи с него. Искаше да доведе нещата до край и не желаше да дели победата с друг. Слоун бе преценил характера на Мадсън при кратката им среща в Овалния кабинет. Набит и як като булдог, генералът излъчваше безкрайна арогантност. Малките му черни очи не издаваха нищо, но това не попречи на Слоун да прецени какъв човек стои пред него. Хората като Паркър Мадсън не приемат възможност за неуспех. Егото им е огромно и не могат да допуснат, че изходът на кое да е събитие може да е различен от онова, което са предвидили. Арогантността им позволява да се издигнат на високи постове, но и много често довежда до падението им. Слоун беше срещал такива хора

в армията, а целият народ бе станал свидетел на такава арогантност в Белия дом. Ричард Никсън и Бил Клинтън бяха първите имена, които му идваха на ум.

Слоун чувстваше и нещо друго — страх. По някаква причина при мисълта за срещата с Паркър Мадсън коленете му омекваха и стомахът му се свиваше. Това чувство не беше свързано със страх от смъртта. Имаше нещо друго, нещо, което му подсказваше, че Мадсън е хищникът, който го е дебнел, и че това е сблъсъкът, от който се беше страхувал, но който вече не можеше да избегне. Пътищата им се пресичаха на това място, тук, където Джо Браник бе изживял последните си мигове.

След първото оглеждане на колата Слоун получи серия от инструкции, вероятно за проверка дали някой не го следи. Накрая се озова на платото. Бе дошъл преди двайсет минути. Мадсън го караше да чака, за да получи психологическо предимство, докато го наблюдава скрито.

— Още не сте забравили наученото в армията.

Слоун не беше чул друг шум, преди насеченият глас да наруши спокойствието на природата. Обърна се и се огледа в мрака. Не видя никого. Сетне бавно различи черен силует на фона на тъмния храсталак. Паркър Мадсън излезе от гората като тигър от бенгалската джунгла. Спря в края на полянката на няколко метра от Слоун. Носеше камуфлажна униформа, която като че ли се рееше над земята — високите му черни обувки не се виждаха. Лицето му бе на светли и тъмни ивици маскировъчна боя.

Слоун отново видя ярката светлина, чу гръм. Тежките стъпки пак отекнаха в стаята, той почувства вибрациите на пода с цялото си тяло. С мъка си наложи да остане в настоящето. Животът на Тина зависеше от това.

— Били сте в морската пехота, нали?

Слоун отвори очи. Успя да се съвземе и да не пропадне пак в черната бездна, но за разлика от преди сега изпитваше непреодолимо желание да се върне там.

— Защо питате за неща, които вече знаете, генерале? — Беше сигурен, че Мадсън има доста повече информация от вида войски, в които е служил. — Не съм дошъл да обсъждам миналото си. Къде е тя?

Мадсън се приближи на около три метра от Слоун. В мрака беше невъзможно да види много подробности, но генералът явно не се тревожеше, че другият мъж може да е въоръжен — това беше част от играта, като при дуел между каубои някъде в Дивия запад, всеки предизвикваше другия пръв да извади оръжието си.

— Постъпили сте на седемнайсет без родителско разрешение, но не сте излъгали за възрастта си.

— Човек се подлъгва по рекламите. Знаете как е: „те са малко и са горди“. Стига глупости, генерале. Къде е тя? Нали се споразумяхме нещо.

— Успели сте да заблудите наборната комисия. Когато са научили възрастта ви, вече сте имали най-високия резултат за годината на теста за годност да служите в морската пехота, нищо чудно, предвид коефициентът ви на интелигентност. Командирът ви е направил командир на взвод в Първа морска дивизия, втори батальон, пета рота. Получили сте награди за точна стрелба, участвали сте в Гранада, награден сте със Сребърна звезда за храброст и сте били ранен от кубински куршум по непонятна за мен причина.

Слоун знаеше, че обяснението, което е дал за свалянето на бронираната си жилетка, ще заинтригува висш военен като Мадсън, както и обяснението на военния психолог, който го е прегледал.

— Бях млад и глупав, генерале.

Все още се мъчеше да остане в настоящето. Сякаш някой беше вързал за кръста му въже с камък на края и го е хвърлил в бездънен кладенец. Тежестта го теглеше надолу, към мястото, където щеше да намери Джо Браник, Чарлз Дженкинс и жената, за която вече знаеше, че е била майка му. За разлика от преди обаче сега не чувстваше, че там го дебне опасност.

— Много сте скромни, господин Слоун. Но на мен винаги ми се струва интересно, когато един войник пренебрегва правилата на обучението си. Свалили сте бронираната си жилетка по време на сражение. Защо?

— Предполагам, че вече знаете отговора, генерале.

Слоун се разкрачи, изпита нужда да застане стабилно, за да не пропадне в бездната. Не можеше да си го позволи. Трябваше да спаси Тина. Не можеше да допусне тя да загине.

— Знам какво сте казали на военния психолог, който ви е прегледал, а също и изводите му — че става дума за склонност към самоубийство. Това наистина е логично при вашия профил: човек без семейство, който търси мястото си в живота и е отчаян, че не го намира. Нали така са го определили?

— Знаете по-добре от мен, генерале.

— При все това надвихте неколцина от най-добре подготвените войници на тази страна. Знам, защото лично съм ги обучавал. — Мадсън звучеше впечатлен. — Защо човек, който не изпитва желание да живее, толкова отчаяно се стреми да оцелее? За какво се бориш, войнико?

— Не съм войник, генерале, и нямам желание пак да ставам. Не съм дошъл да водя философски спорове за особеностите на човешкия характер.

— Отговорете ми тогава на един по-конкретен въпрос. Откъде познавате Джо Браник? Признавам, че не открих никаква връзка между вас, не виждам причина да ви изпрати документи, за които няма как да знаете.

— Трябваше да попитате него, преди да наредите да го убият.

— О, попитах го, но беше упорит като вас. — Мадсън въздъхна. — Няма значение. Предполагам, че накрая ще достигнем до основата на този проблем. Носите ли пакета?

— Къде е Тина?

— Ако съдържанието ме задоволи...

— Не. Ще ви покажа пакета, когато видя Тина. След това ще обсъждаме подробностите по размяната. Нямам ви доверие, както вие не ми се доверявате.

Генералът се усмихна:

— Умеете да преговаряте. Добре.

Отдръпна се в мрака и се скри. Когато се появи пак, държеше Тина за рамото. Беше със запушена уста, вързани отпред ръце и разрошена коса. Макар че беше трудно да се види в тъмното, лицето ѝ изглеждаше надрано и насинено. При вида ѝ краката на Слоун се подкосиха, вече не можеше да издържи на земното притегляне. Падна в бездната и отново се озова притиснат между леглото и стената, неспособен да помръдне. Майка му седеше на пода и сега беше още

по-мъчително да гледа как я бият, блъскат, изнасилват. Убиецът стоеше над нея и крещеше думите, които досега Слоун бе отказвал да чуе.

— *Donde esta el nino? Donde esta el nino?* (Къде е момчето?)

Идваха за него. Навън убиваха, убиваха всички... заради него.

Думите прокълтяха в ушите му и извикаха друг спомен от дълбините на бездната. Изпод леглото той погледна лицето, покрито със светли и тъмни ивици от боя, замаскиращи чертите му. Очите обаче не можеха да се скрият: бели, блестящи перли сред пламтящ огън като от ада, а в средата — черни дупки като вход към бездънна пропаст. Очи на звяр, който е решил да убива и не изпитва разкаяние. Слоун ги бе видял в кошмара си, после в Овалния кабинет, а сега бяха пред него. Нямаше грешка. Не можеше да ги забрави.

Очите на Паркър Мадсън.

Той щеше да убие Тина.

Изплува на повърхността. Нуждата да бъде там счупи невидимата бариера, която го държеше в плен на миналото или го ограничаваше в настоящето. Вече си спомняше с лекота, виждаше толкова ясно. Бил е Мадсън.

— Ти я уби.

Очите се присвиха.

— Ти дойде през онази нощ в планината, в селото. Ти ги уби. Ти. Мадсън го гледаше мълчаливо.

— Ти я преби и я изнасили. Ти преряза гърлото ѝ. Видях как го направи. Видях те.

— Как...

Мадсън замълча, самоувереността му сякаш се беше изпарила. Той любопитно наклони главата си на една страна, но с известен страх от онова, което може да открие. В този момент Паркър Мадсън също като Слоун направи връзката между минало и настояще. Досети се за отговора на въпросите си: защо Слоун нямаше роднини, защо се беше появил от нищото, защо Джо Браник му е изпратил документи за нещо, с което на пръв поглед няма връзка.

Връзка имаше.

Защото е бил там.

Мадсън се изсмя, но нервно, колебливо, без хумор.

— Ти си момчето. Той те е спасил. Джо Браник те е спасил.

— Джо Браник може би ме е отвел от селото, но не ме е спасил от видяното в онази сутрин. Видях как го правиш. Видях как я биеш и изнасилваш. Видях как я държиш за косата и прерязваш гърлото ѝ. Видях как убиваш майка ми.

Вече си го спомняше кристално ясно, сякаш досега е виждал всичко в мъгла, която изведнъж се е разсеяла. Спомни си как лежеше неподвижно под леглото, как първите слънчеви лъчи проникнаха в стаята и донесоха ужас. Казваше си, че това не се случва, че е само сън, че когато отвори очи, всичко ще е наред. Спомни си как мъжете нахлуха в стаята и пак изпита ужаса. Спомни си как не смееше да диша, опитваше се да не вдига шум, но накрая не издържа. От гърлото му се изтръгна сподавен плач. Спомни си как въздуха излезе, как напрежението в гърдите му се облекчи, как одеялото, под което лежеше скрит, се вдигна. Чарлз Дженкинс и Джо Браник стояха мълчаливо и го гледаха потресени.

В ръката на Мадсън се появи пистолет като заек от цилиндър на илюзионист — обученият войник трябваше да изпълни мисията въпреки неочакваното развитие на нещата.

— Пакета, Слоун.

Слоун разкопча якето, което бе взел от гардероба на Том Моли, твърде широко за него, и извади плика.

— Пусни я.

Тина енергично поклати глава, опита се да каже нещо въпреки превръзката на устата ѝ, очите ѝ бяха обезумели от страх.

— Хвърли го на земята.

Слоун хвърли плика.

— Някой беше казал, че съдбата не дава втори шанс.

Мадсън сви рамене.

Усмивката му изчезна и той дръпна спусъка.

82.

В гората проехтя крясък на отчаяние и ужас, плач за загубените надежди и отнетото бъдеще. Той се изтръгна от гърлото на Тина с такава сила, че тиксотото се отлепи от устата ѝ и увисна на едната ѝ буза.

— Не!

Крясъкът се сля с гърмежа, прониза тишината като взрив. Слоун падна по гръб. Краката ѝ се подкосиха и тя падна, разтресе се от хлипове, не можеше и не искаше да помръдне.

Мадсън я дръпна за косата, болката я принуди да се изправи на колене. Той измъкна голям боен нож от колана си.

* * *

Слоун лежеше на земята, пулсираща болка пронизваше гърдите му, разпространяваше се по цялото му тяло от мястото, където го бе улучил куршумът. Ушите му кънтяха. Усети вкус на кръв. Крайниците му изгаряха, не ги чувстваше. Усещаше студената роса, под главата му убиваха камъчета. Обгърна го тъмнина, каквато не бе виждал. Ако не беше къntenето в ушите и вкусът на повърнатото в устата му, щеше да си помисли, че куршумът на Мадсън е отнесъл главата му.

Очите му ту се отваряха, ту се затваряха, той едва устояваше на желанието да заспи. Извъртя леко главата си. Жената лежеше на земята, плачеше, тялото ѝ се тресеше от болка и мъка. Убиецът я сграбчи за косата, вдигна я на колене и извади ножа от колана си.

„Може да не е сън — бе казала Тина. — Може да е реалност.“

Тина.

Не беше сън.

Истинска.

Мадсън.

* * *

В този момент и последните следи от внимателно изграждания образ на политик изчезнаха и истинският човек, скрит зад тази фасада, безпощадният убиец, изградил се за трийсет години военна кариера, излезе на повърхността. На лицето му се изписа зловещо, извратено удоволствие, идващо от чувството за абсолютна, безнаказана власт. Ето защо генерал Паркър Мадсън никога не напусна бойните полета. Затова никога не изостави мъжете, които бе обучавал. Затова не се разделяше с отряда „Орлови нокти“. Не заради вяност към войниците си или от чувство за дълг и чест. Причината бе егоистичното удоволствие да задоволява най-перверзните си желания. Нищо не можеше да се сравнява с тръпката от битката, с правото да убиваш, да имаш пълна власт да даваш и отнемаш живот. Това го доближаваше до Всевишния, той се чувстваше бог. Чувството бе опияняващо. Беше пристрастен. Това бе единствената му слабост.

С дясната си ръка хвана жената за косата и я дръпна да се изправи на колене. Пресегна се с лявата и извади ножа от канията над десния си хълбок. Тази нощ щеше да изпълни мисията, която беше започнал преди трийсет години и бе оставил недовършена. Историята се повтаряше. Накрая Паркър Мадсън щеше да излезе победител, както винаги.

Жената вече не се съпротивляваше, вцепенена от страх или примирена със съдбата си. Мадсън вдигна ножа.

Чу шум, който никой, участвал във Виетнамската война, не би могъл да сбърка, звука на спасението в най-безнадеждните моменти, далечен, но бързо приближаващ се — бръмчене на хеликоптер. Вдигна поглед и с тренираните си очи веднага различи примигващите бели светлини между неподвижните звезди.

— Закъсняхте! — изкреця предизвикателно. — Закъсняхте!

83.

Том Моли се взираше в контролното табло, опитваше се да не поглежда навън и да не мисли колко са високо. Побиваха го тръпки, чувстваше се като парализиран, както в деня, когато вдигна телефона, чу гласа на майка си и научи, че баща му е починал. По слепоочията и под мишниците му се стичаха струйки пот. Не спираше да приказва, за да се разсее, опитваше да избегне неминуемия момент, когато пилотът ще го накара да погледне през прозореца и да посочи платото, на което бяха открили трупа на Джо Браник. Надяваше се, че няма да припадне.

Чарлз Дженкинс седеше свит отзад до Алекс Харт, личеше си, че го боли. Бруър бе обещал да изпратят още хора, но нямаше да пристигнат преди хеликоптера на Моли.

— Колко още? — Детективът крещеше в микрофона на слушалките си, за да надвика бръмченето на витлата и мотора.

Едва бе запазил самообладание. За малко да припадне, когато Дженкинс му каза, че трябва да отидат с хеликоптера.

Пилотът провери навигационните уреди.

— Около шест минути.

— Този комар не може ли да лети по-бързо?

— Може би четири минути.

— Давай тогава.

Моли отново насочи вниманието си към Дженкинс:

— Само не мога да разбера защо ЦРУ толкова се интересува от едно дете. Каква власт може да има едно хлапе? По дяволите, страх ме е да пусна сина си по тъмно дори да разходи кучето.

Гласът на Дженкинс проехтя в слушалките:

— Не беше обикновено дете, детективе. Някои селяни бяха убедени, че е нещо много повече.

— В какъв смисъл повече?

— Специален човек. Някой, който ще спаси мексиканските бедняци от многовековната мизерия и отчаяние. Пратеник от Бог.

— Едно хлапе да направи всичко това?

— Не сте видели какво беше. Не можете да разберете условията тогава. Не сте станали свидетел на това, което аз съм видял. Не сте го изпитали. Не сте го почувствали с главата и сърцето си.

Моли се обърна и изпитателно погледна едрия чернокож. Въпреки ръста си Дженкинс изглеждаше нежна душа, добряк.

— С главата и сърцето си? Вярвахте ли в това?

— Не знам в какво съм вярвал. — Дженкинс неволно докосна гърдите си. — Беше все едно да седиш в гореща вана и върху теб да тече вряла вода, отмивайки всичките ти грижи, докато не можеш нищо друго, освен да го слушаш. Дали съм вярвал? Не знам. Знам само, че след видяното във Виетнам исках да повярвам. Исках да почувствам мира и спокойствието, които внушаваше гласът му. Тогава осъзнах, че не е важна истината, а онова, в което вярват хората или в което искат да повярват. Той умееше да ги убеждава. Това бе велика дарба. Бяхме загрижени не как ще я използва, а как други ще го използват.

— Затова ли Пийк заповяда да го убият?

Дженкинс кимна:

— Заради онова, което бях написал в докладите си. Защото го убедих, че момчето съществува, че има реална опасност други, най-вече Пророка, да го използват за свои цели.

— Той е решил, че щом вие сте повярвали, значи всеки ще повярва, че под носа му назрява революция, когато той трябва да пази мира. Сбогом, политическа кариера.

Дженкинс кимна:

— Точно така.

— Затова се чувствате виновен за станалото с онези хора.

— Мисля за това всеки божи ден през последните трийсет години.

Пилотът потупа Моли по коляното. Време бе да погледне през прозореца и да изпита един съвсем друг вид ужас. Надяваше се, че ще се справи. Заради Слоун.

84.

Гърмежът проехтя в каньона отдолу. Невъзможно бе да се определи откъде идва, но мишената бе ясна. Паркър Мадсън гледаше към небето, когато куршумът прониза гърдите му под вдигнатата му лява ръка. Той рязко се наклони на една страна, сякаш се прекърши на две. Олюля се назад, краката като че ли вече не изпълняваха функцията на крайници, а бяха само опори, крепящи тялото му изправено. Куршумът, „Ремингтън Голдън Сабър“ с кух връх, продължи през тялото му, нанасяйки тежки поражения. Проникна между ребрата му, разкъса хрущяли и мускули, прониза белите му дробове и излезе от другата страна.

Мадсън изпусна косата на Тина и се свлече на земята. Ножът падна от лявата му ръка, той я притисна към тялото си и усети топлата кръв, наквасваща униформата му. На лицето му се изписа разбиране за онова, което тялото му вече знаеше, което никой човек, независимо колко подготвен, не може да приеме. Не беше просто ранен, а смъртоносно ранен. Вдигна глава и потърси източника на куршума, изглеждаше почти заинтригуван от това неочаквано развитие на нещата.

Слоун седеше на земята с изпънат напред ляв крак и подвит под тялото десен, ръцете му леко трепереха. Все още стискаше колта, насочен към целта си.

— Твърде късно — отново прошепна Мадсън с разкъравена уста и посегна към пистолета си.

— Този път сбърка — каза Слоун и пак дръпна спусъка.

85.

Пропълзя по неравната земя, всяка част на тялото го болеше. Тина седеше, превита на две, с наклонена на една страна глава, с вързани ръце, раменете ѝ се тресяха.

Вторият куршум бе улучил генерала точно в гърдите и той беше паднал назад, сякаш са го ударили с бухалка. Лежеше на два метра зад нея, подметките на войнишките му обувки стърчаха от тревата. Когато Слоун се приближи до Тина, очите ѝ се разшириха от изненада и радост. Тя заопипва лицето му, започна да го гали, сякаш само ако го докосне, можеше да се увери, че наистина е жив и не ѝ се привижда.

Той взе ножа, внимателно срязва въжетата, прегърна я, почувства тялото ѝ, кипящо от живот.

Жива. Все още бе жива.

— Всичко е наред — прошепна, за да утеши колкото нея, толкова и себе си. — Всичко е наред. Свърши. Всичко свърши.

Тя го погледна недоумяващо.

— Как го направи? Видях, че те простреля, Дейвид. Видях.

Слоун се намръщи и разтвори ризата под голямото яке на Том Моли. Брониранията жилетка на детектива бе спряла куршума, но силата на удара беше голяма. Гърдите го боляха при всяко поемане на въздух. Може би така се чувства човек, когато го прегазят кола. Слоун не беше успял да разгадае мисленето на генерала, да го опознае истински, но не му бе необходимо. Той познаваше хората като Паркър Мадсън. Генералът дори за миг не би допуснал възможността Слоун да облече бронирана жилетка, защото разчиташе на доклада на военния психолог, според който Слоун бе склонен към самоубийство и действаше спонтанно. Но психологът не знаеше истинската причина Слоун да свали бронираната си жилетка. Това не фигурираше в доклада и не беше известно на никого освен на Слоун и един редник на име Ед Вендети. Причината не бе ужасната жегга. Не беше желанието да се движи по-бързо. Слоун не изпитваше желание да сложи край на живота си. В бързината Вендети, двайсетгодишен баща на две деца, бе

забравил бронираната си жилетка в десантния хеликоптер, от който бяха слезли. Когато го осъзна, погледна Слоун със същия страх, който преди няколко часа той бе видял в очите на близките на Том Моли. Страх, че никога вече няма да види любимите си хора, че децата му ще останат без баща. Слоун издърпа Вендита зад една скала, свали жилетката си и му заповяда да я облече. Той не изпитваше страх, че ще остави някого сам на този свят. Ако загине, това нямаше да промени ничий живот. След като го раниха, Слоун си даде сметка, че военните ще съдят Вендита за престъпна небрежност — в армията не прощаваха грешките. Понеже вече бе решил, че не му доставя удоволствие да убива, отхвърлянето на кандидатурата му за военното училище не беше голямо наказание.

Слоун целуна Тина по главата и усети аромата на косата ѝ, нежно галеща страните му.

— Всичко свърши, Тина. Никой няма да те нарани. Никога.

— Ами за теб, Дейвид? — прошепна тя, притиснала глава до гърдите му. — За теб свърши ли? Откри ли онова, което искаше да узнаеш?

— Не съвсем. Но вече знам достатъчно. Открих теб. Разбрах, че те обичам, че все още имам шанс за пълноценен живот с тази любов.

— Тогава не мисли за друго.

Чуха бръмчене на хеликоптер и погледнаха нагоре. Слоун закри лицето ѝ и вдигна ръка, за да се предпази от вятъра, вдигнал облак прах, развял тревата като настъпваща буря. Машината се приземи наблизко. На предната седалка, осветен в синкаво от лампичките на контролното табло, блед като мъртвец, седеше Том Моли.

86.

Двамата мъже стояха мълчаливо, загледани към реката, бавно се опомниха, след като всеки от тях се беше сблъскал с най-големия си кошмар. Отраженията на луната и звездите проблясваха върху водата, сякаш огромен рибен пасаж преминаваше под самата повърхност. Слоун съзерцаваше красотата на природата и недоумяваше как може на такова място да се извършат толкова злини. За по-малко от седмица то бе загрозено от две убийства.

— Можеше да те убие — каза Моли. — Не постъпи много умно, особено за човек с твоя коефициент на интелигентност.

Слоун притисна кърпичка пред устата си. От удара на куршума си бе прехапал езика и продължаваше да кърви.

— Знаех, че ще стреля в гърдите ми. Така е обучен. Мадсън не би направил нещо в противоречие с обучението си.

Моли се засмя:

— Сега си много сигурен.

Слоун се усмихна и потърка зачервената подутина на гърдите си, която започваше да посинява.

— Съжалявам за якето. — Опипа дупката.

Моли сви рамене.

— И без това не ми харесваше много. Подарък ми е от тъщата. Обличах го веднъж годишно. С него изглеждам дебел.

Слоун се засмя. Точно затова бе избрал якето. С него не личеше, че носи бронирана жилетка.

— Освен това на твое място щеше да ме е страх повече от Маги. Ще побеснее, когато види, че си счупил любимата й лампа.

— Колко ще се ядоса? Колкото когато провалиш печеното й?

Моли постави ръка на рамото му.

— Това, приятелю, е като да сравняваш летен бриз с гръмотевична буря.

Чуха стъпки и се обърнаха. Чарлз Дженкинс бе какъвто го помнеше Слоун: огромен, но сега едната му ръка беше бинтована, а

лицето му — подпухнало.

— Ще те изчакам в джипа — каза Моли. — Този път няма да позволя да тръгнеш без мен. Защото за нищо на света няма да се кача пак в хеликоптера.

— Но все пак го направи. Преодоля страха си.

— Е, да — измърмори Моли, като погледна летящата машина, — но за пореден път установих, че няма никакъв смисъл.

Слоун погледна Чарлз Дженкинс. Почти непознати, преживели много, но свързани само от едно събитие. Събитие, което Слоун не искаше да си спомня, а Дженкинс не можеше да забрави. Може би сега положението щеше да се промени и за двамата. А може би наистина нямаше смисъл да се опитваш да преодолееш страховете си, както каза Том Моли.

— Тук ли са го открили? — попита Слоун.

Дженкинс кимна:

— Да, според детектива.

— Познавахте ли го?

— Да.

— Какъв човек беше?

Дженкинс замислено се загледа към реката.

— Добър човек. Обичаше семейството си. Честен. Беше готов да рискува живота си за други, ако сметнеше, че е най-правилното нещо. Ако чувствате вина, Дейвид, недейте. Джо не би искал. Сигурен съм, че е изпитвал огромно чувство за вина за онова, което ви се случи. И двамата го чувствахме. Затова е запазил документите. Дълго време се чудех защо постъпи така, но сега разбирам. Не можеше да ви задържи при себе си. Така щеше да ви изложи на твърде голям риск. По същата причина не можеше да дойде да ви види. Искал е обаче да запази някаква връзка с вас, за да може някой ден да ви намери и да ви обясни какво се е случило, кой сте всъщност.

Слоун се просълзи. Разбираше защо Джо Браник е постъпил така.

Дженкинс му подаде дебела папка.

— Отпред има бележка. Джо е искал да получите тези документи. Дано да отговорят поне на някои от въпросите ви.

Слоун взе папката.

— Можете ли да ми разкажете какво се случи?

— Сигурен ли сте, че искате да го чуete точно сега, господин Слоун?

Той го погледна:

— Не съм сигурен, че изобщо някога ще съм подготвен за това, господин Дженкинс. Но нямам избор. Трябва да знам кой съм.

Дженкинс познаваше чувството.

— Може би така и двамата ще разберем.

* * *

Дойде по смрачаване, мокър от дъжда и потта под дебелото вълнено пончо. Присъедини се към групичка, идваща от запад, влезе в селото и видя тълпа, която грубо оцени на 700 души. Огледа се за въоръжени, но ако имаше войници, не им личеше.

Селото беше абсолютно затънтено. Пътеката беше просто ивица отъпкана пръст сред скалистите хълмове. Най-близкият път, годен за някакво превозно средство, бе на три километра оттук, а предвид ужасното му състояние — петнайсет километра по дупки и камъни — все едно че беше на триста. Шепи схлупени кирпичени колиби със сламени покриви бяха скупчени наред джунглата, която като че ли искаше да ги погълне. По калните улички обикаляха кокошки, прасета, хилави кучета и боси деца. Нямаше водопровод и канализация. Някоя къща нямаше мивка, баня или електричество. Нямаше улични лампи. Нямаше телефони. На малко парче обработваема земя по склоновете на близкия хълм отглеждаха царевица, боб, чушки, тикви и кратуни.

Дженкинс седна най-отпред, малко смутен заради високата си ръст, подви краката си и зачака — какво точно, сам не знаеше. След десетина минути коленете му, насинени от друсането в джипа по отворителния път, го заболяха от нарушено кръвообращение. Задникът му се свиваше при мисълта за връщането. Сякаш напук отново заваля, водата проникваше през всяка дупчица, през всеки процеп, през всеки шев на дрехите му. Той стегна качулката си, виждаше всичко през тесен процеп пред себе си. Другите около него не обръщаха внимание на дъжда. Изглеждаха заредени от очакване като зрители преди футболен мач или премиера на „Бродуей“.

Изведнъж се възцари пълна тишина, само в далечината виеше куче. Хората проточиха вратове да видят нещо. Дженкинс се изправи и надникна над всички, но отначало не видя нищо, което би могло да събуди такъв интерес.

След миг го забеляза.

Стоеше на голям плосък камък, сякаш се носеше във въздуха.

Момче.

Обикновено хлапе — босо, с нежни ангелски черти и гъста тъмна коса.

То затвори очи, протегна ръцете си и погледна нагоре към небето, сякаш пиеше водата, капеща от листата. Бялата му риза се развя като корабно платно от вятъра.

— Levantad vuestros ojos y mirad del lugar donde estais. (Вдигнете очи и погледнете от местата си.)

Хората се подчиниха.

— Нека селяните да ликуват. Нека мексиканският народ да пее от радост, нека да крещи от върховете. Бог ще слезе на земята като велик човек; като воин ще вдигне народа; ще нададе боен вик и ще възтържествува над враговете.

Дженкинс свали качулката от главата си. Хората около него бяха затворили очите си, стояха неподвижно като статуи, само устните им леко помръдваха. Молеха се. Те се молеха. Удивително.

Думите се изливаха от устата на момчето като планински поток, заливаха тълпата и Чарлз Дженкинс.

— Дълго време мълчах, сдържах се. Но сега ще крещя. Ще опустоша планините и ще изсуша джунглата; ще превърна реките в острови и ще пресуша езерата. Ще поведе слепците по непознати пътища, ще ги напътствам, ще превърна мрака в светлина и ще изгладя неравните места. Това ще направя.

Думите му бяха познати, но откъде? Изведнъж се досети, докато момчето говореше. Наученото в баптистката църква не беше забравено, само спеше дълбоко в съзнанието му. Момчето цитираше светото писание, макар че не звучеше така. Изричаше думите, сякаш ги казваше за първи път, сякаш бяха негови. Минаха десет минути. Двайсет. Хората не помръдваха; радостни сълзи се стичаха по лицата им.

„Боже мили“ — помисли си Дженкинс.

Момчето замълча и се вгледа в тях толкова настойчиво, че седящите отпред се отдръгнаха плахо. Думите му вече не се лееха гладко, а сякаш се забиваха в ушите им.

— Ние сме мексиканци. Предците ни са обявили тази земя за свой дом, преди други да я завладеят и да отнемат онова, което се полага по право на Мексико. Ние сме наследници на велика раса на воини, горд народ.

През тълпата премина мърморене.

— Ние сме ацтеки, толтеки, сапотеки и микстеки. Живели сме свободни и независими в продължение на хиляди години. Създали сме велики цивилизации. Не сме разчитали на никого. Не сме търсили помощ. Давали сме щедро, но те все са идвали за още. Не сме искали война, но са ни принуждавали да воюваме. Чуйте ме сега. Мексико не може да съществува, ако не е абсолютно свободно.

Вярно беше. Дженкинс се надяваше да не е, но беше вярно. Това бе гнездо на оси.

— Не може да има истинско Мексико, докато разчитаме на онези, които държат властта, които искат да държат мексиканския народ в робство, докато те живеят в разкош. Онези, които искат да унищожат Мексико, да заробят народа му, не могат да останат. Тези хора, които изнасилват родината ни, грабят земята и богатствата ѝ, не бива да бъдат допускани повече тук. Мексико ще разцъфти само когато страната ни стане абсолютно независима. Едва тогава ще станем отново горда и достойна нация.

Тълпата го заобиколи, закреця одобрително, скупчи се около камъка. Дженкинс изгуби момчето от поглед, сетне пак го видя, когато хората го вдигнаха и то затанцува на раменете им под биенето на барабани. Изглеждаше нереално, като сцена от холивудска продукция. Но това не бяха актьори, нямаше сценарий. Беше истина.

От надвисналите облаци отекна гръм, земята се разтресе, небето сякаш се продъни и се изля порой. Водата се стичаше по листата като от водостоци. Хората бързо се разпръснаха по колибите или се скриха в джунглата, откъдето бяха дошли.

Чарлз Дженкинс остана сам в дъжда.

* * *

— Изпращах доклад след всяко посещение — каза чернокожият; поклати глава. — Съжалявам, не съм искал това да се случи.

Слоун виждаше разкаяние в очите на Дженкинс, цял живот измъчван от чувство за вина. Тя бяха еднакви. Цял живот се бяха чудили кои са и не бяха сигурни дали искат да узнаят.

— Случилото се през онази сутрин не беше по ваша вина — каза Слоун.

Потърка брадичката си и се замисли за Мелда, за младия полицай с новороден син, за нощния пазач в кантората му — наскоро станал дядо — за Питър Хо и семейството му.

За Джо Браник.

Замисли се за жените и децата в онова село.

За майка си.

Мисълта за толкова много трагедии — за страданията на толкова много хора — го задушаваше.

— Аз ги убедих, че опасността е реална, че сте заплаха — настоя Дженкинс.

— Не. — Слоун поклати глава. — Аз убедих вас. — Погледна го. — Убедих ви, защото това ме бяха научили да правя, бяха ми внушили, че за това съм роден. Никой от нас не можеше да предотврати онова, което се случи. И двамата сме били твърде млади, твърде наивни. Само едно не мога да разбера. Защо сега? Защо след толкова много години Джо Браник е решил да се рови в миналото? Документите са били у него. Защо е чакал трийсет години, за да разобличи Робърт Пийк.

— Защото Джо не е искал да разобличава Робърт Пийк. Опитвал се е да го спаси.

— Не разбирам.

— Каквото и да си е мислил за Робърт Пийк, когато е научил истината — когато е осъзнал, че човекът, на когото е служил самоотвержено толкова много години, е убиец — Джо обичаше страната си и не би искал да я види в беда.

— Защо съм му притрябвал аз?

— Защото сте единственият жив, който познава Пророка.

87.

Навремето солариумът на третия етаж в Белия дом бил използван като класна стая за обучение на президентските деца. Използвали го и като стая за семейни събирания през уикендите. Децата на Робърт Пийк бяха големи, когато той зае сегашния си пост. По дъбовата ламперия на стените висяха негови снимки със семейството му, в моменти на работа и забавления. В центъра на всички бе той, Робърт Пийк — президентът на Съединените щати, син на изтъкнат държавник. Зад витрини с опущени стъкла бяха подредени луксозни книги, сувенири и грамоти, събирани през цялата му невероятна политическа кариера. Бяха изложени между семейни снимки, всичките — осветени от бледи прожекторчета, фокусирани върху тях. Единствената друга светлина идваше от старата настолна лампа — сякаш стаята бе нарочно затъмнена, за да не издава мръсните тайни на Робърт Пийк, които биха могли да помрачат внимателно изградения му образ.

Слоун седеше с папка в скута и четеше докладите на Чарлз Дженкинс, документите, убедили Робърт Пийк да изпрати отряд „Орлови нокти“ на смъртоносната мисия в планината. В течение на шест месеца Дженкинс посещавал селото, описанията на събиранията ставаха все по-убедителни и пламенни. Отначало звучаха скептично, после преминаваха през внимателни обяснения и завършваха с твърдо убеждение. Слоун за втори път прочете един пасаж:

Събитията, на които станах свидетел, не бива да се пренебрегват. Атмосферата на тези събрания е като наелектризирана — все едно наблюдавам свръхестествено явление. Това дете не просто цитира светото писание — думите се изливат от устата му като нектар, сякаш са писани от него... или за него. Хората идват не просто да го слушат.

Те попиват думите му, държат се като хипнотизирани от самото му присъствие.

Слоун се замисли за съдебните заседатели на делата си, когато имаше чувството, че копнеят да чуят думите му.

„Проповедите“ на детето, както ги наричат местните, стават все по-обезпокоителни. Макар че продължава да говори за мексиканските национални идеали, реториката му става все по-антиправителствено насочена. Проповядва за връщане към принципите на мексиканската революция — повече свободи за бедните и коренните жители, даване на земя на онези, които я обработват, национализация на банките и природните богатства, социални и здравни субсидии. Все повече критикува мексиканското правителство и намесата на Съединените щати във вътрешните работи на страната. Макар че не призовава открито към насилие, то неведнъж подканва слушателите си да предприемат решителни действия.

* * *

Не можем да пренебрегваме влиянието на бунтовниците с марксистки възгледи, които се стремят да превърнат Мексико във втори Виетнам. С лавинообразното увеличаване на онези, които идват да слушат проповедите, посланията на момчето вероятно ще излязат от пределите на джунглата и ще достигнат до по-образована аудитория — студентите, работниците и синдикатите, причиняващи вълнения в големите мексикански градове. Ако това стане, влиянието, което това дете има и на което станах свидетел, може да наруши сериозно стабилността на сегашното управление.

Вратата се отвори.

Робърт Пийк влезе, носеше ежедневно облекло — дънки, кашмирен пуловер и чехли. Сякаш не забелязал Слоун, се приближи до стъклена масичка до прозореца, отпуши кристална гарафа и си наля бренди в чаша с широко гърло.

— Всичко, което съм правил, е било за доброто на страната си — изрече с гръб към Слоун. — Армията беше в пълна бойна готовност, Близкият изток заплашваше да избухне. Флотът ни в Индийския океан и Персийския залив бе в опасност.

Пийк се обърна с лице към него. Привидното спокойствие и арогантното му държане не можеха да скрият онова, което издаваха жестовете му. Знаменитите му сини очи бяха уморени, без блясък, с тъмни сенки под тях. Кожата му беше бледа освен бузите, зачервени от високото кръвно налягане.

Дълбока омраза и гняв изпълниха Слоун при тази надменност, той се почувства, сякаш в тялото му се е отворила жестока язва. Остави папката и се изправи.

— Ще ви кажа какво сте направили — изсъска. — Избили сте невинни жени и деца.

Пийк прехапа устни, но настоя:

— Дадох заповедта, защото в противен случай последствията щяха да са много по-сериозни.

— Дали сте я, за да спасите политическата си кариера.

— Ако беше избухнала революция, пак щяха да загинат невинни жени и деца.

— Знам само, че заради вас са загинали невинни.

— Понякога се налага човешки животи да се жертват за доброто на една страна, за общото благополучие. Не съм го измислил аз. Моята работа бе да не позволявам нещо да застане между нас и мексиканския петрол. Просто си свърших работата.

Слоун бе изрекъл същите думи пред майката на Емили Скот и сега се засрами от себе си.

Пийк заобиколи ъгловото кресло, подпря се на него, сякаш не можеше да пази равновесие.

— Не мога да променя онова, което се е случило преди трийсет години, господин Слоун.

— Сигурен съм. Но можехте да промените това, което се случи тази седмица.

— Не знаете онова, което аз знам, онова, което съм знаел тогава. Не седите на моето кресло. Не можете да ме съдите.

— Грешите. В момента седя на креслото ви. И ви съдя.

Пийк събра ръцете си пред устата и наведе глава, сякаш се молеше.

— Тези преговори са по-важни от всичко, което се е случило между нас. Имаме шанс да намалим и вероятно да премахнем зависимостта на тази страна от блискоизточния петрол и всички проблеми, произтичащи от това. Сделката е много изгодна.

— Няма да има сделка, господин Пийк. Миналото най-после ви застигна и вече не можете да му избягате, баща ви не може да ви спаси сега. Не можете да дадете една заповед и да се измъкнете. Той ви надхитри. Затънали сте до уши. Разгневихте ОПЕК и ако не успеете да върнете американските компании в Мексико, главата ви ще отхвърчи. Няма път назад. Трябва да участвате в срещата, иначе ще се разделите с поста си. Но точно в момента това е най-малкият ви проблем.

Пийк изпи последната глътка бренди.

— Мерките за сигурност ще са по-строги от всякога. Няма начин този човек да се добере дори на километър от Белия дом.

— Ако си вярвахте, нямаше да водим този разговор.

Адамовата ябълка на Пийк подскочи като риболовна плувка.

— Казвате, че познавате този човек, Пророка, така ли?

Слоун не отговори.

— Сигурно искате нещо в замяна.

— Не искам много. Като се имат предвид залозите. Вие съсипахте живота ми. Искам да съсипя вашия. Понякога се налага човешки животи да се жертват за доброто на една страна, за общото благополучие. Не съм го измислил аз, господин Пийк. Вече знаете условията ми.

Пийк поклати глава:

— Няма да стане.

Слоун стана и се отдалечи към вратата.

— Тогава утре по това време ще сте мъртъв.

88.

В 5:10 часа Розовата градина вече бе огряна от яркото утринно слънце. Служителите от Специалните служби заемаха позиции върху покривите на близките сгради и обикаляха терена около Белия дом с кучета, тренирани да надушват експлозиви. Работници подреждаха столове и довършваха платформата за почетните гости. Паркираните коли в радиус от шест пресечки се изтегляха; дупките на канализацията се запечатваха. Акредитивните писма на поканените 250 журналисти се проверяваха внимателно.

В друга част на града Мигел Ибарон излезе от охраняваното фоайе на хотела и закуцука по бетонната алея към чакащата кола. Макар че не беше спал, се чувстваше бодър и спокоен. Когато се настани на кожената седалка, го обзеха спомени, целият живот минаваше пред очите му. Замисли се за онзи момент преди трийсет години, когато се върна през гъстата джунгла и намери всички избити. Спомни си как се беше заклел над кръвта им един ден да отмъсти на онзи, който го бе направил.

Този ден беше днес.

Днес Робърт Пийк щеше да умре.

Ибарон бе удържал на клетвата си.

Отърси се от мислите и погледна часовника си. Откакто тръгнаха от хотела, бяха изминали трийсет минути, достатъчно, за да влязат в Белия дом въпреки засилените мерки за охрана. Той погледна през прозореца, но пейзажът не му беше познат. Наведе се напред, натисна копчето на микрофона и заговори към стъклената преграда, отделяща го от шофьора.

— Защо се бавим толкова?

Шофьорът мълчеше.

Ибарон отпусна копчето.

— Защо пътуваме толкова дълго?

Пак никакъв отговор.

Той почука леко по стъклото с дръжката на бастуна си.

Шофьорът не му обърна внимание. Лимузината излезе по друга магистрала.

Ибарон разкопча колана си и похлопа по-силно на стъклото. Шофьорът сякаш не го чуваше. Хвана дръжката на вратата, но не можеше да отключи отвътре. Натисна копчето за спускане на прозореца. Стъклото не помръдна. Ибарон се разтревожи.

Какво означаваше това?

Удари със златната дръжка по стъклото. То се разтресе, но не се счупи.

— Къде сме? Отговорете ми! Очакват ме на церемонията. Ще ме търсят.

Високоговорителчето в колата изпращя.

— Никой не ви очаква на церемонията — спокойно и безизразно коментира шофьорът. — И няма да ви търсят.

— Искам да ме закарате в Белия дом.

Гърдите го заболяха, дишането му се затрудни. Той разхлаби вратовръзката и разкопча горното копче на ризата си. Започна да мисли трескаво. Спомни си за Руис, който се тревожеше, че ЦРУ се интересувало от Мексиканския фронт за освобождение. Някой го търсеше. Но кой? Онзи Джо Браник ли? Защо? Кой беше той? Откъде можеше да знае за Пророка?

Той се закашля, остана без дъх, белите му дробове се свиха в спазъм, изхрани се в кърпичката си. Когато погледна напред, видя очите на шофьора в огледалото.

— Ще търсят лимузината — запази спокойствие и избърса уста. — Церемонията няма да започне без мен. Ще ви открият и ще ви накажат, който и да сте.

— Няма да ви търсят, защото е дадено сведение, че сте болен и няма да присъствате. Няма да търсят лимузината, защото поръчката ви за кола и шофьор са отменени. И няма да ме намерят, защото вече съм мъртъв.

Ибарон се облегна назад, умът му работеше трескаво. Вече мъртъв? Този човек беше луд, но ако смяташе да убие Ибарон, дълбоко грешеше. Бастунът, инструментът, който Господ му бе дал за опора в осакатяващото му страдание, щеше да му помогне да проникне през системата за сигурност. Гениална изработка, той бе снабден с вътрешна цев от първокачествена стомана, от която можеше да се

изстрелят три четирийсет и четири калиброви куршума. Спусъкът бе малък бутон на златната дръжка.

Завиха по черен път, колата се затресе нагоре по стръмния склон. При всяко подскачане остра болка пронизваше болните му кости. Сетне, също толкова неочаквано, колата спря и шофьорът изключи двигателя. Ибарон се облегна на прозореца и погледна навън.

— Къде сме? Защо спряхте тук?

Шофьорът отключи вратите, отвори своята и слезе. Ибарон стисна дръжката на бастуна, подготви се да нападне, когато задната врата се отвори, но другият човек не се приближи. Отдалечи се, спря на ръба на стръмния склон към реката и пъкна ръце в джобовете си, сякаш се наслаждаваше на гледката.

Каква игра играеше?

Ибарон с мъка отвори тежката врата. Задържа я с бастуна, слезе и бавно тръгна към шофьора. Спря на два метра зад него.

— Кой сте вие? Каква е тази игра? Обърнете се.

Слоун се обърна. Лицето не беше каквото си го спомняше. Вече ги нямаше красивите, изразени черти, изпъкналите скули, черната коса. Беше изпито, с хлътнали бузи, изпъкнала брадичка, оредяла и побеляла коса — лице на болен човек, на когото не остава много живот. Очите обаче бяха същите, като езерца от черен шоколад, излъчващи енергия.

Точно по очите Слоун бе разпознал Ибарон в мексиканската делегация.

Въпреки омразата и гнева, които Слоун изпитваше към Робърт Пийк, въпреки жаждата за отмъщение, Чарлз Дженкинс беше прав.

Джо Браник си бе дал сметка, че убийството на Пийк не решава проблема. Слоун знаеше, че не бива да позволява желанието му за мъст да обезсмисли саможертвата на Браник. Условиата, които постави на Уилям Бруър, бяха скромни. Поиска Ейлийн Блеър да го заведе във Вашингтон. Искаше да се срещне с Робърт Пийк и да му даде да разбере, че каквото и да направи, то ще е заради Джо Браник. Поиска също така да се срещне с Пророка сам.

Когато тръгна от солариума на Пийк, Ейлийн Блеър остана на креслото, където бе седяла по време на разговора им. Нищо не можеше да спаси Пийк от Ейлийн Блеър.

— Не ме ли познахте? — попита Слоун. — Много години минаха. Последния път, когато се видяхме, бях още дете.

Старецът се втренчи в него, сякаш с поглед сваляше годините, както се бели глава лук. Изражението му постепенно се промени. Както Чарлз Дженкинс в докладите си, Ибарон премина от объркване, през нежелание да повярва до шок.

— Чу ли? — прошепна. Изрече думата, сякаш не можеше да я разбере, приближи се, вгледа се още по-внимателно в него. — Какъв е този номер?

Слоун поклати глава:

— Не е номер, татко.

— Ти си мъртъв.

Слоун кимна:

— Да. Момчето, което познаваш, умря през онзи ден, татко.

Ибарон замълча за момент, явно се чудеше как може да е станало.

— Как? Как...

— Ти, татко, ти си причината да се случи. Ти ме учеше какво да говоря. Учеше ме как да го казвам. Изпрати ме да проповядвам неща, които не ми беше работа да изричам. Ти докара войниците през онази нощ.

— Не.

— Ти ме използва и така причини смъртта на майка ми и всички онези хора. Така все едно уби и мен, защото през тези трийсет години живях, сякаш съм мъртъв.

— Не. Ти имаше силата.

— Бях твой син. Ти ми беше баща. Трябваше да ме защитаваш, да се грижиш за мен. А ти ме използваше. Използваше ме в служба на стремежите и политическите си амбиции.

— Бог ти е дал дарба, могъща дарба.

— Да, така е.

— Бог те изпрати при народа.

— *Ти* ме изпрати при народа.

— Защото ти бе инструментът, който трябваше да изкара народа от многовековния гнет и бедност. Трябваше да спасиш мексиканския народ от нищетата, унижението и страданията.

— Но вместо това им причиних още.

Ибарон все повече се разпалваше:

— Как можеш да ми говориш така? Трийсет години планирах този ден заради онова, което сториха с майка ти и другите от селото. Заклех се да отмъстя за смъртта им, за твоята смърт. Не съм спрял дори за минута. Сега е моментът. Закарай ме в Белия дом и ще ти докажа верността си към нея и всички, които загинаха през онзи ден. Закарай ме в Белия дом, за да довърша започнатото.

— То вече свърши. Не както си очаквал, но както трябва да бъде. Никой повече няма да умре заради мен, татко. Днес аз правя онова, което нито ти, нито Робърт Пийк, Паркър Мадсън или който и да е друг се осмели да направи. Ще сложа край на убийствата. Всичко започна заради мен. И аз ще го прекратя.

Слоун извади ключовете на колата от джоба си.

— Какво правиш?

Слоун вдигна ръката си назад и замахна.

Ибарон ужасено се хвърли към него.

— Не!

Ключовете полетяха високо, задържаха се за миг, сякаш бяха подхванати от издигащо се въздушно течение, проблеснаха на слънцето и паднаха в гъстите храсти надолу по склона.

Ибарон застина, сякаш виждаше как животът преминава пред очите му.

— Съжалявам, татко. Искане ми се да беше станало другояче.

Старецът се извъртя, надигна се като чудовище, събудено от сън, изпъна се и се изправи с целия си ръст. Мускулите на ръцете и краката му, толкова немощни допреди миг, сякаш се издуха и изпълниха с енергия. Той заби върха на бастуна си в гърдите на Слоун с такава сила, че го принуди да отстъпи крачка назад.

— Не. Ти грешиш. Ще стане, както аз съм решил. Ти не си моят син. Отказвам да повярвам.

Слоун се досети — откъде, сам не знаеше — но в този момент се досети, че бастунът е инструментът на убийството, който щеше да позволи на Ибарон да мине през охраната и да убие Робърт Пийк. При все това не изпита страх. Не се боеше, че може да умре. За първи път в живота си виждаше бъдеще за себе си с Тина и Джейк — нещо, за което да живее, човек, с когото да живее. Преди това обаче щеше да затвори тази глава от живота си и ако цената за правилната постъпка бе

животът му, Слоун беше готов да я плати, също като Джо Браник. Искаше да е сигурен, че не е като Паркър Мадсън и Робърт Пийк — човек, който си върши работата независимо от последствията. Искаше да докаже пред себе си, че не е като баща си, изпълнен с жажда за мъст, ядосан на света, разяждан от омраза. Не беше дошъл тук, за да спаси Робърт Пийк. Бе дошъл да намери себе си. Защото беше осъзнал, че в крайна сметка не трябва просто да узнае кой е, а какъв човек е.

— Не можеш да ме убиеш, татко. Онова момче вече е мъртво.

Върхът на бастуна потрепери, заудря Слоун в гърдите, сякаш през тялото на стареца преминаваше бавно усиливащ се електрически ток. Накрая Ибарон се разтресе толкова силно, че загуби равновесие. Тялото му, лишено от енергията на омразата и гнева, се сгърчи и той падна, немощен старец, загубил живеца си.

Слоун се почуди какво от този човек е наследил. Искаше да знае кое е оформило личността му, но оттогава бе минало толкова време, че вече нямаше как да го промени. Другите можеха да съдят за него само по делата му. Той можеше да промени бъдещето.

Докосна рамото на стареца, отдалечи се и го остави сам на платото, втренчен в небето, заекващ нечленоразделно. Когато отмина колата и заслиза по черния път, излезе лек ветрец, който го лъхна в гърба, сякаш го подканваше да побърза, дърветата зашумоляха с листа като почетна стража покрай пътчето, мълчаливи свидетели на съдбовните събития, развили се тук. Зад него се чуваше далечният ромон на реката, напомняне — като постоянното бучене на океана пред терасата му — че времето тече. Продължи напред, без да се обръща, без да забави крачка, дори когато чу гърмежа, четвъртия за малко повече от седмица, чието ехо прокълтя в каньона и бе отнесено от вятъра бог знае къде.

ПОСЛЕСЛОВ

Сиатъл, Вашингтон

Слоун отвори черната си папка, извади писмото, което набързо бе набутал в джоба си, когато излизаше за съда, и извади снимката: Чарлз Дженкинс, коленичил сред зеленчукова градина под величествения Маунт Рейниър в далечината. Алекс Харт стоеше до него с ръце около врата му, опряла главата си на рамото му. В краката им, изплезило език, лежеше кучето на Джо Браник, Сам.

След като научи от Дженкинс за загубата му, Слоун попита Ейлийн Блеър за кучето. Тя му го даде на драго сърце. За себе си Слоун не поиска нищо, но го получи след две седмици със специална пратка — картонената фигура на Лари Бърд, любимия играч на брат й. Сега стоеше в средата на къщата им и посрещаше всички гости. Тина не възрази.

Слоун продаде кооперацията, за да се отърси от спомена за Мелда. Вече не можеше да живее там. Тя ужасно му липсваше и той знаеше, че никога няма да я забрави.

В дните след срещата на американския и мексиканския президент Ейлийн Блеър често разговаряше със Слоун за разговора си на четири очи с Робърт Пийк. Най-накрая близките бяха решили да се откажат от разследването за смъртта на брат й, утешени от мисълта, че той не е посегнал сам на живота си. Тя каза на Слоун, че въпреки омразата и гнева си към Пийк, знаела, че брат й обичал страната си и не би искал един скандал да й навреди. Дори със смъртта си Джо Браник бе направил онова, което е било най-правилно.

Съединените щати изпратиха трупа на Мигел Ибарон в Мексико. Официално обявената причина за смъртта на възрастния държавник бяха усложнения, свързани с рака. Той бе погребан с почести в родината си, на която бе служил вярно и достойно.

Паркър Мадсън нямаше този късмет. Тялото му бе намерено в обгорената му кола. При аутопсията се установи, че началникът на канцеларията на Белия дом е бил пиян и по тази причина е излетял от

пътя и се е забил в дърво. Авторитетът му също не можеше да се запази. Няколко седмици след смъртта му „Вашингтон Поуст“ цитира поверителни източници, според които Паркър Мадсън се е самоубил. Като вероятна причина за това се посочваха изтеклите сведения, че генералът е командвал тайно военно подразделение, заподозряно за ред жестоки убийства на цивилни във Виетнам и може би други страни. Не след дълго обществеността с удивление научи за решението на президента Робърт Пийк да се оттегли от поста си поради неочаквани семейни проблеми. Политическите наблюдатели коментираха, че жестът е само формалност след споразумението за петрола между САЩ и Мексико. Най-активните поддръжници на президента, петролните и автомобилостроителните компании, бяха бесни. Коментаторите определяха договора като политическо самоубийство.

Алберто Кастанеда се върна в страната си като герой. Решителните му действия за постигане на споразумението се сравняваха с национализацията на мексиканския петрол от Ласаро Карденас шейсет години по-рано. Мексиканските вестници твърдяха, че Кастанеда се върнал по-самоуверен, и му предричаха още големи подвизи в полза на страната му.

Том Моли откри ползата от имейла и му пишеше често, обикновено някоя смешка. Все още беше детектив и твърдеше, че не знаел какво щял да прави, ако не бил Дж. Рейбърн Франклин да му скъсва задника от работа. Изпратил бе на Слоун снимка, която сега висеше закачена с магнит на вратата на хладилника на адвоката. Детективът стоеше пред зелен шевролет от 1969 година. На гърба пишеше: „Няма климатик“.

Слоун прибра снимката на Чарлз Дженкинс и Алекс Харт в джоба на синьото си сако и се изправи, когато приставът обяви влизането на съдия Браян Уилбър. По-оплешивял, с груби черти и спортно телосложение на бивш играч в студентски бейзболен отбор, съдия Уилбър седна на мястото си под големия герб на щата Вашингтон, подреди документите си и погледна Слоун.

— Господин адвокат, готов ли сте за встъпително слово?

— Да, Ваша чест.

Слоун бутна назад стола си, стана и закопча сакото си. Взе листата с „предварително подготвената си реч“ от папката, усмихна се

и пак го остави. Когато тръгна към подиума, клиентът му го хвана за ръката. Слоун спря, наведе се и прошепна на ухото му:

— *Volvera bien.*^[1]

Обърна се и излезе пред съдебните заседатели.

— Добро утро, дами и господа. Казвам се Дейвид Слоун и представям ищеца.

[1] Ще мине добре (исп.). — Бел.пр. ↑

Издание:

Автор: Робърт Дугони

Заглавие: Всички виновни

Преводач: Марин Загорчев

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: Експреспринт ООД

Редактор: Димитър Риков

ISBN: 954-9395-31-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18742>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.